

จชิราวุธวิทยาลัย

ชีวิตเริ่มต้นที่นี่

93 2 20

เราเด็กในหลวง

บทพระราชนิพนธ์ใน รัชกาลที่ 6

ทำนอง สิงโตเล่นหาง

เราเด็กเรียนมหาดเล็กเด็กในหลวง
ทั่วทั้งปวงภักดีจะมีไหน
กตัญญูฝังจิตติดดวงใจ
จนเติบโตใหญ่ไม่ลางไม่บางเบา
แม่ผู้ใดลืมพระคุณกรุณา
พวกเราไม่คบค้าดูหน้าเขา
คนเช่นนั้นเป็นสัตว์จะกัดเรา
ถ้าขึ้นเข้าใกล้มันอันตราย
อันพวกเรารักเจ้าชีวิตมัน
ยอมสละชีวันทูลถวาย
รักษาชาติ ศาสนา กว่าจะตาย
เป็นผู้ชาย ชาติไทยไม่ลืมเอย

...ผลอันพึงประสงค์ของการศึกษา กล่าวตั้งแต่โดยเนื้อแท้ มีสองสถาน สถานหนึ่งคือ ความรู้แจ้งจริง
ในวิทยาการ ซึ่งเป็นปัจจัยสำคัญอย่างยิ่ง สำหรับนำไปทำกิจการงาน สร้างต่อ สร้างความเจริญก้าวหน้าให้แก่
บ้านเมือง แก่ส่วนรวมและแก่มนุษยชาติ อีกสถานหนึ่งได้แก่ความคิดจิตใจ ที่ฝึกฝนกลมกลืนแล้วอย่างถูกต้อง
ให้คล่องแคล่วและสุจริตยุติธรรม ซึ่งจำต้องมีไว้เป็นพื้นฐานอันมั่นคง สำหรับรองรับความรู้ทางวิชาการ เพื่อ
ให้บุคคลใช้ความรู้ทั้งปวงได้ โดยมีประสิทธิผลอันเต็มเปี่ยมและเป็นธรรม ไม่ให้เกิดเป็นภัยเป็นโทษเพราะความ
เมามัวทั้งปวง การศึกษาในอาราธนาวิทยาลัย มุ่งหมายให้สำเร็จประโยชน์ดังกล่าวนี้ ผู้ที่สั่งสอนอยู่ที่ดี นักเรียน
ที่ดีพึงสำนึกตระหนักไว้เป็นนิจ และควรอย่างยิ่ง ที่จะได้สั่งสอนและเล่าเรียนเพื่อวัตถุประสงค์ทั้งนี้ยิ่งกว่าสิ่งอื่น
แล้วจะได้ทำต่อเป็นประโยชน์จริง และมีค่าสมกับที่กำเนิดเป็นมนุษย์...

พระบรมราชาโองาตของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวรัชกาลปัจจุบัน

ในงานพระราชทานพระ กาศนียบัตรและรางวัล

แก่นักเรียนอาราธนาวิทยาลัย

วันพฤหัสบดีที่ ๑๔ กุมภาพันธ์ ๒๕๑๗

...ข้าไม่ต้องการนักเรียนตัวอย่างที่สอบไล่ได้คะแนนชั้นเกียรตินิยมทุกครั้ง ข้าไม่ต้องการตำราเรียนที่เดินได้
ที่ข้าอยากได้นั้นคือ เยาวชนเป็นสุภาพบุรุษ ซื่อสัตย์ สุจริต มีอุปนิสัยใจคอดีและข้าจะไม่โศกเศร้าเลย ถ้าเจ้ามา
รายงานว่า เด็กคนหนึ่งเขียนหนังสือไม่คล่อง คิดเลขข้อไหนไม่เป็น และไม่รู้วิชาเรขาคณิตเลย ถ้าข้ารู้ว่าเด็กคนนั้นได้
ศีกษาพอที่รู้ว่าความเป็นลูกผู้ชายคืออะไร และขี้แยคืออะไร...

...ขออย่าเอาโรงเรียนของข้าไปเปรียบกับโรงเรียนอื่นเพราะมีจุดหมายต่างกัน ถ้าข้าอยากจะได้โรงเรียนธรรมดา
เพียงหลังหนึ่ง สร้างเป็นโรงเรียนไปมา จะไม่ดีกว่า หรือจะสร้างโรงเรียนกินนอนขึ้นมาทำไม...

พระราชหัตถเลขาของพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว

ถึง เจ้าพระยาพระเสด็จสุเรนทราธิบดี

และปลัดทูลฉลองกระทรวงธรรมการ

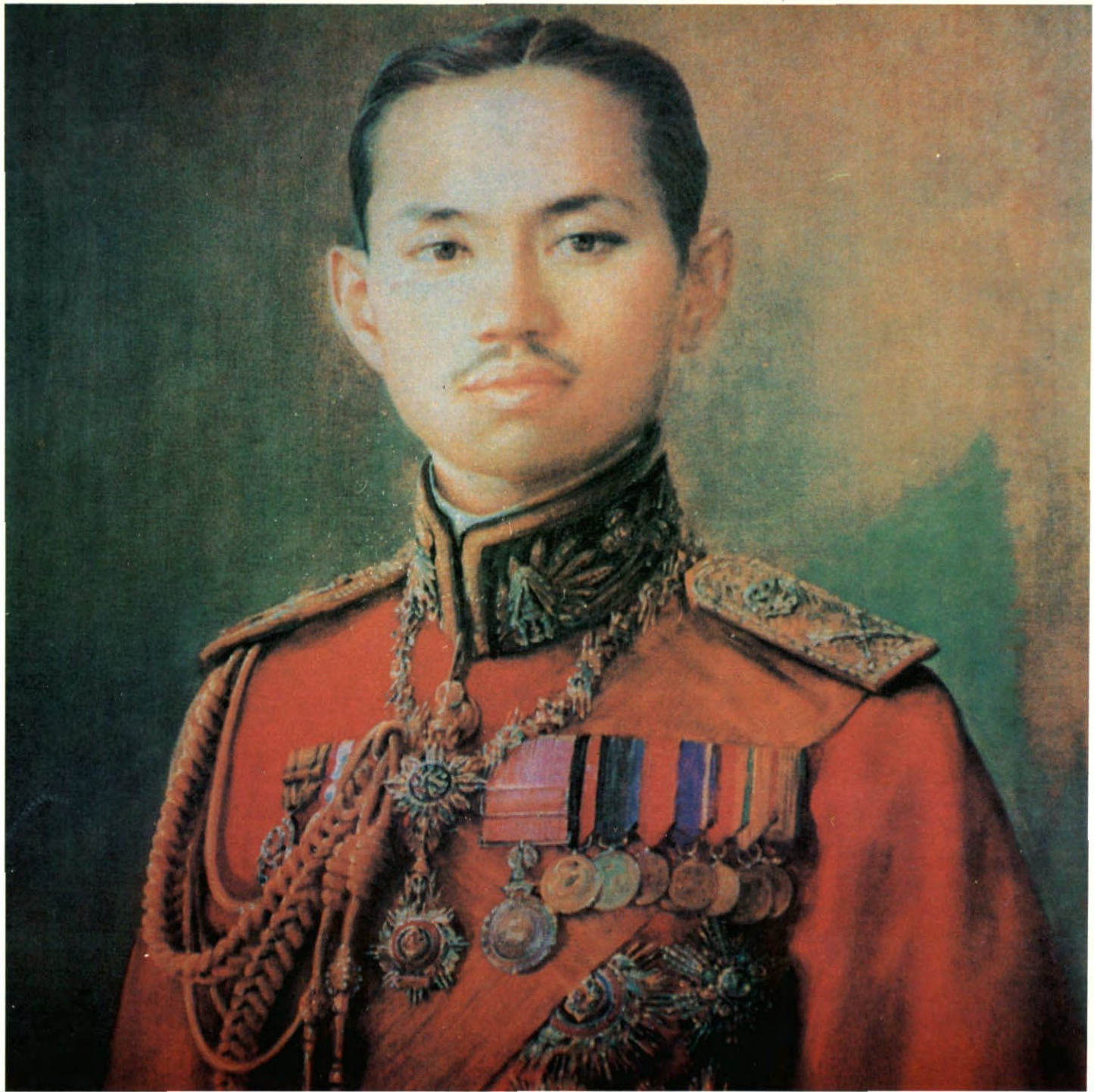
...ในปีบลิคส์คูทุกแห่ง เขามักจะมีขนบธรรมเนียมหรือประเพณีพิเศษของโรงเรียนซึ่งภาษาอังกฤษเรียกว่า Tradition ทุกแห่ง เขามีประเพณีเหล่านั้น และพยายามรักษาประเพณีนั้นได้อย่างแข็งแรงและสืบต่อกันมาหลายร้อยปี ขนบธรรมเนียมยิ่งเก่าก็ยิ่งถือว่ามีค่าสำคัญมาก เห็นเป็นสิ่งภูมิใจอย่างหนึ่ง ธรรมเนียมเหล่านั้นมีตั้งแต่ วิถีปกครอง วิถีสอนตลอดจนวิถีแต่งตัวต่างๆ และวิถีเล่นเกมก็มีขนบธรรมเนียมต่างๆ เหมือนกัน...

พระบรมราชโองการพระบาทสมเด็จพระปกเกล้าเจ้าอยู่หัว

พระราชทานในงานประจำปี

ของโรงเรียนวัดเทพศิรินทร์

วันที่ ๑๒ พฤศจิกายน พุทธศักราช ๒๔๗๓

...สำหรับนักเรียนที่จบการศึกษา ของรัฐศึกษาภูมิใจเสมอว่าได้มีโอกาสเข้ามารับการศึกษาอบรมในสำนัก
อันทรงเกียรติแห่งนี้ และขอตั้งตนไว้ในที่ซื่อสัตย์สุจริต ปฏิบัติแต่สิ่งดีงาม ซึ่งจะทำให้ถึงซึ่งความสุขความเจริญ
และได้สนองพระมหากรุณาธิคุณ แห่งองค์พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว...

พระดำรัสสมเด็จพระเจ้าภคินีเธอ เจ้าฟ้าเพชรรัตนราชสุดาสิริโสภาพัณณวดี
ในพิธีพระราชทานประกาศนียบัตรและรางวัล
แก่นักเรียนอุษารัฐวิทยาลัย
ณ อุษารัฐวิทยาลัย
วันอังคารที่ ๒๙ ธันวาคม ๒๕๓๕

ประวัติโรงเรียน

พระบาทสมเด็จพระรามาธิบดี ศรีสินทรมหาวชิราวุธ พระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ พระราชทานกำเนิดโรงเรียนมหาดเล็กหลวงขึ้น เมื่อวันที่พฤหัสบดีที่ ๒๙ ธันวาคม พ.ศ. ๒๔๕๓ เพื่อโรงเรียนแห่งนี้เป็นสถาบันที่ให้การศึกษาย่างแท้จริงแก่กุลบุตรชาวไทย และเป็นเสมือนพระอารามหลวงประจำรัชกาล ซึ่งมีได้โปรดฯ ให้สร้างขึ้น เพราะทรงมีพระราชดำริว่า ในรัชสมัยของพระองค์พระอารามหลวงต่างๆ ก็มีอยู่มากแล้ว หากจะทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้สถาปนาพระอารามหลวงขึ้นอีกก็จะเป็นพระราชภาระปฏิสังขรณ์อีกโดยมิควร ประกอบกับในรัชสมัยของพระองค์นั้นการศึกษาได้เปลี่ยนแปลงไปแล้ว มิได้อยู่กับวัดดังเช่นกาลก่อนนักเรียนต้องการครูบาอาจารย์ที่เป็นคฤหัสถ์ เพื่อทำการอบรมสั่งสอน จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้สถาปนาโรงเรียนมหาดเล็กหลวงขึ้นตามแบบปับลิคสกูล (Public School) ของประเทศอังกฤษ

เมื่อทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ สถาปนาโรงเรียนมหาดเล็กหลวงขึ้นแล้ว ได้พระราชทานพระราชทรัพย์ส่วนพระองค์จัดสร้างอาคารเรียนชั่วคราวเป็นเรือนไม้ หลังคามุงจากขึ้นก่อนในที่ดินส่วนพระองค์ที่สวนกระจิง ริมคลองเปรมประชากร ตำบลสวนดุสิต แล้วโปรดฯ ให้ย้ายนักเรียนมหาดเล็กหลวงซึ่งเปิดการสอนเป็นการชั่วคราวจากโรงเรียนราชกุมาร (เก่า) ใกล้หอนิธิพราหมณ์ ในพระบรมมหาราชวัง มาดำเนินการสอนในที่ซึ่งพระราชทานให้ใหม่นี้เมื่อวันที่ ๑ มิถุนายน พ.ศ. ๒๔๕๔ ต่อมาในปี พ.ศ. ๒๔๕๕ ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ พระราชทานพระราชทรัพย์ส่วนพระองค์ให้กรมศิลปากรมาดำเนินการก่อสร้างอาคารถาวรของโรงเรียนมหาดเล็กหลวง ซึ่งประกอบด้วยหอประชุมและอาคารที่พักของนักเรียนที่มุมโรงเรียนอีก ๔ หลัง และได้ทรงพระมหากรุณาเสด็จพระราชดำเนินมาทรงวางศิลาพระฤกษ์สร้างอาคารโรงเรียนเมื่อวันที่ ๒๐ ธันวาคม พ.ศ. ๒๔๕๘

ครั้นปี พ.ศ. ๒๔๕๙ ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้โอนโรงเรียนราชวิทยาลัยจากกระทรวงยุติธรรมมาไว้ในพระบรมราชูปถัมภ์ และทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้สถาปนาโรงเรียนมหาดเล็กหลวงขึ้นที่จังหวัดเชียงใหม่อีกแห่งหนึ่งในปี พ.ศ. ๒๔๖๐

แต่เป็นที่น่าเสียดายเป็นอย่างยิ่งที่พระบรมราชปณิธานในล้นเกล้าฯ พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว ในการที่จะทรงขยายการดำเนินการศึกษาในโรงเรียนในพระบรมราชูปถัมภ์ให้กว้างขวางยิ่งขึ้นนั้นจำต้องสลายลง เนื่องด้วยพระองค์ได้ดวงเสด็จสู่สวรรคาลัย เมื่อวันที่ ๒๕ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๔๖๘ ประกอบกับในระยะนั้นได้เกิดสภาวะการเงินฝืดเคืองขึ้นในประเทศอย่างรุนแรง พระบาทสมเด็จพระปกเกล้าเจ้าอยู่หัวจึงจำต้องทรงตัดทอนรายจ่ายส่วนพระองค์ลง เพื่อให้การเงินในประเทศเข้าสู่สมดุลย์ จึงต้องทรงยุบโรงเรียนมหาดเล็กหลวง เชียงใหม่และโรงเรียนราชวิทยาลัย และได้มีพระบรมราชโองการให้รวมโรงเรียนมหาดเล็กหลวงกรุงเทพ โรงเรียนราชวิทยาลัยและโรงเรียนมหาดเล็กหลวง เชียงใหม่เข้าด้วยกัน โดยให้ย้ายนักเรียนมาเรียนรวมกันที่โรงเรียนมหาดเล็กหลวงกรุงเทพ และได้พระราชทานนามโรงเรียนให้ใหม่ว่า “โรงเรียนวชิราวุธวิทยาลัย”

พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัวได้พระราชทานพระบรมราโชวาทเมื่อพระราชทานกำเนิดโรงเรียนว่า ทรงมีพระราชประสงค์ให้อบรมนักเรียน

๑. ให้เป็นผู้ดี
๒. ให้มีศาสนา
๓. ให้มีความรู้ความสามารถ

ดังนั้น สถาบันแห่งนี้จึงได้ผลิตบุคคลมีคุณภาพและคุณค่าให้แก่สังคมและประเทศชาติเสมอมา

พระบรมราชโองบายในการจัดตั้งโรงเรียนมหาดเล็กหลวง

ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ พระราชทานพระราชบัญญัติ ถึง
เจ้าพระยาพระเสด็จสุเรนทราธิบดี เสนาบดีกระทรวงธรรมการเป็น
ภาษาอังกฤษด้วยลายพระราชหัตถเลขา ดังนี้

NOTE

I recommend this article to the notice of the Minister of Education and the Unders Secretary. I have marked certain passage in red, because some of them impress me, and others state very clearly what I have felt all long

All systems and reeles and syllabus are really so much waste paper, and worse still *waste of time*. if they do not succed in producing the sort of citizens we want for our country. I do not say that what applies to England will equally apply to Siam. On the contrary it would be a very grave mistake to adopt English methods in toto without alteration, but the article may give one some few ideas.

In the Royal Pages College, what I want is not so much to turn out model boys, all of the same standard, all brilliant "*madhyom*" scholars with thousands of marks each, as to turn out efficient *young men*, young men who will be physically and morally *clean*, and who will be looking forwar keenly to take up whatever burden the future may lay upon them. I do not want monuments of lerning who have passed all your exams with flying

colours. I do not want walking school books. What I want are just *manly* men, honest, truthful, clean in habits and thoughts and I would not break my heart about it if you told me that such or such a fellow writes with difficulty, can't do compound fractions, or does not know any geometry, if I only know that he has learnt enough at my school to know the difference between true manliness and effiminacy. I never want again to hear "clever" people complaining that "ปัญญาท่วมหัว เอาตัวไม่รอด". At the Mahadlek College, what I want is that *Education* Should mean the turning of a boy into a fine young man and a good citizen, not to crush out all individuality under the weight of Syllabus and Systems! -And I want Education to be interesting to the boys, so that they would in later days be able to look upon school life as something peculiarly pleasant to have passed through. My College is not to be compared to other school, where the aim is different. If I had wanted just the ordinary kind of school, I would have founded a *day* school, not a boarding one

All this may or may not be in accord with your scheme of Education-if it is, them I am glad; but if not then please let me have a fair uial with my idea. Don't try and make my teacher "toe your line" let them "toe" mine, because they are running in *my* "sports" in which I am giving the "cups."

จ.ป.ร.

คำแปลพระราชบันทึก

ข้าส่งข้อความนี้มาเพื่อให้เสนาบดีและปลัดทูลฉลองกระทรวง
ธรรมการอ่าน ข้าได้ขีดเส้นแดงใต้ข้อความบางตอน คือตอนที่ถูกใจ
ข้าและตอนที่แสดงให้เห็นอย่างแจ่มแจ้งในเรื่องที่ข้ารู้สึกตลอดมา

ระบบการศึกษาและกฎเกณฑ์ทั้งหลาย ตลอดจนหลักสูตรแท้
จริงทำให้เปลืองกระดาษไปเปล่าๆ ยิ่งกว่านั้นคือ **เปลืองเวลาด้วย**
ถ้าไม่ทำให้ประชาชนเป็นอย่างที่เราต้องการสำหรับประเทศของเรา
ได้เป็นผลสำเร็จ ข้าไม่หมายความว่าอะไรดีสำหรับเมืองอังกฤษ
จะต้องดีสำหรับเมืองไทยด้วย ตรงกันข้าม ถ้าจะเอาวิธีการของคน
อังกฤษมาใช้ทั้งดุ้นโดยไม่มีการดัดแปลง ก็จะเป็นการผิดพลาดอย่าง
มหันต์ แต่บันทึกนี้อาจทำให้ผู้อ่านเกิดความคิดอะไรบ้าง

สำหรับโรงเรียนมหาดเล็กหลวง ข้าไม่เป็นที่หวังการปั้นนักเรียน
ชั้นมัธยม ให้เป็นเทวดาเหมือนกันหมดทุกคน ได้คะแนนกัน
คนละหลายพันคะแนนเท่าการสร้าง **เด็กหนุ่ม** ที่ขยันขันแข็งและ
สะอาด ทั้งทางร่างกายและจิตใจ เตรียมพร้อมที่จะรับภาระต่างๆ
ซึ่งจะมีมาในอนาคต ข้าไม่ต้องการนักเรียนตัวอย่างที่สอบไล่ได้
คะแนนขั้นเกียรตินิยมทุกครั้ง ข้าไม่ต้องการตำราเรียนที่เดินได้ ที่ข้า
อยากได้นั้นคือ เยาวชนที่เป็น **สุภาพบุรุษ** ซื่อสัตย์สุจริต มีอุปนิสัย
ใจคอดี และข้าจะไม่โศกเศร้าเลย ถ้าเจ้ามารายงานว่า เด็กคนหนึ่ง
เขียนหนังสือไม่คล่อง คิดเลขเศษซ้อนไม่เป็น และไม่รู้วิชาเรขาคณิต
เลย ถ้าข้ารู้ว่าเด็กคนนั้นได้ศึกษาพอที่จะรู้ว่าความเป็นลูกผู้ชายคือ

อะไร และชี้แยะคืออะไร ข้าไม่อยากได้ยิน "คนฉลาด" บ่นอีกว่า
ปัญญาท่วมหัวเอาตัวไม่รอด สิ่งที่ข้าต้องการในโรงเรียน
มหาดเล็กหลวง คือ **ให้การศึกษา** เป็นเครื่องทำให้เด็กเป็น
เยาวชนที่น่ารัก และเป็นพลเมืองดี ไม่ใช่ทำลายบุคลิกภาพเสียหมด
โดยบรรทุกหลักสูตรและระบบการต่างๆ ลงไป ข้าต้องการให้การศึกษา
เป็นสิ่งที่งดงาม จนทำให้เด็กที่ออกไปแล้วหวนกลับมาคิดถึงในวัน
ข้างหน้าด้วยความภาคภูมิใจ ขออย่าเอาโรงเรียนของข้าไปเปรียบกับ
โรงเรียนอื่น เพราะมีจุดหมายต่างกัน ถ้าข้าอยากจะได้โรงเรียนธรรม
ดาเพียงหลังหนึ่ง สร้างเป็นโรงเรียน **ไปมา** จะไม่ดีกว่าหรือ จะสร้าง
โรงเรียนกินนอนขึ้นมาทำไม

ที่ข้ากล่าวมานี้จะเข้ากันได้กับระบบการศึกษาของเจ้าหรือไม่ก็ตาม
ถ้าเข้ากันได้ ข้าก็ดีใจ แต่ถ้าเข้ากันไม่ได้ ก็ขอให้วิธีการของข้าได้รับการ
พิจารณาดำเนินการโดยยุติธรรมด้วย อย่าพยายามบังคับให้ครู
ของข้าทำตามข้อไขของเจ้า ให้ทำตามข้อใจ **ของข้า** เกิด เพราะ
ก็หาประเภทนี้ข้าคิดให้เขาเล่น และ **ข้าเอง** จะเป็นผู้ให้ถ้วยรางวัล

หม่อมหลวงปิ่น มาลากุล แปล

คำไหว้ครู

ปาเจรา จรียา โหนติ คุณุตตราวุธสาสกา

สิบนิ้วประนมเหนือเศศ

ครุบาอาจารย์จำไว้

คุณท่านล้นฟ้าหาใดเปรียบ

ครูดีมีจิตคิดเชิดชู

ท่านอุทิศสำหรับอนุสาสน์

ท่านปานประทีปเด่นดวง

เอ็นดูสั่งสอนศิษย์

ศิษย์ดีมีความอ้อมใจ

ศิษย์ดีเรียนได้ดังประสงค์

ศิษย์ชั่วมีผิดสะดวกกาย

ท่านไซ้ให้ทรัพย์อันประเสริฐ

ไม่ควรลืมบุญคุณนั้น

ไหว้ครูวิเศษทั้งน้อยใหญ่

แนบในจิตมั่นกตัญญู

คุณท่านเทียบเทียมจิตสนิทอยู่

คุณของครูซาบซึ้งตรึงทรวง

ให้เราฉลาดลุล่วง

กรุณาปานห้วงชลาลัย

จะได้คิดเห็นดีเห็นชอบก็หาไม่

ศิษย์คร้านท่านไร้ความสบาย

ก็เสริมส่งสรรเสริญตั้งหมาย

ท่านก็คิดพลอยอายุไปด้วยกัน

คือวิชาดีเลิศกว่าสรรพสิ่ง

เคารพอภิวันท์ทุกเมื่อไป

ปณณวสุตติกเร เตเต ทินโนวาเท นมามิหิ

ศาสตราจารย์ ดร.ทศย์ อิศรเสนา ณ อยุธยา
ผู้บังคับการโรงเรียนวชิราวุธวิทยาลัย
ผู้กำกับคณะผู้บังคับการ

ผู้ทำกับคณะ

พ.ด.ท.เสรี ปัจจกขกัถ
ผู้ทำกัถคณะจ้ถรลดา

ดร.พานุพวงศ เวชชาช้ว:
ผู้ทำกัถคณะพญายาก

ร.ด.อ.แวน สลนบุรี
ผู้ทำกัถคณะดุส้ถ

ดร.นงกั พานิชกุล
ผู้ทำกัถคณะสรากูรมย

ดร.พ้ฒพวงศ กานูรานราน
ผู้ทำกัถคณะน้ถลुकษาน

พ.ด.อกร้ถกษ อาร้ยมีถร
ผู้ทำกัถคณะสนามจันถร

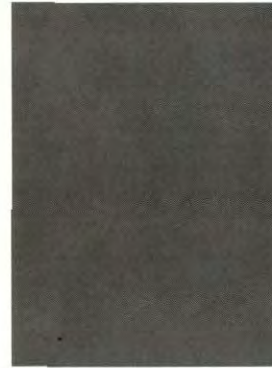
ค รุ ม ี ธ ย ม

ครูเอกพล เมธาทาร์ช

ครูสรวุฒิ คล่องทำาร

ครูโอมศรี ศิวรัตน์

ครูสมปอง มีชัย

ครูสุพจน์ ติบประษฐ

ครูเอก ชมภูนิช

ครูสมล ชมภูนิช

ครูจุมพล อุดมสรยุทธ

ครูวัชรินทร์กร์ ชินทำนินิด

ครูนราทิพย์ ศรีเมธากุล

ครูพรไพจิตร สว่างทำ

ครูชมนิดา ชนงชัย

ຄຽມິຣຍມ

ຄຽລອວ ແນດຍສຸກາ

ຄຽສຸພຸມາລ ເງມະສິຣີ

ຄຽກຸພຸກຸ ຍັນດດິລກ

ຄຽສຸນັນຕ໌ ແກ້ວເກ່າ

ຄຽສມຸດຸດີ ຍຸກຣນາເສວິນ

ຄຽຊາກຸຍຸຍ ພິພິເວນສັນຕິກຸລ

ຄຽກໍາຣ ບຸກຸຣາຮ

ຄຽຣຸຈິຣາ ວາງສະວາດ

ຄຽອຣວຣຣນ ສຸວຣຣນນ້ອຍ

ຄຽກຸຍິດ ຫອມເກດຸ

ຄຽອໍາລາ ພິສຸກຣິກຸພຸງຍ໌

ຄຽກຸວີ ຈິງຫັນ

ค รุ ม ี ธ ย ม

ครูนึ่งขวัญ ปัญญาโรจน์

ครูสมศักดิ์ วงษ์ภัก

ครูภิรมย์ศักดิ์ สิมาวงศ์

ครูวิจิตรดา อุดมบุลาสินทร์

ครูวรชาติ มีชูบท

ครูสงวน เลิศโชคชัย

ครูประภาพรรณ อ่อนเจริญ

ครูนภาพร พงศ์เจริญสุข

ครูสมมาตร ทิวไผ่งาม

ครูพงษ์พัฒน์ สอสกุล

ครูนภาดาช บุญเชิดชู

ครูดารุณี สุธิพงษ์สิทธิ์

ก รุ ม ี ฐ ย ม

ครูอุมาวัลย์ วัชรไตรรงค์

ครูณัฐพงษ์ หลวงแนม

ครูอนามัส วงษ์วิเชียรจันทร์

ครูสุมาลย์แม่นัน วงศ์บ้านถู่

ครูสุมาลี ฤกษ์นิเวศสาร

ครูธนิณี ประยูรทอง

ก รุ ม ร ะ ถ ม

ครูพัชรา อรรถพ ฒ อสุธยา

ครูอำนวยการ เกียรติ

ครูวุฒิชัย จารุกุมิ

ครูกอบลาภ แสงไชย

ครูวารสารี ใจดี

ครูชัยโรจน์ ทับทอง

ค รุ ม เ ร ช ม

ครูสมพิศ ทวีจิระ

ครูวิไลวรรณ บุญสนอง

ครูสุปรีดา อินทร์แก้ว

ครูมะลิ ร่วมสนิทวงศ์

ครูรัชณี เทพวงศ์

ครูอรพินท์ ปิยะพันธุ์

ครูนงลักษณ์ อินวรัถย์ทิศา

ครูพนิต อาละพล

ครูพิมพ์ภา สมบุญ

ครูสุนันตา ควณิชย

ครูสมพร ท่อทรัพย์

ครู ม.ล.อาภาวดี ารุญโรจน์

ก รุ ป ร ะ ถ ม

ครูอรางคณา สวัสดิ์นันท์

ครูณพพร ชัยงามเจริญสุข

ครูฐิติมน ชมฤกษ์

ครูวันทิพย์ คำภา

ครูจาริญา ศักดิ์ประธาน

ครูทิพวรรณ เจริญสกุลย์ขันธ์

ครูโสภา จิระธนาพันธ์

ครูชูเกียรติ ไตพิญญา

ครูจิณตรา วุฒิโชค

ครูละอ อิศรินทร์

ก รุ พ ิ เ ศ ช

ครุณอม บัวทองศรี

ครุ ม.ล.กิติพันธ์ ชมฤกษ์

ครุ พ.อ.หญิง อรพันธ์ เพ็ชรพลอย

ครุ พ.อ.หญิง พยอม สัจจานนท์

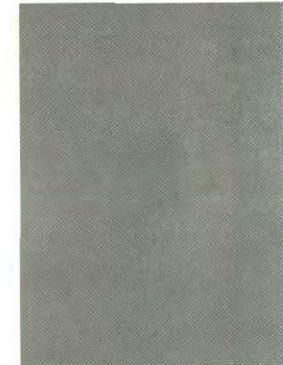
ครุ ม.ร.ว.บุภาศวัฒน์ จรุงโรจน์

ครุณิพนธ์ เทยวงส์ศักดิ์

ครุชาตรี อินทรพิ้ว

ครุชฎิมา สุกตะพินทุ

ครุสุวรรณา ชลธารรัตน์

ครุครอง ไหลมคม

ครุ พ.อ.ประวิทย์ วิภูถะลพ

คณะผู้บังคับการ

ประวัติ

คณะผู้บังคับการ (คณะตะวันตกด้านเหนือ) สร้างขึ้นเมื่อ พ.ศ. ๒๔๕๘ สร้างเสร็จในปี พ.ศ. ๒๔๕๙ สิ้นงบประมาณ ๑๒๕,๐๐๐ บาท ออกแบบโดย นายฮิลี เป็นลวดลายสมัยทราวดี เคยซ่อมแซมในปี พ.ศ. ๒๕๑๔ โดยบริษัทสมัยก่อสร้างสิ้นเงิน ๑,๐๐๐,๐๐๐ บาท และในปี พ.ศ. ๒๕๓๓ ได้มีการปรับปรุงและซ่อมแซม โดยห้างหุ้นส่วนจำกัด ส.บุญมีฤทธิ์ ก่อสร้าง สิ้นงบประมาณ ๑,๒๐๐,๐๐๐ บาท

สีประจำคณะ

สีฟ้า

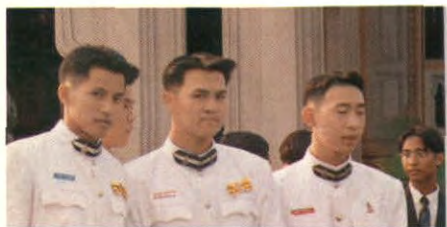
อดีตท่านผู้บังคับการ

มหาเสวกตรี พระยาบรมบาทบำรุง (พิณ ศรีวรรณะ)
มหาอำมาตย์ตรี พระยาปริชานุสาสน์ (เสรีญ ปัญญารชุน)
อำมาตย์เอก พระยาพนิชยสารวิเทศ (ผาด มนธาตุผลิน)
มหาอำมาตย์ตรี พระยาภะรตราชา (ม.ล. ทศทิศ อิศรเสนา)

ผู้กำกับคณะคนปัจจุบัน

ศจ.ดร.กัลย์ อิศรเสนา ณ อยุธยา

ชื่อ : **บินทัตต์ อมิชัตบุตร (เอก)**

วันเดือนปีเกิด : ๒๖ พฤษภาคม ๒๕๑๗

เข้าโรงเรียน : ๑๘ พฤษภาคม ๒๕๓๐ พ.บ.ก.

เลขประจำตัว : ๕๖๖๖

ที่อยู่ : ๒๗๓/๒ ถ.ไกรเพชร ต.หน้าเมือง อ.เมือง จ.ราชบุรี

โทรศัพท์ :

เจ้าเอกเด็กเมืองโองจากราชบุรี เป็นเด็กเข้า ม.๑ รุ่นแรก ชื่อที่พี่ตั้งให้ว่า "หงอนไก่" แต่เพื่อนๆ มักเรียก "หงอน" หงอนมีความสามารถพิเศษหลายอย่างเช่น ปล่อยข้าวปั้นหัว ในสมัยหงอนยังไม่ตีวไลซ์ มักจะมีคำพูดจากภาษาถิ่นแปลกๆ ทุกคน ซึ่งเป็นที่เคารพของน้องๆ หงอนมักจะเป็นคนตรงเหมือนตุ้ ทำให้เพื่อนๆ รู้สึกเบื่อนายเป็นบางครั้ง

ด้านการเรียน

หงอนเข้ามาเรียนตอนแรกชั้น ม.๑/๑ แล้วก็ลดลงมาเรื่อย จนมาเรียนโปรแกรมศิลป์ (ซึ่งเป็นโปรแกรมเดียวในประเทศไทย) และหงอนมักเรียนคนเดียวในห้อง จนได้รับรางวัลเรียนดี ๒ ปีซ้อน

ด้านการกีฬา

หงอนมักจะเป็นหลักสำคัญของคณะและของโรงเรียนมาตลอด โดยเฉพาะรักบี้ ซึ่งหงอนเล่นมานานแล้ว จนได้รับความไว้วางใจให้เป็นหัวหน้าชุดรักบี้ของโรงเรียน ความแข็งแกร่งของหงอนเปรียบเสมือนเครื่องยนต์คูโบต้า หงอนเล่นกีฬาได้เกือบทุกประเภท ด้วยความพยายามกว่าแดดกว่าฝนทนซ้อม จนได้เป็นกระดุกหลังของทีม และได้รับเครื่องหมายสามารถสมบูรณ์มาประดับ

ด้านการดนตรี

หงอนเล่นวงโยธวาทิต ประเภทแซกโซโฟน ลีลาการเป่าเหมือน KENY G หงอนสามารถจะเป่าโดยไม่ต้องดูโน้ต แต่ใช้ความสามารถในการดูนิ้วคนข้างๆ โดยไม่รู้ว่าถูกหรือผิด จนครูสั่งเวียนให้เครื่องหมายสามารถพิเศษทางดนตรี

ในอนาคต

หงอนมีความฝันอยากจะไปเรียนในรั้วมหาลัย เพื่อนำความรู้ไปพัฒนาท้องถิ่นบ้านเกิดของหงอน

ชื่อ ✓ : พลเชษฐ์ รัชวัฒนะธานินทร์ (เชษฐ์)
วันเดือนปีเกิด : ๒๗ สิงหาคม ๒๕๑๕
เข้าโรงเรียน : ๑๗ พฤษภาคม ๒๕๒๖ น.อ./ผ.บ.ก.
เลขประจำตัว : ๕๑๗๗
ที่อยู่ : ๘/๕๖ หมู่ ๗ แขวงบางด้วน เขตภาษีเจริญ กรุงเทพฯ ๑๐๑๖๐
โทรศัพท์ : ๔๕๔-๑๒๒๔

ชายหนุ่มหุ่นอวบอ้วน ที่มีสีผิวค่อนข้างคล้ำ เชษฐ์ เป็นชื่อที่ทางบ้านใช้เรียกบุตรผู้นี้ แต่ด้วยหน้าตารูปร่าง ประกอบกับบุคลิกของเขา รุ่นพี่จึงเปลี่ยนชื่อใหม่ว่า “บานเช้า” บานเช้าเป็นหัวหน้าคนที่ ๒ ของคณะ บานเช้าเป็นที่รักของเพื่อนๆ และน้องๆ ทุกคน และยังเป็นพ่อครัวประจำคณะ มักจะทำอาหารอร่อยๆ มาให้เพื่อนชิมเสมอ

ด้านการเรียน

บานเช้าเป็นคนที่มีความอดทนไหวในการเรียนคือ ไม่ว่าเพื่อนจะตอบอะไร บานเช้าก็จะตอบอย่างนั้นเหมือนกันทุกครั้งไป เหตุนี้เองทำให้บานเช้าเรียนจนจบ ม.๖ ได้ เรื่องน่าใจของบานเช้าก็ไม่น้อยกว่าหาสมุทร บานเช้ามักนำคำตอบที่คิดว่าถูกมาให้เพื่อนลอกเสมอ (แต่ก็น้อยครั้งนานๆ ที่ เพราะบานเช้าเป็นคนที่ไม่คิดอะไรมาก)

ด้านการกีฬา

บานเช้าเป็นนักรักบี้ที่เต็มไปด้วยประสบการณ์ แต่น้อยครั้งมากที่บานเช้าจะได้ใช้ประสบการณ์ของบานเช้าในการเล่น เพราะบานเช้าจะวิ่งไม่ค่อยทันลูกและคนอื่น ถ้าการแข่งขันครั้งใดบานเช้ากินข้าวมาไม่อิ่ม บานเช้าจะไม่มีอารมณ์เล่น แต่ถึงอย่างไรความสามารถของบานเช้าก็ทำให้บานเช้าได้รับเครื่องหมายสามารถทางรักบี้มาประดับ

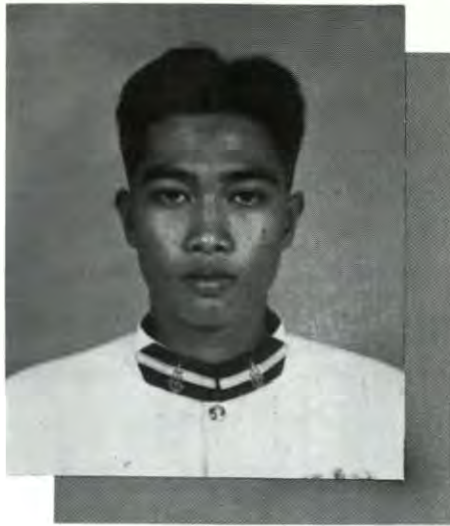
ด้านการดนตรี

บานเช้าเป็นนักตีกลองของวงซึ่งเห็นว่าเป็นเครื่องดนตรีที่เหมาะสมกับรูปร่างของบานเช้ามากและบานเช้าก็ได้รับความไว้วางใจจากอาจารย์ที่ควบคุมวงให้เป็นหัวหน้าวง ซึ่งบานเช้าก็ทำหน้าที่นี้ได้ดีมาก แต่ด้วยอดีตลีลาการตีกลองของบานเช้า จึงทำให้บานเช้าได้รับเครื่องหมายสามารถพิเศษทางดนตรี

ในอนาคต

บานเช้าเลือกที่จะเรียนต่อในมหาลัยเอกชนใกล้ๆ บ้าน ซึ่งเพื่อนๆ ก็ขอเอาใจช่วยให้บานเช้าเรียนให้จบใน ๔ ปีด้วย

ชื่อ ✓ : **กนก อยู่ชมบุญ (เอ็กซ์)**
วันเดือนปีเกิด : ๑๗ พฤษภาคม ๒๕๑๗
เข้าโรงเรียน : ๑๘ พฤษภาคม ๒๕๓๐ ผ.บ.ก.
เลขประจำตัว : ๕๖๖๐
ที่อยู่ : ๑๘๗/๓ หมู่ ๖ ต.บางพูน อ.เมือง จ.ปทุมธานี
โทรศัพท์ : ๕๖๗-๒๕๓๙

ดาสีคือดากี้ ฉันทิ เช่นเดียวกับกนก ผู้มีหน้าตาละม้ายคล้ายกับ บ๊อบบี้ บราวน์ ฉันทินั้น, เอ็กซ์คือชื่อที่แม่ตั้งให้ แต่ที่เห็นว่ามันน่าเบื่อเกินไป พวกเขาจึงให้นามใหม่ว่า "ป่าหนก" ป่าหนกมีลีลาการเต้นท่าไฟ ซึ่งเจ้าตัวมักจะคุยกับเพื่อนๆ ว่าสไตร์การเต้นของป่าหนก ทำให้สาว ๆ ตะลึงมาแล้ว เขาเป็นคนมีอุดมคติ สังเกตได้จากการอาบน้ำเร็วมาก เพราะยึดถือคติว่า "ด่าดี สีไม่ตก" หรือสีที่ติดต้องดูตอนแห้ง ด้วยบุคลิกของป่าหนก ซึ่งดูน่าเกรงขาม แต่จริงๆ แล้วป่าหนก เป็นพี่ที่น้องๆ รักมากคนหนึ่ง

ด้านการเรียน

ป่าหนก ชอบมุขมิด เพื่อกลมกลืนกับผนังห้อง นอกจากนั้นยังชอบใส่แว่นสีขามาตเข้ม เพื่อพรางตาเวลาหลับ ครูจะได้มองไม่เห็น แต่ป่าหนกเป็นคนขยันจดในบทเรียนที่ครูสอน แต่เป็นภาษาอะไรที่ไม่อาจทราบได้ เพราะแม้แต่เจ้าตัวก็ไม่รู้ว่าเขียนภาษาอะไรลงไป ทำให้เวลาสอบ อาจารย์ที่ตรวจไม่มีเวลาพอ จึงให้คะแนนคล้อยตามลายมือของป่าหนก แต่ป่าหนกก็จัดเป็นแนวหน้าของโปรแกรมวิทย์ของคณะผ.บ.ก.

ด้านการกีฬา

ในวัยเด็ก ป่าหนก มีความสูงมากกว่าเพื่อนร่วมรุ่น จึงมีผลทำให้ป่าหนกได้ติดโล่ห์บาส ๓ ปีซ้อน ต่อมาเมื่อความสูงของป่าหนกได้หยุดลง เขาจึงเบนเข็มมุ่งไปทางรักบี้ ซึ่งเขาก็ได้เป็นปีกผิวหมี (ตำแหน่งปีก) หมายเลข ๑๔ คนแรกของทีมโรงเรียน และป่าหนกก็สามารถวางทรัพย์ ส่งผลให้วัชรวิฑูรณะเตรียมทหาร (นำสรรเสริญยิ่งนัก) จนได้เครื่องหมายกึ่งสามารถมาเชิดชูเกียรติ

ด้านการดนตรี

ป่าหนกเป็นคนที่มีความสามารถทะเยอทะยานสูง หวังจะได้รับเครื่องหมายสามารถชั้นพิเศษ (หรือที่เพื่อนเรียกว่าโบโบ้) และทุกครั้งที่มีการรับเครื่องหมายสามารถทางดนตรี ดวงตาเขาจะเปล่งประกาย แต่อย่างไรก็ตามความพยายามของป่าหนกก็ไม่ลุล่วง SAX จนคอโป่งและเป็นหัวหน้าวง JAZZ ทำให้ครูผู้ควบคุมวงสงสารและเห็นใจในความคิดของป่าหนก จึงมอบเครื่องหมายโบโบ้ให้ป่าหนกชื่นใจปีสุดท้าย

ในอนาคต

ป่าหนกฝันอยากเป็นนักวิทยาศาสตร์ (กะคิดค้นยาฆ่าตัวให้ชาวถาวรละสิ!)

ชื่อ : **ศัมากร แพทยานนท์ (หล้า)**

วันเดือนปีเกิด : ๒๙ สิงหาคม ๒๕๑๗

เข้าโรงเรียน : ๑๗ พฤษภาคม ๒๕๒๖ ส.จ./ผ.บ.ก.

เลขประจำตัว : ๕๒๑๒

ที่อยู่ : ๙๕๒ ซอย ๓๐ สุขุมวิท ๑ คลองจั่น บางกะปิ กรุงเทพฯ

โทรศัพท์ : ๓๗๗-๘๒๓๐

กระฉูดหนุ่มน้อย มาจากย่านชุมชนแออัดบางกะปิ ได้หันเหมาเป็นลูกชิวราวุธเต็มตัว บุคลิกที่โดดเด่นของกระฉูด ประกอบกับใบหน้าและรสนิยมที่ติดอาหารลาวอย่างอมแงมของกระฉูด ทำให้กระฉูดเป็นคนที่เก็บฟอร์มได้ดีมากอย่างเหลือเชื่อ กระฉูดเป็นคนน้ำนิ่งไหลลึก นิยมความรุนแรง จนทำให้เค้าต้องแพ้ยตัวเองในบางครั้ง

ด้านการเรียน

กระฉูดเป็นคนหนึ่งในโปรแกรมวิทย์ ที่มีผลการเรียนปานกลาง เหตุเช่นนี้เพราะว่า กระฉูดชอบ "XEROX" มากกว่าจดงานในห้อง ในบางที่ถ้าโอกาสเอื้ออำนวย กระฉูดมักจะเป็นคนแบกน้ำมาจาก OFFICE มาบริการเสมอๆ การกระทำได้กล่าวทำให้เกิดตำนานเล่าขานระหว่างกระฉูดกับ "SOME ONE" แต่อย่างไรก็ตาม กระฉูดก็เอาตัวรอดด้านการเรียนได้เสมอจนถึงบัดนี้

ด้านการกีฬา

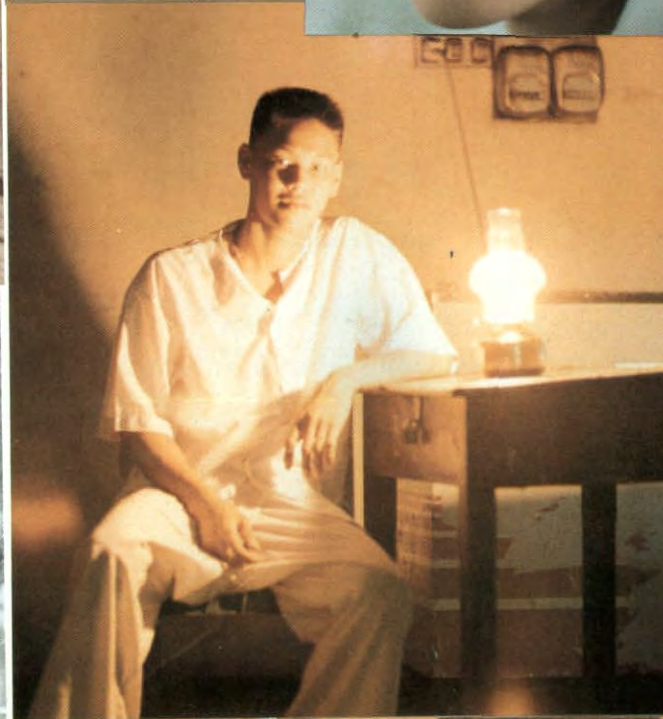
ด้วยความที่ชอบความรุนแรง ส่งผลให้กระฉูดเป็นนักรักบี้กองหน้าด้วยที่หาตัวจับได้ยาก (ไม่กล้าจับ) และกระฉูดยังเล่นกีฬาให้คณะจนติดโล่ห์มากมาย

ด้านการดนตรี

กระฉูดเป็นนักเป่า SAX เช่นเดียวกับทองอน คือต่างคนต่างดูนิ้วซึ่งกันและกัน จนทำให้เกิดเพลงใหม่มาแล้วหลายครั้ง ด้วยความสามารถพิเศษนี้ ทำให้กระฉูดได้รับเครื่องหมายสามารถพิเศษทางดนตรีมาประดับอก

ในอนาคต

จินตนาการของกระฉูด ค่อนข้างกว้างไกล และไม่มีที่ท่าจะหยุดยั้ง ทำให้เราไม่ทราบว่ กระฉูดต้องการอะไรแน่ แต่พวกเรา ก็เอาใจช่วยให้กระฉูดประสบความสำเร็จในชีวิต

ชื่อ : **ม.ร.ว. อัมพรพล ยุคล (ปิง)**
วันเดือนปีเกิด : ๒๙ ธันวาคม ๒๕๑๗
เข้าโรงเรียน : ๑๗ พฤษภาคม ๒๕๒๗ (ป.๔) ส.ร./ผ.บ.ก.
เลขประจำตัว : ๕๒๗๐
ที่อยู่ : ๒๕ พหลโยธิน ๓๒ แขวงลาดยาว เขตจตุจักร กรุงเทพฯ ๑๐๙๐๐
โทรศัพท์ : ๕๗๙-๑๐๓๗

ปิงปองคือ คุณชายประจำชั้น ซึ่งถ้าเราลองนับดูแล้ว ปิง คือ ม.ร.ว.ที่ยังเหลืออยู่ในโรงเรียน แต่ปิงไม่ชอบให้ใครๆ เรียกว่าคุณชาย เพื่อนจึงเรียกไ้อปิงมากกว่า ปิงเป็นหัวหน้าคณะคนหนึ่งของคณะ ซึ่งก็ทำหน้าที่ได้ดีมาตลอด ปิงเป็นคนที่รักความสบายเป็นพิเศษ ปิงชอบทำเรื่องยากให้เป็นเรื่องง่าย ถ้างานไหนยากเกินไปปิงก็ไม่ทำ แต่ก่อนจบก็ได้สร้างความทรงจำที่ดีให้กับน้องๆ ทุกรูปแบบ โดยเฉพาะเด็กแว่นแต่ทุกคนก็อาลัยอาวรณ์ปิงยิ่งนัก

ด้านการเรียน

ปิงจัดเป็นแนวหน้าของห้องอีกคนหนึ่ง ซึ่งได้เรียนโปรแกรมศิลป์, คณิต ก. ปิงมีความสามารถด้านศิลปะ ซึ่งผลงานของปิงได้เป็นต้นแบบของเพื่อนเสมอ แต่ปิงมักเสียเปรียบคือ ปิงทำงานช้ำมาก เพื่อนจึงเอาคะแนนไปหมด แต่ปิงก็ไม่เคยน้อยใจเลย เพราะปิงคิดว่าอาจารย์ไว้ใจในฝีมือปิงอยู่แล้ว

ด้านการกีฬา

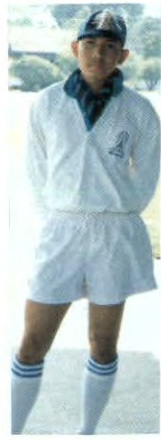
ปิงเป็นนักว่ายน้ำทีมโรงเรียนอีกคนหนึ่ง และเมื่อปิงลงสระ ปิงจะไม่ทำให้ผู้ชมผิดหวัง ปิงมักจะกวาดเหรียญทองเสมอ (ทั้งทองและทองแดง)

ด้านการดนตรี

ปิงเคยเป็นอดีตนักดนตรีไทยของโรงเรียน แต่เพื่อนๆ ก็ไม่มีใครรู้ว่าปิงเล่นเครื่องดนตรีชนิดใด เพราะดูไปแล้วนิสัยปิงไม่น่าจะเป็นนักดนตรีไทย จึงเป็นสาเหตุให้ปิงมาใช้ชีวิตช่วงสุดท้ายของการเป็นนักเรียนหาวิชาวุฒิมหาแลความเรียบร้อยของคณะ แต่น้อยครั้งส่วนมากปิงจะใช้เวลากับการนอนฝันหวานซะมากกว่า

ในอนาคต

ปิงอยากเรียนมัณฑศิลป์ ก็ขอให้สมหวังละนะ

ชื่อ ✓ **อานุกาพ กิติบุตร (บอย)**
วันเดือนปีเกิด : ๒๙ พฤศจิกายน ๒๕๑๖
เข้าโรงเรียน : ๑๗ พฤษภาคม ๒๕๒๖
เลขประจำตัว : ๕๒๒๔
ที่อยู่ : ๖๐ ซอยวัดนโยริน ถ.ราชวิถี แขวงพญาไท เขตพญาไท กรุงเทพฯ
โทรศัพท์ : ๒๔๘-๑๕๑๐

จาบาคับหัวสูงพองๆ กับความสูงของอนุสาวรีย์ชัย ซึ่งเป็นภูมิลาเนาเดิมของเขา จาบาหลงตัวเองว่าหน้าตาคล้ายศรราม ซึ่งเพื่อนๆ ก็ถึงความเห็นว่าเหมือนแต่ครา จาบามากจะร่วมมือกับโลกันต์ ในเรื่องการแต่งตัวเที่ยว และ...เสมอ ครั้งหนึ่งในการไปซัมเมอร์ที่ฝรั่งเศส จาบาคเคยไปสร้างวีรกรรมไว้ แต่ประสบความสำเร็จล้มเหลว จนไม่กล้าเปิดเผยให้เพื่อนๆ ฟัง

ด้านการเรียน

จาบาเป็นคนที่ตั้งใจเรียน แต่ด้วยมันสมองของจาบาตีบตันไปด้วยเสื้อผ้าชั้นนำจากฮานอย เวียงจันทน์ พนมเปญ อิตาลี ซึ่งมีอยู่ถุงเดียว เปรี๊ยะไปทั้งปี แต่เมื่อถึงเวลาใกล้สอบ จาบาก็แปลงกายเป็นนักปราชญ์เข้าไปพัวพันกับครู แต่ละวิชาเพื่อคะแนนเล็กๆ น้อยๆ ที่พอประทับใจตัวเองรอดไปในแต่ละปี

ด้านการกีฬา

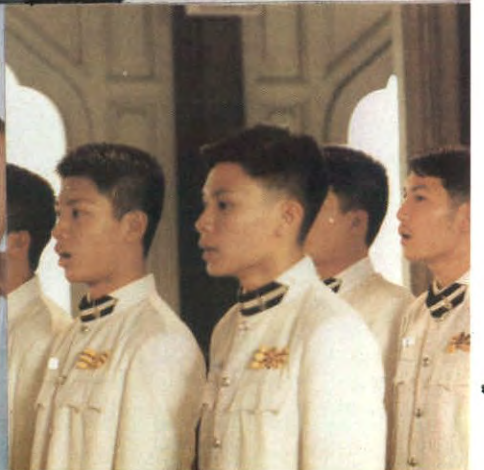
จาบาเป็นคนหนึ่งในจำนวนนักรักบี้ที่มโรงเรียนและประธานกีฬาแผนกฟุตบอล ซึ่งจาบาเป็นหัวหน้าชุดทีมคณะผู้บังคับการพาทีมฟุตบอลคณะผู้บังคับการควาแชมป์ของปีนี้ ซึ่งเป็นการสร้างชื่อเสียงสู่คณะอีกอย่าง ด้านรักบี้จาบาก็ได้รับเครื่องหมายกึ่งสามารถไปอวดสาวๆ ในรั้วมหาวิทยาลัย

ด้านการดนตรี

จาบาเป็นนักเป่าแซกโซโฟนในวงโยธวาทิต ซึ่งเป็นคนเดียวที่ครูควบคุมวงจำไม่ได้ เพราะจาบาจะใช้เวลาดนตรีส่วนมาก อยู่ดูแลคณะและถึงกระนั้น ครูที่ควบคุมก็ยังเห็นความดีของจาบา ที่ยังอุตสาหหาซ้อมถึงแม้จะน้อยครั้ง โดยให้เครื่องหมายสามารถพิเศษด้านดนตรีมาประดับอก

ในอนาคด

จาบาคเคยฝันที่จะเข้าเนิเทศจุฬา แต่เมื่อพิจารณาตัวเองแล้ว จาบาคก็ได้เบนเข็มไปที่คณะรัฐศาสตร์จุฬายแทน เพื่อจะได้เข้าไปอวดหุ่นอาสี่

ชื่อ : นรินทร์ พงษ์สิทธิถาวร (อ้า)

วันเดือนปีเกิด : ๒๑ ตุลาคม ๒๕๑๘

เข้าโรงเรียน : ๑๗ พฤษภาคม ๒๕๒๖ ป.๓ น.อ./ผ.บ.ก.

เลขประจำตัว : ๕๑๖๔

ที่อยู่ : ๙๘/๔ ต.ปะตง อ.สอยดาว จ.จันทบุรี ๒๒๑๘๐

โทรศัพท์ : ๐๑-๓๒๗๐๕๖๗

หนุ่มน้อยจากเมืองจันทบุรี ที่เพื่อนๆ รู้จักในนามว่า "เอติสัน" เอติสันเป็นคนที่มืออะไรหลายอย่างคล้ายพี่ชายของเขา เช่น หน้า ตา หู จมูก และปาก ซึ่งก็ไม่แปลกเลย เอติสันมีพรสวรรค์ในทุกๆ ด้าน ทั้งเรียน ดนตรี กีฬา ซึ่งเอติสันได้รับมอบหมายเป็นหัวหน้าคณะที่น้องๆ ทุกคนรัก และเคารพในตัวเอติสันมาก เพราะเขาเป็นตัวอย่างที่ดีของน้องๆ และเพื่อนๆ มักเรียกเขาว่า "เอลิง"

ด้านการเรียน

เอติสันเป็นนักเรียนโปรแกรมศิลป์-คำนวณ มีความตั้งใจเรียน ชอบซักถาม ซึ่งบางครั้งอาจจะพูดจาทำให้ครูโมโห แต่ผลการเรียนของเขาก็จัดอยู่ในระดับแนวหน้า สังเกตได้จากการส่งใบคะแนนตั้งแต่เด็กเล็กจนถึงเด็กโต ซึ่งเขาจะมีโอกาสพลาดน้อยมาก สาเหตุมาจากการที่เอติสันชอบข่มอ่านหนังสือในเวลาว่างคืนและโอกาสที่เพื่อนๆ ไม่สังเกตอยู่เสมอ

ด้านการกีฬา

สมัยเด็กๆ เอติสันเคยเป็นนักกรีฑาทีมโรงเรียนและเคยเล่นรักบี้ทีมคณะมาแล้ว แต่ปัจจุบัน เขาของเอติสันมีปัญหา เขาจึงไม่ได้เล่นกีฬาอีก ซึ่งหันเหไปเอาดีทางด้านอื่นแทน คือการยิงลูกกระดาด จนสามารถเอาเหรียญทองแมนปิ่นจากเขาชนไก่มาแล้วก็ได้ฉายาเพิ่มขึ้นว่า "เอลิงสิงห์แมนปิ่น"

ด้านการดนตรี

เอติสันเป็นนักดนตรีวงปี่สก็อต ซึ่งได้รับมอบหมายให้เป็นผู้ช่วยหัวหน้าวง ซึ่งในคณะเรานี้หานักเรียนที่เป่าปี่สก็อตให้น้อยมาก และเขาก็มีความสามารถไม่แพ้ใครเลยทีเดียว แต่เอติสันมักจะชอบโดดซ้อมดนตรีเสมอ เพื่อมาช่วยสอนเด็กๆ ในคณะให้หัดเป่าโดยแลกกับการให้เด็กนวด ด้วยเหตุนี้ เขาจึงได้เครื่องหมายสามารถมาติดอก

ชื่อ : ✓ พงศ์เทพ ศรีธวัชพงศ์ (เทพ)

วันเดือนปีเกิด : ๑๔ กรกฎาคม ๒๕๑๗

เข้าโรงเรียน : ๑๗ พฤษภาคม ๒๕๒๖ ป.๓ ส.จ./ผ.บ.ก.

เลขประจำตัว : ๕๑๘๑

ที่อยู่ : ๙๙/๕ ถ.พหลโยธิน ต.เชียงรากน้อย อ.บางปะอิน จ.อยุธยา ๑๓๑๘๐

โทรศัพท์ : (๐๓๕) ๓๖๑๐๕๒

"เทพ" ชื่อนี้ดีเกินไป เราจึงตั้งชื่อให้เขาใหม่ว่า "ช่วย" ช่วยเป็นคนที่มีความรับผิดชอบมาก ไม่ว่าเพื่อนจะมอบหมายสิ่งใดให้ช่วยทำ ช่วยจะทำอย่างเต็มที่ (แล้วแต่อารมณ์) ดังนั้น การพิจารณาหัวหน้าจึงตกเป็นของช่วย ช่วยเป็นคนมีน้ำเสียงนุ่มนวลปนกับอาการหน้าตาย บางครั้งความตลกของช่วย มักจะเรียกเสียงโห่ของเพื่อนได้มากกว่าเสียงหัวเราะ แต่ส่วนใหญ่แล้วเพื่อนจะตลกใบหน้าของช่วยมากกว่า

ด้านการเรียน

ช่วยเป็นคนเรียนเก่ง ซึ่งดูจากใบหน้าแล้ว ช่วยไม่น่าเรียนเก่งเลย เป็นเพราะช่วยขยันท่องหนังสือ จึงได้รับพระราชทานรางวัลเรียนดีจากเจ้าฟ้าเพชรรัตนฯ มาโดยตลอด ช่วยจึงจัดเป็นมือวางอันดับ ๑ ของโปรแกรมศิลป์คำนวณในการทำข้อสอบ

ด้านการกีฬา

ช่วยเป็นนักรักบี้โรงเรียนคนหนึ่งที่ฝีมือสุดยอดของทีม จนโค้ชไม่กล้าเสียงเอาเขาลงไปเล่นเพราะกลัวเจ็บ ช่วยช่วยเล่นกีฬาให้กับคณะมาโดยตลอด และในปีนี้ช่วยก็สามารถนำทีมกรีฑาของคณะจนได้รับถ้วย

ด้านการดนตรี

ช่วยเป็นนักดนตรีคนหนึ่งที่มีความสามารถมากในวงโยธวาทิต ด้วยความสามารถ ช่วยมักฝึกสอนให้รุ่นน้องเสมอ ช่วยเป็นผู้ที่มีความจำดีมากบวกกับความชำนาญในการมองโน้ต ทำให้ช่วยเป่าเพลงได้ทุกเพลง ไม่ว่าจะเป่าเพลงเก่าหรือเพลงใหม่ของวง จึงทำให้ช่วยได้รับเครื่องหมายสามารถชั้นพิเศษทางดนตรี

ในอนาคต

ช่วยอยากจะเข้าไปเรียนในมหาวิทยาลัยปิด ซึ่งก็คงจะไม่ยากนักสำหรับตัวช่วยเอง

ชื่อ : **กิริติ แก่นแก้ว (อ๊อฟ)**

วันเดือนปีเกิด : ๓ เมษายน ๒๕๑๗

เข้าโรงเรียน : ๑๗ พฤษภาคม ๒๕๒๖ น.อ./ผ.บ.ก.

เลขประจำตัว : ๕๑๒๔

ที่อยู่ : ๘๐ หมู่ ๔ ต.บางสีทอง อ.บางกรวย จ.นนทบุรี ๑๐๐๓

โทรศัพท์ : ๔๓๓-๔๘๘๘

อ๊อฟเป็นชื่อที่ตั้งมาจากบ้าน ด้วยบุคลิกอันโดดเด่นของอ๊อฟ พวกพี่ๆ จึงให้ชื่อเรียกเขาว่า "โลกันต์" อุปนิสัยของโลกันต์เป็นคนที่ละเอียดลออในการใช้เงินมาก (ไม่ค่อยลงทุน) ทำให้เพื่อนๆ ระอาอยู่บ่อยครั้ง (ซุกตาบ) และโลกันต์ก็มักจะพินิจพิเคราะห์การแต่งตัวมาก โดยคิดว่าตัวเองเป็นนายแบบ เพื่อให้เป็นที่สนใจของสาวๆ ทั้งหลาย ในยามคำคืนโลกันต์จะล่องลอยไปด้วยกับแสงสีเสียงแห่งรัตติกาลทำให้เกิดตำนานที่โลกันต์ลืมนึกไป โลกันต์มักจะเสียสละให้เพื่อนเสมอ (ถ้าของชิ้นนั้นห่วยแตก) และโลกันต์ได้สร้างปรากฏการณ์ใหม่ขึ้นอีกครั้งที่เขาชนไก่ ทำให้เพื่อนชื่นชมในความสามารถในการ "ตีกินโยบฉวย" ของโลกันต์ นอกจากนี้ โลกันต์ยังหลงใหลในรูป รส กลิ่น เสียง ของเพศตรงข้าม ซึ่งโลกันต์ไม่รู้ว่าหัวเราะหรือร้องไห้กับมันดี โลกันต์ก็ยังเป็นที่นับถือของรุ่นน้องในด้านรสนิยมและบุคลิกที่ดี (นายแบบ)

ด้านการเรียน

โลกันต์เป็นหอยทากที่เกาะโปรแกรมศิลป-ฝรั่งเศส จนได้รับรางวัลเรียนดี ๒ ปีซ้อน

ด้านการกีฬา

เมื่อโลกันต์เป็นเด็กเคยติดโล่ห้าบาท โดยไม่ได้ลงเลยเป็นเช่นนั้นถึง ๓ ปี เมื่อโตขึ้นโลกันต์จึงหันมาเอาดีทางด้านแรกเกิดแทน จนสามารถนำถ้วยเบดซ์ มาได้เป็นถ้วยแรกของคณะในปีนั้น แม้ว่าผิดหวังจากสควอชและเทนนิส

ด้านการดนตรี

โลกันต์เป็นคนที่มีความพยายาม แต่ไม่ประสบผลสำเร็จในการดนตรีเลยแม้แต่น้อย โลกันต์เคยหัดเป่า ทรัมเปตก็ไม่สำเร็จ เขาจึงลองเล่นทุกวงของโรงเรียน แต่ก็ประสบปัญหาเดียวกันหมด จึงต้องกับมานั่งๆ ที่คณะแทน

ในอนาคต

หวังไว้ว่าสักวันหนึ่ง จะเห็นโลกันต์จะเดินเคียงคู่สาวสวยที่คณะนิติศาสตร์จุฬาฯ

ชื่อ ✓ **วีรพล ตูจินดา (เบ็ก)**

วันเดือนปีเกิด : ๗ เมษายน ๒๕๑๘

เข้าโรงเรียน : ๑๗ พฤษภาคม ๒๕๒๖ ส.จ./ผ.บ.ก.

เลขประจำตัว : ๕๒๐๘

ที่อยู่ : ถ.พหลโยธิน ๒๔ เขตบางเขน กรุงเทพฯ

โทรศัพท์ : (๐๒) ๕๑๓-๓๒๔๗

เบ็ก เป็นชื่อหนุ่มหล่อหน้าตาคล้ายมนุษย์ แต่เพื่อนดูไปดูมาก็เห็นพ้องต้องกันว่าให้ชื่อ ET. อาเมาะเป็นที่รักของเพื่อนและน้อง ชีวิตส่วนใหญ่อุทิศให้กับหมอนและพูก อาเมาะเป็นคนรักการนอนเป็นชีวิตจิตใจ อาเมาะพูดกับตัวเองว่าจะเปลี่ยนรถเบนซ์เป็น 500SL ทุกคัน ซึ่งเจ้าตัวได้ไปเล็งรถดังกล่าวไว้แล้ว และหวังว่าสักวันหนึ่งจะขับมาอวดเพื่อนๆ อาเมาะมักมีบุคลิกแปลกๆ มาฝากน้องๆ เสมอ ซึ่งเขาจะสังสรรค์กับเด็กได้ทุกเวลา ทุกสถานี่ แต่ถึงที่สุดแล้ว อาเมาะก็เป็นที่รักของน้องๆ

ด้านการเรียน

อาเมาะอยู่ในเกณฑ์ที่ดี (D-) และด้วยความมีไหวพริบ อาเมาะเองก็สามารถแก้ไขเหตุการณ์เฉพาะหน้าได้อย่างฉับพลัน อาเมาะจึงไม่กังวลกับเรื่องสอบเท่าไร และอาเมาะมักเป็นม้ามีดเสมอ (มีดแปดด้านเพราะมองทางไหนไม่เห็นใครเลย) แต่อาเมาะก็ดิ้นรนสามารถผ่านชั้น ม.๖ มาได้

ด้านการกีฬา

อาเมาะว่ายน้ำมาตั้งแต่เด็กเล็ก จนกระทั่งจบ และยังว่ายน้ำที่มโรงเรียนอีกด้วย ดังนั้นเหรียญทองประเภทกบ ๕๐ ม. จึงตกเป็นของอาเมาะ ตั้งแต่เล็กจนโต และกีฬาที่อาเมาะโปรดปรานอีกอย่างคือเกมกด และเมื่อเกมไหนออกใหม่ อาเมาะเป็นต้องไปซื้อไว้ในครอบครองเสมอ

ด้านการดนตรี

อาเมาะเคยเล่นดนตรีไทย ซึ่งพวกเราตกใจว่าเป็นไปได้ไง แต่อาเมาะเริ่มเปลี่ยนชีวิตการเป็นนักดนตรีมาเป็นคนบ้าดนตรี โดยเฉพาะพี่พรายตันที่ฟังแล้วต้องแอบนอนเสมอ

ในอนาคต

อาเมาะมีความใฝ่ฝัน อยากจะขับรถราคาแพง อยากจะไปในรั้วมหาลัย เพื่อนจึงขอให้อาเมาะประสบความสำเร็จ FERI

คณະดุสิต

ประวัติ

คณະดุสิต (คณะตะวันตกด้านใต้) สร้างขึ้นเมื่อ พ.ศ. ๒๔๕๘ เสร็จเมื่อ พ.ศ. ๒๔๕๙ ออกแบบโดยนายฮิลี เป็นลวดลายสมัยอยุธยา สิ้นค่าก่อสร้าง ๑๔๕,๐๐๐ บาท ในสมัยสงครามโลกครั้งที่ ๒ อาคารคณະดุสิตได้ถูกระเบิด คงเหลือแต่ปีกด้านใต้ กระทรวงศึกษาธิการ จึงได้ดำเนินการก่อสร้างในส่วนที่ถูกระเบิด เริ่มสร้างตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๔๙๖ เสร็จเมื่อ พ.ศ. ๒๕๐๕ สิ้นค่าก่อสร้าง ๑,๓๐๐,๐๐๐ บาท และซ่อมแซมครั้งสุดท้าย เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๒๔

สีประจำคณะ

สีน้ำเงิน

อดีตผู้กำกับคณะ

เสวกโท พระวิเศษศุภวัตร (เทศสุนทร กาญจนศัพท์)
อำมาตย์โท พระสนธิวิทยาพัฒน์ (ไส้เฮียง สิริสังข์)
อำมาตย์ตรี หลวงประคองวิชาสมาน (เทียม สมุทรประสูติ)
อำมาตย์โท พระอนุสรณ์สรุณวัฒน์ (ผิว วรรณจินดา)
คุณครู อุดม รัตประจักษ์

ผู้กำกับคณะคนปัจจุบัน

ร.ต.อ. แวน เลณบุรี

ชื่อ : ✓ **จักรเทพ พงศ์พิพัฒน์ไพบูลย์ (ชงฮุย)**

วันเดือนปีเกิด : ๑ มิถุนายน ๒๕๑๘

เข้าโรงเรียน : ๑๗ พฤษภาคม ๒๕๒๖ ส.จ./ด.ส.

เลขประจำตัว : ๕๑๓๑

ที่อยู่ : ๑๘๘๓-๑๘๘๕ ถ.ริมทางรถไฟ ต.คลองตัน อ.คลองเตย กทม. ๑๐๑๑๐

โทรศัพท์ : ๒๔๙-๒๖๘๘, ๒๔๙-๗๔๒๕

ชงฮุย เมื่อได้ยินชื่อนี้เราจะนึกถึงบุรุษหนุ่มร่างใหญ่ และเต็มไปด้วยไขมัน ซึ่งเป็นมรดกตกทอดมาจากสมัยที่หนีความอดอยากมาจากแผ่นดินใหญ่ ฉะนั้นลักษณะการกินอาหารของชงฮุย จึงทำให้เราได้แต่นั่งมองตาปริบๆ อาหารที่โปรดปรานของชงฮุยคือ ซาลาเปา ชงฮุยเป็นคนมีนิสัยรักเด็ก ชอบเล่นกับเด็กทุกคน แต่เป็นการเล่นที่เด็กต้องเจ็บตัวเสมอ ด้วยพลังกำลังอันมหาศาล ชงฮุยจึงเป็นพนักงานทำลายตู้ประจำคณะ แต่ในบางเวลามักจะมีอารมณ์โรแมนติก หาเพลงซึ่งให้พวกเราได้ฟังจนเบื่อ

ด้านการเรียน

ชงฮุยเป็นคนที่เรียนอยู่ในเกณฑ์พอใช้ได้ วิชาที่ชอบเป็นพิเศษคือ วิชาคอมพิวเตอร์ เพราะติดใจเกมไปกเกอร์... ที่ทำให้ชงฮุยเพลิดเพลินในการเอาชนะให้ได้ แต่วิชาภาษาอังกฤษเป็นวิชาที่ไม่ชอบ เพราะอดีตของคำว่า GO ชงฮุยจะเติม ED เสมอ เป็นที่หนักใจแก่อาจารย์มาก

ด้านการกีฬา

ชงฮุยเป็นนักรักบี้ตัวยืนทีมโรงเรียนเมื่อตอนอยู่ ม.๕ (ยืนอยู่เฉยๆ แล้วม่อยกลับไปในที่สุด) ชงฮุยได้จับมือกับหมู่น้ำ พาทีมรุ่น ๑๖ คำว่าแชมป์ของสมาคมรักบี้มาแล้ว เมื่อถึง ม.๖ ชงฮุยก็ยังเป็นตัวยืนอยู่ (ยืนเชียร์และชม เพราะได้รับบาดเจ็บ) แต่ก่อนจะจากโรงเรียนนี้ไป ชงฮุยได้ทำชื่อเสียงให้โรงเรียน โดยการได้เหรียญตุ้มลูกน้ำหนักในการแข่งขันกรีฑากรรมพละฯ

ด้านการดนตรี

ชงฮุยมีพรสวรรค์ในการอมหูช่างมาตั้งแต่ ป.๖ ถึง ม.๖ จนทำให้ชงฮุยได้เครื่องหมายสามารถพิเศษ

ในอนาคต

หวังว่าจะพบกันในวันมหาลัย เร็วๆ นี้นะ

ชื่อ : **สันติวงศ์ ชนปทาธิป (โอ้)**

วัน/เดือน/ปีเกิด : ๒๖ กรกฎาคม ๒๕๑๗

เข้าโรงเรียน : ๒๐ พฤษภาคม ๒๕๒๘ ส.จ./ด.ส.

เลขประจำตัว : ๕๓๘๖

ที่อยู่ : ๓๑๔/๔๑๐ หมู่บ้านปรีชา(ลำเพชร) ถ.สุขาภิบาล ๓ บางกะปิ กรุงเทพฯ

โทรศัพท์ : ๓๗๖-๓๙๕๒

เสี่ยวเอ้อ หม่อมเจ้าสำอางประจำรุ่น มีชื่อทางบ้านว่า โอ้ แต่เพื่อนๆ เรียกว่า ตึก ตึกเป็นคนปากหวาน มักจะใช้ปากในการจีบสาว ตึกบอกพวกเราว่า "อายุเป็นเพียงตัวเลข ไม่สามารถขวางกั้นความรักระหว่างตึกกับสาว "คนนั้น" ได้ ในเวลาปกติ ตึกมักจะเก๊กพองาม ทำให้มีแมวมองมาสนใจ ที่จะพาไปเป็น นายแบบ แต่ฝันก็สลาย ตึกเป็นคนมีนิสัยร่าเริง ชอบคุยตลก ชอบหาเรื่องความลับของเพื่อนมาเฝ้าอยู่เสมอ ตึกเป็นคนขี้หลิตัวขี้ และเจ้าชู้ประดุจดิน ตึกบอก 'พวกเราเสมอว่า "ความรักทำให้โลกสวยงาม" ฉะนั้นตึกจึงแย่งแฟนเพื่อนๆ เสมอ โดยอ้างเหตุผลขี้ๆ คุงๆ ว่า "เพื่อนกันแบ่งกันกินแบ่งกันใช้"

ด้านการเรียน

ตึกเป็นคนเรียนเก่งเฉพาะวิชาคณิตศาสตร์ ด้วยเหตุนี้ ตึกสามารถจดจำเบอร์โทรศัพท์ของสาว ๆ ได้ ภายในเวลาอันรวดเร็ว แต่แปลกมากที่ตึกใช้เวลานาน กว่าที่จะจดจำเบอร์โทรศัพท์บ้านตัวเองได้

ด้านการกีฬา

ตึกเป็น "สิ่งที่ขาดไม่ได้ในกีฬารักบี้" ด้วยความสูงของตึก ทำให้ได้เป็นตัวโดดเด่นที่โรงเรียน แต่กลัวตัวดำ จึงมักจะโดดซ้อมบ่อยๆ

ด้านการดนตรี

ตึกบอกว่าไม่มีอะไรน่าสนใจ ตึกจึงให้เวลาดนตรีไปกับการเรียนพิเศษ

ในอนาคต

ตึกหวังว่าจะได้เป็นตัวโดดเด่นมหาลัยใด มหาลัยหนึ่ง ซึ่งทำให้สาว ๆ กรีด...ด.ด ไม่หยุด

ชื่อ : ✓ วิฑูธ สุขยางค์ (ต๊อบ)

วันเดือนปีเกิด : ๒๔ พฤศจิกายน ๒๕๑๗

เข้าโรงเรียน : ๑๘ พฤษภาคม ๒๕๓๐

เลขประจำตัว : ๕๖๗๗

ที่อยู่ : ๒๖๖ ซ.ลาดพร้าว ๘๔ ต.วังทองหลาง เขตบางกะปิ กรุงเทพฯ

โทรศัพท์ : ๕๓๙-๔๔๙๑, ๕๓๙-๒๕๔๖

สล้มหรือต๊อบ บุรุษผู้มีมือนจะกิน ผู้เกิดท่ามกลางความวิกฤตของสังคมเมือง เขาพาร่างอันคล้ายถึงข้าวหมูเข้ามาอยู่ในวชิราวุธตอน ม.๑ ต๊อบเป็นคนที่มีฝีปากจัดจ้านมาก มักจะสรรหาถ้อยคำอันไพเราะเสนาะหู (หูตัวเอง) มาเบรคเพื่อนๆ ต๊อบเป็นคนที่น่าสงสาร เพราะต๊อบสายตาสั้นมาตั้งแต่เกิด แต่โชคดียังไม่มากเพียงแค่ ๑,๕๐๐ เท่านั้น สร้างความแปลกประหลาดให้วงการแพทย์ไทย เนื่องจากตาติดโซลิต (ตาสั้นตลอดเวลา) ต๊อบเป็นคนใจสปอร์ตกับเพื่อนๆ (สาว ๆ) ต๊อบบอกว่าเรื่องใช้เงิน ง่ายกว่าปกอกกล้วยเข้าปาก

ด้านการเรียน

เวลาอยู่ในห้องต๊อบจะก้มหน้าก้มตาดูหนังสืออย่างใกล้ชิดและก็มีมอยหลับไปโดยอาจารย์ไม่มีทางรู้ได้ ผลการเรียนของต๊อบอยู่ในระดับแนวหน้า (หน้าห้องสอบซ่อม) ต๊อบบอกว่ามันต้องค่อยเป็นค่อยไป มิฉะนั้นจะหกล้มได้

ด้านการกีฬา

ต๊อบเล่นกีฬาได้ ๒ ประเภท คือ ไนร์มกับกลางแจ้ง แต่ด้วยเหตุผลบางประการจึงทำให้ต๊อบหันมาเล่นกีฬาไนร์มเพียงอย่างเดียว

ด้านการดนตรี

ต๊อบเคยเข้าเป็นสมาชิกวงซวดของโจ๊ก แต่ด้วยเหตุผลบางอย่าง (สาว ๆ) ทำให้ต๊อบต้องออกจากวงซวดกลางคัน

ในอนาคต

หวังว่า ต๊อบคงเป็นเพื่อนที่ดีของเราตลอดไป และพวกเราขอให้ต๊อบหายในเร็ว ๆ นี้

ชื่อ : ปวเรศวร์ อินทุเศรษฐ์ (แนน)
วัน/เดือน/ปีเกิด : ๙ เมษายน ๒๕๑๗
เข้าโรงเรียน : ๑๗ พฤษภาคม ๒๕๒๖ ส.จ./ด.ส.
เลขประจำตัว : ๕๑๖๙
ที่อยู่ : ๑๐๕ ซ.เพิ่มสิน ถ.ประชาสงเคราะห์ ดินแดง ห้วยขวาง กรุงเทพฯ ๑๐๔๐๐
โทรศัพท์ : ๒๗๕-๓๓๕๕

แนน เป็นชื่อเรียกที่บ้าน แต่เพื่อนเรียกว่า เปา จนติดปาก เปาเป็นบุคคลที่เกิดมาเพื่อเก็ก โดยเฉพาะทำหมัปปากที่ไม่เหมือนใครในเวลาวิหิมและท่าเก็กอื่นๆ จนได้ฉายาว่าไอ้ขี้เก็ก ขณะที่เปาโปรดปรานคือข้าวเหนียวถั่วดำ เปาบอกพวกเราว่าอนาคตเปาอยากเป็นต๋องน้อยจึงได้แอบซ้อม SNOOK อยู่ที่บ้านบ่อยๆ และพวกเราหวังว่าเปาคงได้อย่างที่ฝันไว้

ด้านการเรียน

เปาเป็นคนเรียนค่อนข้างดีอยู่ในแนวหน้าของห้อง เปาจึงเป็นที่ไว้ใจของอาจารย์ทุกท่านโดยเฉพาะอาจารย์ล่อ เปาตั้งใจเรียนเป็นพิเศษในวิชาที่อาจารย์สอน พวกเราก็ไม่เข้าใจว่าเพราะอะไรต้องลองไปถามเปาดูเอง

ด้านการกีฬา

เปาสามารถเล่นกีฬาได้หลายประเภท และเนื่องจากเปาชอบชู้ตบาสมากถึงขนาดคลั่งไคล้ แต่เปาชอบฟุตบอลเป็นพิเศษ และทำเตะลูกบอลอันแปลกประหลาดเพื่อนจึงไว้ใจให้เปาเป็นหัวหน้าชุด

ด้านการดนตรี

เปาเป็นนักดนตรีของวงจุลุดริยางค์ เนื่องจากเปาเป่าโอโบมีเสียงเบามาก จึงทำให้เปาเกือบจะไม่ได้รับเครื่องหมายสามารถพิเศษ แต่ความเก่งของเปา จึงทำให้เปาได้เครื่องหมายสามารถพิเศษมาอย่างใจหายใจคว่ำ

ในอนาคต

ไม่ช้านี้เราหวังว่าเปาคงจะได้ไปโชว์ท่าเก็กและท่าเตะอันแปลกประหลาดในรั้วมหาวิทยาลัยแห่งใดแห่งหนึ่ง

ชื่อ : ✓ เจษฎา ไยมุง (โจ๊ก)

วันเดือนปีเกิด : ๓๐ สิงหาคม ๒๕๑๘

เข้าโรงเรียน : ๑๘ พฤษภาคม ๒๕๓๐

เลขประจำตัว : ๕๖๖๕

ที่อยู่ : ๒๙ ถ.ชวนะอุทิศ ต.วัดใหม่ อ.เมือง จ.จันทบุรี ๒๒๐๐๐

โทรศัพท์ : (๐๓๙) ๓๒๑๒๘๗

ใช่คำ แต่เพื่อนเรียกว่า โจ๊ก โจ๊กเป็นหนุ่มเมืองจันทบุรีที่หลงแสงสีในเมืองกรุง เวลากลับบ้านโจ๊กจึงไม่อยากกลับบ้าน แต่การเที่ยวของโจ๊กนั้น มักจะคู่กับการเป็นหนี้เสมอ เพราะเที่ยวไม่มีคำว่า "อัน" สำหรับโจ๊ก โจ๊กเป็นคนมีเหตุผล แต่เหตุผลยาวเกินกว่าที่เพื่อนจะทนฟังได้ และโจ๊กยังแสนรู้อีกด้วย เพราะเพื่อนจะคุยกันเรื่องใดก็ตาม โจ๊กจะเชี่ยวชาญเรื่องนั้นเสมอ

ด้านการเรียน

โจ๊กอยู่ศิลป์-ฝรั่งเศส การเรียนอยู่ในเกณฑ์ดี สอบติด ๑ ใน ๘ ของห้องเสมอ (ทั้งห้องมี ๘ คน) อาจารย์ส่วนใหญ่เข้าใจว่าโจ๊กมีความประพฤติที่ดี แต่เป็นสิ่งที่ตรงกันข้ามกับความจริงที่เรารู้

ด้านการกีฬา

โจ๊กเป็นฉลามหนุ่มแห่งคณะดุสิต เหตุผลที่ว่ายน้ำ เพราะนิสัยเดิมเป็นคนลามาก โจ๊กจึงชอบแอบหาอาหารตามสระว่ายน้ำ โจ๊กบอกพวกเราว่า ตั้งแต่ว่ายน้ำมา เคยได้ ๒ เหรียญเงิน และ ๑ เหรียญทองแดง ส่วนเหรียญทองนั้น มันง่ายพอๆ กับปอกกล้วยเข้าปาก

ด้านการดนตรี

โจ๊กเป็นผู้ฟังที่ดีมากกว่าที่จะเป็นผู้เล่น แต่โจ๊กก็เป็นผู้ก่อตั้ง "วงซวด" ขึ้น มีสมาชิกถึง ๑๕ คน

ในอนาคด

พวกเราคิดว่า "โจ๊กเป็นผู้ชายที่ไม่ธรรมดา"

คณะจิตรลดา

ประวัติ

คณะจิตรลดา (คณะตะวันออกด้านใต้) เป็นอาคารหอพักที่มีสถาปัตยกรรมสมัยรัตนโกสินทร์ ออกแบบโดย นายฮิลี สร้างเมื่อ พ.ศ. ๒๔๕๘ เสร็จเมื่อ พ.ศ. ๒๔๕๙ สิ้นค่าก่อสร้าง ๑๓๐,๐๐๐ บาท ในปี พ.ศ. ๒๕๐๖ ได้มีการก่อสร้างหอพักเพิ่มขึ้น โดยบริษัทสมัยก่อสร้างจำกัด สิ้นค่าก่อสร้าง ๘๕๐,๐๐๐ บาท และในปี พ.ศ. ๒๕๓๒ ได้มีการปรับปรุงและซ่อมแซม โดยห้างหุ้นส่วนจำกัด ส.บุญมีฤทธิ์ ก่อสร้าง สิ้นงบประมาณ ๔,๐๐๐,๐๐๐ บาท

สีประจำคณะ

สีเขียว

อดีตผู้กำกับคณะ

อำมาตย์เอก พระประทีปสุนทรสาร (เหล็ง บุญยัษฐล)
ม.ล. พันธุ์ ศิริวงศ์
คุณครู อรุณ แสนโกศิก

ผู้กำกับคณะคนปัจจุบัน

พ.ต.ท. เสรี บัจฉักขภิติ

ชื่อ : อาทิตย์ ธนาอนุภาพพันธุ์ (ไว้)
วันเดือนปีเกิด : ๗ เมษายน ๒๕๑๗
เข้าโรงเรียน : ๑๘ พฤษภาคม ๒๕๓๐ จ.ล.
เลขประจำตัว : ๕๖๘๐
ที่อยู่ : ๓๑๙ ถ.ท่าเรือ-พระแท่น ต.ตะคร้ำเอน อ.ท่ามะกา จ.กาญจนบุรี
โทรศัพท์ : (๐๓๔) ๕๖๑-๑๕๐

บุรุษผู้มาจากที่ราบต่ำ(หลังเขา) ซึ่งมีสมญาว่า "วู้ถั่ว" สมัยเด็กๆ วู้ถั่วยังไม่ค่อยมีบทบาทมากนัก และลักษณะพิเศษของวู้ถั่วคือไม่มีเอว นอกจากนี้ยังมีความสามารถหลายอย่าง ซึ่งเพื่อนๆ ทำไม่ค่อยได้ ส่วนในทางธรรม วู้ถั่วสามารถรักษาศีลข้อ ๕ ได้ดีมาก และด้วยพลังเสียงคำราม วู้ถั่วจึงเป็นผู้บอกนักเรียนตรงบนหอประชุมอีกด้วย

ด้านการเรียน

วู้ถั่วมักจะลุ่มๆ ดองๆ (สูงๆ ต่ำๆ) แต่ก็สามารถพาตัวเองรอดปากเหยี่ยวปากกาถึงมัธยมปลายได้ กิติที่สุดของวู้ถั่วแล้ว

ด้านการกีฬา

ด้วยรูปร่างที่ไม่เคยมีเอวของวู้ถั่ว ดังนั้น โค้ชของเราจึงมองเห็นคุณค่าของวู้ถั่ว จึงให้เล่นในตำแหน่งกองหน้าเป็นตำแหน่งที่ทุกคนไม่ค่อยไฝฝืน แต่สำหรับวู้ถั่วแล้ว ยังไงก็ได้ ขอให้บอกมาเถอะ ก็คือ PROP นอกจากนี้ วู้ถั่วยังเป็นนักกีฬาเกือบทุกประเภททั้งในร่มและกลางแจ้ง ทำให้ทางโรงเรียนมอบเครื่องหมายกึ่งสามารถแก่วู้ถั่ว ทำให้วู้ถั่วปลานปล้มกับเครื่องหมายนี้ไปหลายวันเลยทีเดียว

ด้านการดนตรี

ถึงการเรียนจะไม่ค่อยดีเท่าไร แต่ด้านดนตรีวู้ถั่วก็ช่ย่อย ได้รับเกียรติจากโรงเรียนให้เป็นหัวหน้าวงปี่สก็อต ทำให้ตอกแตกสก็กลายเป็นรองหัวหน้า ซึ่งเป็นที่สนใจของวู้ถั่ว เพราะตอกแตกสก็ชอบคุ้ยไม้ไอ้อดูด้านนี้ไว้มาก และเป็นอาจารย์สอนปี่แก่น้องๆ หลายสิบคน เพราะวู้ถั่วสามารถจำนิ้วได้ดีกว่าท่องจำหนังสือ

ในอนาคด

วู้ถั่วมักใช้ชีวิตแต่ละวันหมดไปกับเสียงเพลง จึงบอกกับพวกเราว่า จะกลับไปคุมบิ๊มน้ำมันที่บ้าน วู้ถั่วบอกว่าถ้าใครไปเที่ยวเมืองกาญจน์ ให้ไปเติมน้ำมันที่บิ๊ม จะไม่คิดเงินซักบาทเลย พวกเราก็บอกให้วู้ถั่วเป็นอาสาเสี่ยตามความปรารถนาขอให้วู้ถั่วโชคดีทั้งชีวิต

ชื่อ ✓ : **เอกลักษณ์ หุตาคม (อ๋อง)**

วัน/เดือน/ปีเกิด : ๒๙ สิงหาคม ๒๕๑๗

เข้าโรงเรียน : ๑๗ พฤษภาคม ๒๕๒๖ ส.ร./จ.ล.

เลขประจำตัว : ๕๒๓๐

ที่อยู่ : ๔/๑๓๔ ซ.๖ หมู่บ้านสหกรณ์เคหะสถาน ๔ ถ.สุขาภิบาล ๒ ต.คลองกุ่ม อ.บึงกุ่ม กรุงเทพฯ ๑๐๒๔๐

โทรศัพท์ : ๓๗๔-๒๐๕๖

บุคคลผู้ที่มีบุคลิกแตกต่างไปจากผู้อื่น และรูปร่างที่ไม่เหมือนใคร อ๋องเป็นบุคคลที่เพื่อนชื่นชอบคนหนึ่งของรุ่นเลยทีเดียวนะ ปีนี้อ๋องเป็นผู้ที่ได้รับความไว้วางใจจากเพื่อนๆ ทั้งรุ่นให้เป็นประธานรุ่น ซึ่งอ๋องจำใจต้องรับ ตลอดระยะเวลา ๑ ปีที่ผ่านมา อ๋องได้ทำหน้าที่ประธานที่ดีมาโดยตลอด และทุกคนในโรงเรียนก็จะรู้จักอ๋องกันเสียเป็นส่วนใหญ่ เพราะว่าคุณพ่อของอ๋องเป็นผู้ที่ช่วยเหลือกิจการโรงเรียนมาตลอด ตั้งแต่เด็กเล็กจนถึงปัจจุบัน พวกเราจึงโชคดีหลายอย่างที่ได้อ๋องเป็นเพื่อนร่วมรุ่นของเรา

ด้านการเรียน

ตอนเด็ก การเรียนของอ๋องอยู่ในระดับแนวหน้าที่เดียว เราเห็นอ๋องส่งใบคะแนนแทบทุกวิชาก็ว่าได้ เราจึงไม่แปลกใจที่อ๋องเรียนโปรแกรม ๑ แต่ระยะหลังๆ โดยเฉพาะ ม.๖ อ๋องทุ่มให้กับกีฬามากไปหน่อย จนกระทั่งการเรียนของอ๋องไม่ค่อยเหมือนแต่ก่อน ส่วนมากอ๋องจะเอาเวลาไปอ่านหนังสืออื่นที่ไม่ใช่หนังสือเรียน

ด้านการกีฬา

แท้ที่จริงแล้ว อ๋องเป็นนักกีฬารักบี้ที่มีความสามารถสูงของโรงเรียนคนหนึ่ง แต่อ๋องเก็บความสามารถพิเศษนี้ไว้ในตัว เลยทำให้อ๋องเป็นตัวสำรองตลอดแทบทุกนัด ซึ่งอ๋องก็ชอบเพราะไม่ต้องเหนื่อย และปีนี้อ๋องยังเป็นหัวหน้าชุดรักบี้ ๗ คน นัดพิเศษอีกด้วย ซึ่งนำความภูมิใจแก่คณะอย่างยิ่ง

ด้านการดนตรี

อ๋องเป็นอีกคนหนึ่งของวงปี่สก็อต ที่มีความสามารถในระดับแนวหน้าเลยทีเดียวนะ อ๋องเล่นดนตรีตั้งแต่เด็กจนถึง ม.๖ ซึ่งเป็นปีสุดท้าย ทางโรงเรียนเห็นว่าอ๋องเป็นผู้ช่วยเหลือกิจการของโรงเรียนมาโดยตลอดจนถึงปัจจุบัน จึงมอบเครื่องหมายสามารถพิเศษแก่อ๋องเป็นการตอบแทน

ในอนาคต

อ๋องได้บอกกับเพื่อนๆ ว่า อยากเป็นคนดีคนหนึ่งของสังคม ซึ่งพวกเรา ก็ขอให้อ๋องได้ทำตามอุดมการณ์ของชีวิตตลอดไป

ชื่อ : **วชิระ คงทอง (เอ)**

วันเดือนปีเกิด : ๙ พฤศจิกายน ๒๕๑๖

เข้าโรงเรียน : ๑๗ พฤษภาคม ๒๕๓๐ จ.ล.

เลขประจำตัว : ๕๖๗๖

ที่อยู่ : ๓๓ หมู่ ๑๕ ถ.เพชรเกษม ต.ท่าแซะ อ.ท่าแซะ จ.ชุมพร ๘๖๑๔๐

โทรศัพท์ : (๐๑) ๒๑๑๑๘๓๗, (๐๗๗) ๕๙๙๑๗๒

เพราะมีกำลังดั่งสัตว์โลกล้านปี ไชยไดโน จึงเป็นอีกชื่อหนึ่งของหีย หนูน้อยพลังสะตอไม่ต้องสงสัยเลยว่า ทำไม หียจึงมักเป็นหัวคิวส้วมหนึ่งตลอด ด้วยความที่มีหัวการค้า จึงควบคุมเศรษฐกิจของคณะไว้ในกำมือ (กำบัญชี) หียจัดเป็นนักบริโภคตัวของคณะคนเดียวที่ไม่เคยบ่นเรื่องอาหาร หียรับประทานได้ รวดเร็ว รุนแรง เรียบร้อย หมดจด และไม่ยอมให้ข้าวตกหล่นไปจากจานเลยแม้แต่เพียงเม็ดเดียว (แม่สอนเอาไว้) นอกจากนี้ หียยังเป็นนักถ่ายทงตัวของรุ่น ถ้าหากขาดส้วม หียบอกว่า ขอยอมตายดีกว่า

ด้านการเรียน

ความที่หียเป็นเด็กที่เรียนเก่งสมัยอยู่ ม.๑ (เด็กใหม่) ทำให้ความรู้เริ่มหดหายลงเรื่อยๆ เหมือนกับอ๋อง ซึ่งอยู่โปรแกรมเดียวกัน และหียก็บอกกับพวกเราว่า เรียนได้แค่นี้ก็พอแล้ว ไม่อยากจะแข่งกับใคร เลยทำให้หียรักษาความคงเส้นคงวามาตลอด

ด้านการกีฬา

ด้วยกำลังภายในของหีย จึงทำให้ได้รับคัดเลือกเป็นนักกรีฑาของคณะ และยังเป็นหัวหน้าชุดสควอช และกรีฑาอีกด้วย

ด้านการดนตรี

หียเป่าปี่สก็อตจนท้อหลุดมาแล้ว ทางโรงเรียนจึงมองเครื่องหมายสามารถเป็นกำลังใจแก่หีย

ในอนาคต

หียบอกเพื่อนว่า การเอ็นทรานซ์ไม่เป็นปัญหาสำหรับหีย เปิด-ปิดก็ได้ แต่ต้องมีบรรยากาศที่เหมือนกับในห้องเรียนด้วย ซึ่งจะเป็นมหาวิทยาลัยอื่นไม่ได้ นอกจากมหาวิทยาลัยเอกชน พวกเราก็หวังว่าจะเจอหีย ในมาตสถาปนิกผู้โด่งดังของเมืองไทย ตามที่หียคิดไว้

ชื่อ : **ปรเมศวร์ ปุณศรี (แจน)**
วัน/เดือน/ปีเกิด : ๙ มกราคม ๒๕๑๘
เข้าโรงเรียน : ๑๗ พฤษภาคม ๒๕๒๖ น.อ./จ.ล.
เลขประจำตัว : ๕๑๖๘
ที่อยู่ : ๑๘/๙ หมู่ ๕ ถ.รักศักดิ์มงคล ต.ท่าช้าง อ.เมือง จ.จันทบุรี ๒๒๐๐๐
โทรศัพท์ : (๐๓๙) ๓๒๑๐๓๗

เด็กหนุ่มรูปร่างสูงใหญ่จากเมืองทุเรียนคือ เพื่อนเราอีกคน "จอย" เป็นชื่ออดีตติดปากเพื่อน แต่ที่บ้านเรียก "น้องแจน" และยังมีอีกหลายชื่อ ส่วนมากจะคิดว่าชื่อเป็นผู้หญิง เพราะใบหน้าจอยไปคล้ายกับแฟนของรุ่นพี่ จึงได้ชื่อใหม่ว่า "จอย" และเมื่อจอยโตมาอีกหน่อย เพื่อนเห็นใบหน้าจอยคล้ายสัตว์กินหญ้าชนิดหนึ่งก็คือวัว จอยจะสนิทกับจวบ แทงค์ ตะวัน แต่ส่วนมากจอยจะหาเรื่องนารำคาญให้เพื่อนๆ เชิงอยู่เสมอ โดยส่วนใหญ่จะเป็นเรื่องไร้สาระทั้งนั้น และเวลาเพื่อนเหลืออก เบรคจอยกลับ จอยก็จะรำพึงรำพันมาแว่วๆ ว่า "ไซลิ ภูมันจน" "กูไม่อยากจะพูดวะ" ชีวิตของจอยจะขาดไม่ได้คือนม จอยดื่มนมเก่งมาก วันละกว่า ๘ ถูง เพราะจอยเป็นหัวหน้าคณะที่คุ่มดุ้นมอยู่ จอยจึงมีความสุขอยู่กับนม

ด้านการเรียน

จอยอยู่ในชั้นที่เรียกว่าเก่ง แต่ไม่รู้ว่าจะเก่งได้อย่างไร เพราะนิสัยจอยชอบสร้างความรำคาญให้แก่คนรอบข้างกับครูก็เช่นเดียวกัน

ด้านการกีฬา

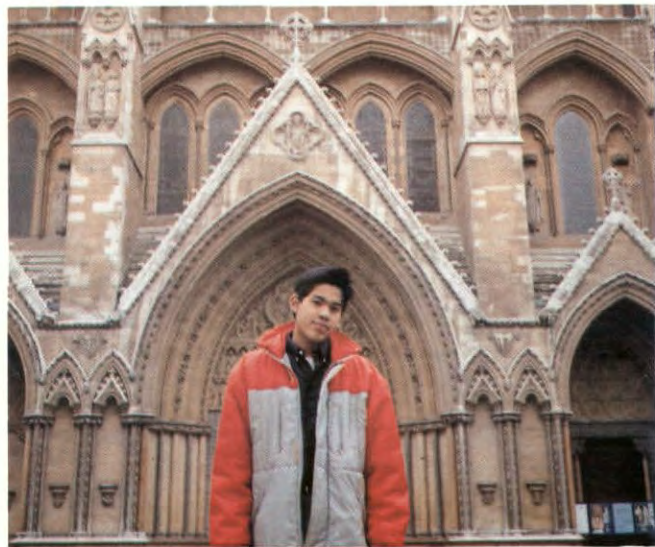
จอยจัดว่าอยู่ชั้นเกือบแนวหน้า จอยเล่นตั้งแต่เข้ามาเป็นเด็กในใหม่ ๆ จอยดังมากตอนอยู่ที่มโรงเรียนรูนกลาง หนังสือพิมพ์ฉบับหนึ่งลงให้เลยว่าจอมเลื้อย เพราะเวลาเล่นจอยมักลืมหัด คิดว่าเป็นวัวอยู่จึงไล่ชีวิตและแย่งลูกไปได้ แต่เนื่องจากตอนจอยอยู่รูนกลาง จอยทุ่มให้สุดตัวพอขึ้นรุ่นใหญ่บทบาทของจอยจึงน้อยลง และนอกจากรักบี้ จอยยังเล่นกีฬาได้อีกหลายชนิดอาทิ บาสซ กรีฑาและว่ายน้ำ ทำถนัดของจอยคือกรรเชียง แต่น้ำหนักจอยมากเกินไปและรูปร่างที่ใหญ่ จึงไม่สามารถว่ายน้ำได้เร็วเท่าไรนัก

ด้านการดนตรี

จอยเล่นเครื่องดนตรีที่ไม่น่าเชื่อว่าจะเล่นดนตรีชนิดนั้น คือ ไวโอลิน และด้วยความหล่อ กำยำสูงใหญ่ จอยจึงได้ตำแหน่งดรัมเมเยอร์ไม้ ๑ วงปีสก็อตพ่วงมาอีก ๑ ตำแหน่ง และด้วยความทุ่มเทให้ทั้ง ๒ วงของจอย โรงเรียนจึงให้เครื่องหมายสามารถพิเศษดนตรี สร้างความยินดีให้แก่จอยเป็นอย่างยิ่ง

ในอนาคต

จอยเป็นหัวหน้าคณะที่ดีมาตลอด จอยหวังจะเรียนที่ ABAC สาขาบริหารธุรกิจ ในอนาคตเราอาจเห็นจอยเป็นนักธุรกิจหนุ่มในตลาดค้าโคกระบือก็ได้ พวกเราทุกคนขอให้จอยสมหวัง...โชคดีนะจอย

ชื่อ ✓: **พันธเดช วิมานะ (บอย)**

วันเดือนปีเกิด : ๓๐ ธันวาคม ๒๕๑๗

เข้าโรงเรียน : ๑๗ พฤษภาคม ๒๕๒๖ ส.ร./จ.ล.

เลขประจำตัว : ๕๑๘๓

ที่อยู่ : ๑๐๐/๔ หมู่บ้านสินพัฒนาธานี ถ.เทศบาลสงเคราะห์ ลาดยาว จตุจักร กรุงเทพฯ ๑๐๙๐๐

โทรศัพท์ : ๕๘๘-๖๗๘๐

ในระยะ ๑๐๐ เมตร เมื่อพิจารณาคนกลุ่มหนึ่ง จะมีคนหนึ่งโดดเด่นที่สุดด้วยทรงปากมโหฬาร "บอย" คือชื่อที่บ้าน แต่ที่โรงเรียนเราเคารพและศรัทธายายบอยมาก จึงเรียกบอยว่า "จวบ" จวบมีลักษณะเฉพาะของตัวเอง ขนหัวตัวเหมือนลิง รูปร่างกำยำ หัวทรงเต่า ปากรูปอ่าง แต่รวมแล้วจวบน่ารักพอตัว เป็นคนที่เรียกเสียงฮาจากเพื่อนๆ ได้เสมอ ด้วยคำพูดน่ารักเกินตัว เพราะจวบคิดเสมอว่าทำตามเหมือนตนเอง ฉะนั้นต้องน่ารักกว่าทำตาม เรื่องนี้ทำให้จวบและแ่งค์ทะเลาะกันเสมอว่าใครน่ารักกว่ากัน ในป็นี่เราเห็นจวบเปลี่ยนไปมาก เนื่องจากมีรถคันใหม่ประจำบ้าน จวบหัดขับอยู่นาน และชอบทำแ่งค์แข่งกันเสมอ โดยที่จวบยังขับรถไม่เป็นเลย แต่อ่านาคตจวบอาจขับรถพาสาวๆ เทียวก็ได้

ด้านการเรียน

จวบเก่งภาษาอังกฤษเป็นพิเศษวิชาเดียวเท่านั้น แต่เดี๋ยวนี้จวบเริ่มสนใจวิชาอื่นบ้างแล้ว เพราะรู้ว่าถ้าเป็นนักการทูตจะเก่งวิชาเดียวไม่ได้

ด้านการกีฬา

จวบเล่นกีฬามาก จนเราก็จำไม่ได้ว่าจวบเล่นกีฬาอะไรบ้าง แต่จวบก็เป็นนักรักบี้ (สำรองของสำรองอีกที) ของโรงเรียน โดยเฉพาะอย่างยิ่งจวบมักชอบนอนเอาแรงตอนบ่ายๆ เลยทำให้ไปไม่ทันซ้อมเป็นประจำ

ด้านการดนตรี

จวบรักเดี่ยวใจเดียว จะสีไวโอลินเป็นประจำ แต่พอโต จวบเริ่มสนใจอย่างอื่น จะเป็นอย่างไรไปไม่ได้ นอกจากการนอน แต่จวบไหวทันขยันฝึกซ้อมมาตลอด จึงได้เครื่องหมายสามารถพิเศษดนตรีมาครอบครอง

ในอนาคต

จวบมีความใฝ่ฝันอันสูงส่งที่จะเป็นนักการทูต (แต่คงยากเพราะจวบไม่เคยยอมรับความจริง) จึงฝันใหม่ว่าจะเป็น นักการเมือง เราอาจเห็นเพื่อนคนนี้ เป็นรัฐมนตรีของประเทศไทยในระยะเวลาอีกไม่นานนี้ก็ได้ พวกเราขอให้สมหวัง อย่างที่จวบต้องการ

ชื่อ : **ติศภูมิ มะกะระธัช (เต้)**
วันเดือนปีเกิด : ๑๘ พฤศจิกายน ๒๕๑๘
เข้าโรงเรียน : ๑๗ พฤศจิกายน ๒๕๒๖ ส.ร./จ.ล.
เลขประจำตัว : ๕๑๔๓
ที่อยู่ : ๑๗/๙ ก ถ.พระยาสุรจา อ.เมือง จ.ชลบุรี ๒๐๐๐๐
โทรศัพท์ : (๐๓๘) ๒๗๔๒๓๓

หนุ่มน้อยหน้าน่ารัก น่าชัง มีชื่อที่บ้านว่า "เต้" แต่ที่โรงเรียนเรียกแท้งค์ แท้งค์เป็นคนที่มีความซื่อสัตย์ แต่แฝงไปด้วยแววตาที่มุ่งมั่น แท้งค์อยู่ประเภทเดียวกับอ๋อง คือ นักบริจาด แต่ของแท้งค์หนักไปทางด้านการบิน แท้งค์จะนำขอมสมาให้คณะบ่อยมาก ชีวิตของแท้งค์จะอยู่กับรถตลอดตั้งแต่รถบังคับจนเดี๋ยวนี้ แท้งค์มาอยู่กับรถยนต์ตลอดทุกครั้งที่กลับบ้าน และเปิดเรียนมาแท้งค์จะมีเรื่องมาคุยทุกครั้งเกี่ยวกับเรื่องรถของแท้งค์ ถ้าขาดรถแท้งค์คงอยู่ไม่ได้ แท้งค์จะเป็นตู้ ATM สำหรับเพื่อนๆ เสมอ และในยามเพื่อนหิวแท้งค์ก็ช่วยเพื่อนได้เสมอ ถ้าสังเกตหัวแท้งค์ได้ดีๆ จะดูคล้ายส้มมาก เพราะหัวแท้งค์กลมมาก แท้งค์มีนิสัยแปลกๆ คือชอบนอนพร่ำเพ้อ ร้องเพลง ซึ่งบางทีแท้งค์ก็ชอบแต่งขึ้นใหม่เอง ถ้าวันไหนแท้งค์ครีมีใจ แท้งค์จะชวนตะวันกับป้าตีมร้องเพลงเกี่ยวกับความรักเสมอๆ

ด้านการเรียน

แท้งค์จัดอยู่ปานกลางในโปรแกรม ๒ ศิลป์-คำนวณ เช่นเดียวกับจอยและจวบ แต่แท้งค์เป็นคนที่มีความตั้งใจเรียนสูง ชอบเล่นกีตาร์มากกว่าการเรียน แต่ตอนนี้ แท้งค์ได้ไขว่คว้าความสามารถที่แท้จริงคือ ฝึกอบรมวิชาชีพ ซึ่งเป็นการเรียนที่แท้งค์ชอบที่สุด

ด้านการกีฬา

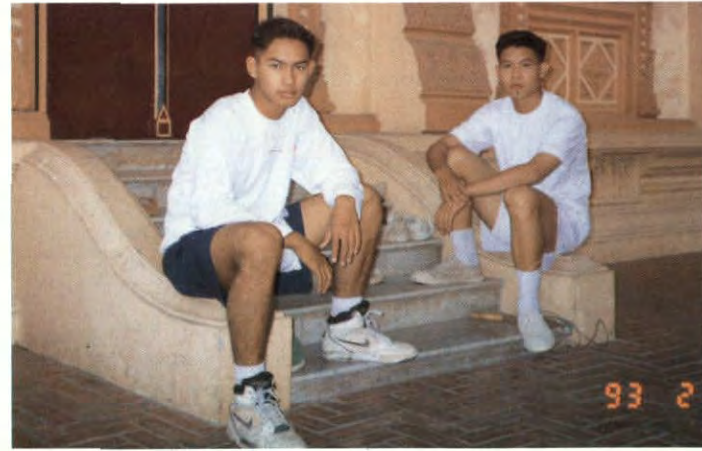
แท้งค์เป็นคนเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ และมีร่างกายสมบูรณ์อยู่แล้วทำให้ไม่ยอม แย่งเพื่อนเล่นกีฬา จึงคอยนอนให้กำลังใจ หรือเล่นกีตาร์ส่งกำลังใจให้เพื่อนเสมอ

ด้านการดนตรี

แท้งค์อยู่วงปี่สก็อต ทำให้คร่ำเคร่งกับปี่ตอนเช้าวันใหม่ๆ จึงเหนื่อยมาก จะเล่นนิ้วอยู่ตลอดเวลา แต่แท้งค์ก็จะเล่นเฉพาะนิ้วเท่านั้น ปากแท้งค์จะอมมากกว่าเป่า ถึงกระนั้นแท้งค์ก็ได้เครื่องหมายสามารถพิเศษด้านดนตรี ทำให้แท้งค์แอบดีใจไปหลายวันเลยทีเดียว

ในอนาคต

แท้งค์จะไปศึกษาต่อยังต่างประเทศ เรายังไม่รู้ว่าอนาคตของแท้งค์อยากเป็นอะไร แต่คงไม่ผันเรื่องรถอีกแน่ แท้งค์ไม่ฝันอะไร เราก็คงให้สมหวังทุกอย่าง โชคดีนะแท้งค์

ชื่อ : ตะวัน วรรณม (แก้ว)

วัน/เดือน/ปีเกิด : ๑ พฤศจิกายน ๒๕๑๘

เข้าโรงเรียน : ๑๗ พฤษภาคม ๒๕๓๖ น.อ./จ.ล.

เลขประจำตัว : ๕๑๔๘

ที่อยู่ : ๑๑๒/๑๕ ซ.๒ หมู่บ้านชินเขต ถ.งามวงศ์วาน ต.ทุ่งสองห้อง อ.ดอนเมือง กรุงเทพฯ ๑๐๒๑๐

โทรศัพท์ : ๕๘๘-๖๘๒๐

ตะวันผู้ซึ่งมีนามสกุลเดียวกับดาราคณหนึ่ง เมื่อมองหน้าของตะวันเหมือนกับอวัยวะส่วนหนึ่งของดาราคณนั้น ตอนเด็กตะวันคร่ำเคร่งฝึกวิชาบนยอดเขาลูกหนึ่ง ที่อยู่ระหว่างตึกวิทยกับตึกเพชร นั่นคือ เขาค้อ และตะวันซึ่งมีชื่อเล่นว่า "แก้ว" บางคนคิดว่าแก้วนั้นหมายถึงการก้าวไปข้างหน้าอย่างมั่นคง แต่ก้าวของตะวันหมายถึงการก้าวถอยหลังอย่างไม่มั่นคง อาจจะเป็นเพราะว่านั่นคือความสามารถเหนือมนุษย์ในโลกของตะวัน ตะวันจะพยายามถามเพื่อนๆ ว่า "กูหล่อหรือเปล่า" และถือเอาอาการแข็งของเพื่อนเป็นการตอบรับ แต่เพื่อนยังมีมนุษยธรรม จึงปล่อยให้ตะวันอยู่ในโลกของตะวันต่อไป

ด้านการเรียน

ตอนเด็กๆ ตะวันเรียนเก่งมาก แต่เมื่อมีพระอาทิตย์ขึ้น ก็มีพระอาทิตย์ตก ตะวันเป็นหนึ่งในคณะจิตรลดา ที่เรียนโปรแกรม ๓ (ศิลป์-ภาษา) และตะวันจะเจอกับคุณครูสุมล ซึ่งสอนฝรั่งเศสโดยตรง เฉพาะตอนสอบซ่อมเท่านั้น

ด้านการกีฬา

ตะวันก็เป็นหนึ่งในทีมรักบี้ของโรงเรียน ซึ่งโค้ชได้เห็นความสามารถและพลังพิเศษในตัวตะวัน โค้ชจึงคัดเลือกตะวันให้เป็นหนึ่งในกองหน้า ทีมโรงเรียนซึ่งตั้งแต่เล่นรักบี้ที่โรงเรียนมา ตะวันไม่เคยลงแข่งเลยสาเหตุเพราะโค้ชของเรามักจะลืมนัดตะวัน (สั่งให้วอร์มอยู่ข้างสนาม) จนกระทั่งหมดเวลาการแข่งขันไปในที่สุด ส่วนด้านกีฬาว่ายน้ำตะวันเปรียบเสมือนเงือกหนุ่มไฟแรงพร้อมที่จะเอาชนะคู่ต่อสู้อยู่เสมอ แต่เนื่องจากเวลาและการฝึกซ้อมน้อยไปนิด จึงทำให้ตะวันไม่เคยได้ที่หนึ่งในกีฬาว่ายน้ำเลย ผลจากการว่ายน้ำทำให้ตะวันมีรูปร่างที่มองดูแล้วงามสง่าพอๆ กับนายแบบ

ด้านการดนตรี

ด้วยความสามารถพิเศษของตะวันที่ไม่เหมือนใคร ประกอบกับหน้าที่หล่อเหลาของตะวัน ครูเสรีจึงมอบหมายให้ตะวันเป็นดรัมเมเยอร์ไม้ ๓ ของวงปี่สก็อต นำความภาคภูมิใจมาสู่อรอบคร่ำเป็นอย่างยิ่ง

ในอนาคต

อันใกล้นี้อาจจะเห็นตะวันขึ้นปกนิตยสารหรือเดินแบบ ถ่ายแบบให้เห็นกันบ้าง และอาจพบตะวันในคราบน้ำกรูกรักหนุ่มไฟแรงของไทยคนหนึ่งก็ได้ใครจะรู้

ชื่อ : **ณัฐพล บัวแก้ว (ณัฐ)**
วันเดือนปีเกิด : ๓ มีนาคม ๒๕๑๘
เข้าโรงเรียน : ๑๗ พฤษภาคม ๒๕๒๖ ส.ร./จ.ล.
เลขประจำตัว : ๕๑๔๒
ที่อยู่ : ๒๓๘ ซ.สะพานขาว ถ.ประชาราษฎร์ สาย ๒ บางซื่อ กรุงเทพฯ ๑๐๘๐๐
โทรศัพท์ : ๕๘๕-๕๔๖๘

เพราะยึดคติที่ว่า "เป็นนายที่ดีต้องเป็นบ่าวมาก่อน" ด็อกแด็กส์จึงเป็นนายที่ดี ที่น้องๆ เกรงกลัว ด้วยบุคลิกลักษณะของความเป็นผู้นำ (หัวไปก่อนตัว) ทำให้แด็กส์ได้รับคัดเลือกให้เป็นหัวหน้าคณะ ส่วนตัวแล้วด็อกแด็กส์มีนิสัยร่าเริง เป็นที่ระบายนามณ์ของเพื่อนๆ ในบางครั้ง แต่ปีนี้ ด็อกแด็กส์ได้ทำหน้าที่ที่ดีของน้อง ซึ่งเราขอแสดงความยินดีกับด็อกแด็กส์ด้วย เวลากลางคืนพวกเพื่อนๆ มักได้ยินเสียงประหลาดที่คล้ายกับเสียงคำรามของสิงห์โต แต่กลับเป็นเสียงหายใจทางปากของด็อกแด็กส์

ด้านการเรียน

ตอนเด็กๆ ด็อกแด็กส์ สอบได้ที่ ๑ เสมอ จึงไม่แปลกใจที่ด็อกแด็กส์เรียนโปรแกรม ๑ มาปีนี้ การเรียนเริ่มต่ำลง ด็อกแด็กส์เริ่มหัดเล่นกีตาร์และชอบร้องผิดเสมอ ทำให้เพื่อนล้อเสมอๆ ด็อกแด็กส์เป็นเพื่อนสนิทกับภู่วัฒน์ แทงค์ และปาดิม เราจึงเห็น ๔ คนนี้ไปไหนมาไหนด้วยกัน เวลาอาหารว่างด็อกแด็กส์จะไม่ไปทานเรือนจากกับเพื่อน จะกลับคณะมาทานมามา เพราะประหยัดเงินค่าขนม เราจึงเห็นเครื่องประดับต่างๆ มากมาย เวลาไปห้องเรียนเช่น แหวนทอง นาฬิกา เป็นต้น

ด้านการกีฬา

ถ้าพูดถึงกีฬาบาสเกตบอล ด็อกแด็กส์เป็นกำลังสำคัญของคณะในการฝึกซ้อมทีมสำหรับแข่งขัน แต่โชคไม่เข้าข้างทำให้จิตรลดาตรอบคัดเลือกไปทั้ง ๓ รุ่น ส่วนกีฬาประเภทอื่นๆ ด็อกแด็กส์ไม่ค่อยสนใจเท่าไร เพราะรู้ว่าตัวเองไปไม่ไหว ซึ่งพวกเราจะเจอด็อกแด็กส์ได้ที่เตียงนอนเวลาบ่ายๆ ของทุกวัน

ด้านการดนตรี

ด็อกแด็กส์สมัครเข้าวงบีสก็อต ตั้งแต่เด็กๆ และด็อกแด็กส์ชอบทำหน้าหล่อเวลาเดินแถวหรือได้รับเชิญให้ไปบรรเลง ทางโรงเรียนทนความหล่อของด็อกแด็กส์ไม่ไหว จึงมอบเครื่องหมายสามารถชั้นพิเศษให้ด็อกแด็กส์มาเชยชมอย่างไม่ยากเย็น

ในอนาคต

ด็อกแด็กส์บอกกับเราว่า จะเป็นนักวิทยาศาสตร์และจะสร้างเครื่องช่วยหายใจตัวเอง พวกเราก็หวังว่าในเวลา ๔-๕ ปีข้างหน้าเราจะเห็นด็อกแด็กส์ประสบความสำเร็จในหน้าที่การงานตามที่ตั้งใจไว้

စတုရန်း
ပုံစံ
အား
ပေး

ชื่อ : พรชัย ตีรपालกะ (หนุ่ม)

วันเดือนปีเกิด : ๒๔ เมษายน ๒๕๑๗

เข้าโรงเรียน : ๑๗ พฤษภาคม ๒๕๓๖ น.อ./จ.ล.

เลขประจำตัว : ๕๑๗๘

ที่อยู่ : ๗๑/๙๙ ซ.สามัคคี ถ.ติวานนท์ อ.เมือง จ.นนทบุรี ๑๑๐๐๐

โทรศัพท์ :

หัวเกือกอยู่กับพวกเราครบ ๑๐ ปี เป็นคนพูดน้อย เราจึงไม่สามารถจับจุดใดจุดหนึ่งของหัวเกือกได้ แต่ใครๆ ก็รู้ว่าหัวเกือกเป็นคนที่มึนสนิยม HEAVY HARDROCK อยู่ในหัวใจ ทำให้มีของแปลกๆ ประหลาดๆ มาให้เพื่อนๆ ดูเป็นประจำ นอกจากนี้ หัวเกือกยังเป็นที่รักของเพื่อนๆ และน้องๆ ทุกคน ด้วยดวงตาอันดูดันเหมือนสัตว์ประหลาดของเขาเอง

ด้านการเรียน

หัวเกือกเรียนโปรแกรม ๒ (ศิลป์-คำนวณ) มีผลการเรียนค่อนข้างดีพอใช้ การเรียนเขาบอกว่าขอให้ผ่านๆ ไปก็พอ ด้วยเหตุนี้เอง ผลการเรียนหัวเกือกจึงกระต่อนกระแท่น แต่ก็สามารถผ่าน ม.๖ มาได้อย่างใจหายใจคว่ำ

ด้านการกีฬา

กีฬาของหัวเกือก คือ การวิ่งรอบโรงเรียน หัวเกือกชอบวิ่งรอบโรงเรียนมาก เขาจะวิ่งไปเรื่อยๆ ซึ่งไม่รู้วิ่งไปทำไมเหมือนกัน วิ่งเสร็จก็เดินต่อไปตามคณะนั้นทีคณะนี้ทีจนเหนื่อย แล้วกลับไปตายวังที่จิตรลดา

ด้านการดนตรี

ดนตรีของหัวเกือก นั้นจะมีหัวเกือกเล่นอยู่คนเดียว คือ เดินผิวปากไปมารอบคณะ สร้างความสุนทรีย์แก่คณะจิตรลดาเป็นอย่างยิ่ง แต่ในอดีตหัวเกือกเคยเป็นมือดับเบิลเบสของวงจุลช ซึ่ง เป็นมือวางอันดับ ๑ เลยทีเดียว (วางเบสไว้ที่วง แล้วกลับไปนอนที่คณะ) แต่หัวเกือกบอกว่าผิวปากไพเราะกว่าเป็นไหนๆ

ในอนาคด

ด้วยพรสวรรค์ในการสร้างสรรค์งานศิลปะที่แหวกแนว คือ การเนรมิตรูปสัตว์ประหลาดทุกรูปแบบ จะทำให้หัวเกือกเป็นคนออกแบบสัตว์ประหลาดในหนังการ์ตูนก็ได้

ชื่อ : ภาคภูมิ วัฒนชาติภักดิ์ (บิก)

วันเดือนปีเกิด : ๑๔ พฤษภาคม ๒๕๑๘

เข้าโรงเรียน : ๑๗ พฤษภาคม ๒๕๒๖ น.อ./จ.ล.

เลขประจำตัว : ๕๑๘๓

ที่อยู่ : ๑๖/๓๗ ถ.พินุลสงคราม ต.สวนใหญ่ อ.เมือง จ.นนทบุรี ๑๑๐๐๐

โทรศัพท์ : ๕๒๖-๔๔๘๗

ภาคภูมิ "ปาดิม" ทุกคนในโรงเรียนรู้จักเกือบหมด ความจริงเป็นชื่อของคุณแม่ แต่เพื่อนเกิดเรียกติดปากตั้งแต่เด็กจนถึงตอนนี้เลย ถ้าพูดถึงกีฬา สควอชในคณะจิตรลดา คงจะไม่มีใครไม่รู้จักปาดิม ปาดิมเป็นคนเดียวของ ม.๖ จิตรลดา ที่ปัจจุบันยังยึดกีฬาสควอชเป็นหลักเป็นฐานตลอดระยะเวลา ๔-๕ ปี ที่ผ่านมา และปาดิมก็เป็นคนเดียวที่เรียนโปรแกรม ๔ เราจึงเห็นปาดิมไม่ค่อยเข้าห้องเรียน ที่จริงปาดิมเป็นหัวหน้าของชั้นเลยทีเดียว มาระยะ ๒ ปีหลัง ปาดิมทุ่มให้กับกิจกรรมของโรงเรียน ทำให้ปาดิมได้รับแต่งตั้งเป็นรองประธานสมาคมบ้นเทิง ซึ่งเป็นเกียรติแก่ตระกูลของปาดิมด้วย

ด้านการเรียน

ในจำนวน ๑๐ คน ของโปรแกรม ๔ ปาดิมมักจะเป็นที่ ๑ เสมอ เราจะพบปาดิมเวลาส่งใบคะแนนให้ท่านผู้บังคับการหลายใบ แต่มาปีนี้เราไม่เห็นปาดิมเลย ซึ่งปาดิมก็บอกว่า "เบื่อให้คนอื่นบ้าง, เพื่อนๆ จะได้มีกำลังใจ" ทำให้การเรียนของปาดิมอยู่อันดับเกือบสุดท้าย

ด้านการกีฬา

ปาดิมยึดกีฬาสควอชเป็นชีวิตจิตใจตั้งแต่เข้ามาอยู่คณะใน เลยทำให้ปาดิมมีความชำนาญกีฬาสควอชเป็นอย่างมาก ซึ่งปาดิมจะถูกอ้อมกับจอย หัวดีสควอชเป็นประจำ ในปีนี้พวกเพื่อนๆ จึงมอบหน้าที่หัวหน้าชุดสควอชไปรับผิดชอบ และปาดิมทำได้อย่างดี แต่ก็ถูกรอบไปตามระเบียบ

ด้านการดนตรี

เมื่อสมัยเด็กๆ ปาดิมอยู่วงจุลฑริยางค์ แต่เล่นไปเล่นมาทำไหนไม่รู้ ครูเสรีให้ปาดิมออกจากวงจุลฑฯ มานั่งทำการบ้านตอนบ่ายๆ ทำให้ปาดิมอดเป็นนักดนตรีของโรงเรียนตั้งแต่เด็กๆ แต่ปาดิมของเราก็ได้รับเกียรติจากโรงเรียนให้ถือพวงมาลาในงานวันที่ ๒๓ ตุลาคม และวันที่ ๒๕ พฤศจิกายน ซึ่งเป็นครั้งหนึ่งในชีวิตของลูกผู้ชายที่ชื่อว่า ปาดิม

ในอนาคต

ปาดิมมีความไฝฝั่นที่จะเป็นทนายความ พวกเราบางคนอาจจะต้องไปขอปาดิมว่าความให้ก็ได้ ซึ่งเจ้าตัวบอกว่า จะเรียนนิติศาสตร์ รามฯ จึงทำให้ผู้เอ็นทรานซ์ปีนี้หมดคู่แข่งคนสำคัญอย่างปาดิมไป พวกเราขอเอาใจช่วยปาดิมประสบความสำเร็จตามใจปรารถนา...โชคดีนะ ปาดิม

คณะพยาบาลไทย

ประวัติ

คณะพยาบาลไทย (คณะตะวันออกด้านเหนือ) สร้างขึ้นเมื่อ ๒๔๕๘ เสร็จเมื่อปี พ.ศ. ๒๔๕๙ ออกแบบโดย นายฮิลี เป็นศิลปะลายสมัยสุโขทัย สิ้นค่าก่อสร้าง ๑๒๐,๐๐๐ บาท ได้บูรณะในปี พ.ศ. ๒๕๑๓ โดยบริษัทสมัยก่อสร้างสิ้นเงินประมาณ ๓๕๐,๐๐๐ บาท และในปี พ.ศ. ๒๕๓๕ ได้มีการปรับปรุงและซ่อมแซม โดยห้างหุ้นส่วนจำกัด ส.บุญมีฤทธิ์ ก่อสร้าง สิ้นงบประมาณ ๖,๔๕๐,๐๐๐ บาท

สีประจำคณะ

สีชมพู

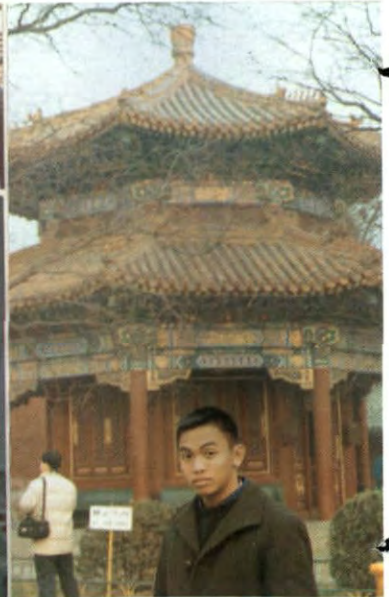
อดีตผู้กำกับคณะ

- อำมาตย์โท พระพนิชยสารวิเทศ (ผาด ธาตุผลิน)
- อำมาตย์ตรี หลวงตรีรัตนสารวิศวรรรม (ตรี ศรีรัตนสาร)
- อำมาตย์โท พระช่วงเกษตรศิลปการ (ช่วง โลจายะ)
- อำมาตย์ตรี หลวงองครศรีภักสิควร (อินทรีย์ จันทรสถิต)
- นาย ศิระประภา บุญหลง
- อำมาตย์โท พระปวโรฬารวิทยา (ป้อ เชิดช้อย)
- อำมาตย์โท พระอนุสิษฐคุณราช (สุวรรณ มุกดาประกร)
- นาย สนั่น แพทยานนท์
- อำมาตย์ตรี หลวงโสภณพิทยาภรณ์ (ม.ล. อุไร อิศรเสนา)
- คุณครู จิต พึ่งประดิษฐ์
- นายแพทย์ เกษม อิศรางกูร ณ อยุธยา

ผู้กำกับคณะคนปัจจุบัน

คุณครู ภาณุพงศ์ เวชชาชีวะ

ชื่อ : กฤดา พูนวัตถุ (นุ)

วัน/เดือน/ปีเกิด : ๒๒ มีนาคม ๒๕๑๗

เข้าโรงเรียน : ๑๖ พฤษภาคม ๒๕๒๕ ส.ร./พ.ท.

เลขประจำตัว : ๕๐๘๒

ที่อยู่ : ๖๖/๑๗๙ ซ.ปิยะบุตร ถ.สุขุมวิท ต.บางจาก อ.พระโขนง กทม. ๑๐๒๖๐

โทรศัพท์ : ๓๑๑-๒๒๗๓, ๓๓๑-๘๒๐๙

ต้อง เข้าเรียนนวิรรูธก่อนพวกเรา ๑ ปี แต่ต้องไปเรียนที่ออสเตรเลีย ๒ ปี ทำให้ต้องมาเป็นเพื่อนร่วมรุ่นของเราโดยปริยาย ต้องเป็นหัวหน้าใหญ่ของคณะ และมีบิวรเด็ก ๆ ห้อมล้อมมากมาย สิ่งที่สามารถบอกได้เลยว่าเป็นต้องก็คือหัว ที่มีลักษณะคล้ายลูกรักบี้ ซึ่งต้องภูมิใจกับหัวของตนมาก ปัญหาใหญ่ของต้องนอกจากปัญหาหัวใจแล้ว ยังมีปัญหาของหัวตัวเอง ซึ่งต้องจะหาหมวกใส่ยากมาก

ด้านการเรียน

ต้องเป็นคนหัวดีเพราะมีสมองใหญ่ ทำให้ได้เรียนในแผนศิลป์-คำนวณ นอกจากนี้ ต้องยังสามารถเรียนภาษาอังกฤษได้ดีชนิดหาตัวจับยาก จึงเป็นที่พึ่งที่ดีของเพื่อนในยามสอบเสมอๆ

ด้านการกีฬา

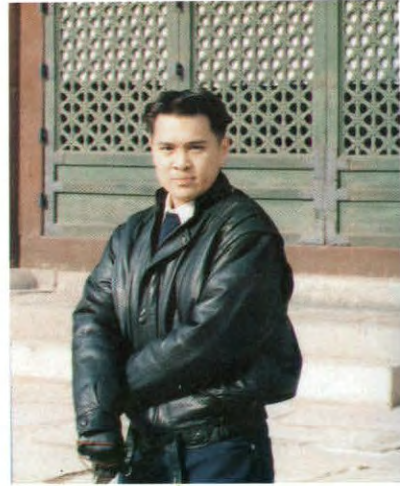
ต้องเป็นนักรักบี้ทีมโรงเรียนคนหนึ่งที่มีความสามารถ ต้องเล่นในตำแหน่ง HOOKER ซึ่งขว้างลูกได้แม่นยำเหมือนจับลูกยัดใส่อกเพื่อน จนได้รับเครื่องหมายสามารถสมบูรณ์ไปเป็นรางวัลชีวิต นอกจากนี้ ต้องยังเป็นนักเทนนิสตัวกลางที่ทำให้คณะพญาไทครองแชมป์ถึง ๓ ปีซ้อน

ด้านการดนตรี

ต้องเคยจับๆ ถีอๆ คลาริเน็ตอยู่วงโยช อยู่ระยะหนึ่ง แต่เนื่องจากต้องไปออสเตรเลีย ต้องจึงไม่สามารถเข้าไปอยู่วงโยช ได้ ซึ่งต้องเองก็บอกว่าให้ห้องๆ เขาเล่นดีกว่า เพราะจะได้ปกครองคณะได้อย่างเต็มที่

ในอนาคต

ต้องมีความตั้งใจที่จะเรียนทางด้านนิติศาสตร์หรือเศรษฐศาสตร์ก็ได้ แต่ต้องเป็นในรั้วจามจุรีเท่านั้น ซึ่งต้องดีนรรณสุดฤทธิ์สุดเดช มีปัญญาความรู้เท่าไรต้องงัดออกมาใช้หมด ซึ่งเราเห็นความพยายามของต้องแล้ว พวกเราก็ขอให้ต้องสมหวัง

ชื่อ : **โชติพงศ์ วงศ์เจริญ (หนุ่ม)**
วันเดือนปีเกิด : ๒๓ เมษายน ๒๕๑๗
เข้าโรงเรียน : ๑๗ พฤษภาคม ๒๕๒๖ น.อ./พ.ท.
เลขประจำตัว : ๕๑๓๕
ที่อยู่ : ๑๒๑๐/๓ หมู่บ้านเอื้อสุข ถ.พัฒนาการ สวนหลวง ประเวศ กรุงเทพฯ ๑๐๒๕๐
โทรศัพท์ : ๓๒๒-๔๒๖๐

หนุ่ม คือชื่อที่คุณพ่อคุณแม่เรียกตั้งแต่อ่อนแต่ออก แต่เมื่อเข้าชิวราฐ เพื่อนๆ เรียกว่า อ้วน, (.....) ฯลฯ อ้วนเป็นหัวหน้าคนที่ ๒ ของคณะด้วย บุคลิกและลักษณะของความเป็นอ้วน จึงได้รับหน้าที่อันทรงเกียรตินี้ ซึ่งอ้วนก็ทำได้อย่างสมบูรณ์ จัดว่าเป็นบุคคลที่ยากแท้หยั่งถึง คืออ้วนมักจะเก็บฟอร์มเสมอ แต่เมื่อยามใดที่ปล่อยมุขออกมา (นานๆ ที นานมากด้วย) จะเรียกเสียงฮาได้เสมอ อ้วนเป็นคนที่ไม่เหมือนใคร SPECIAL คือของใช้ส่วนตัว อ้วนจะมีคนเดียว และไม่มีใครเหมือน (ไม่มีใครซื้อ) รวมถึงความละเอียดอ่อนของอ้วน อ้วนและปาน-ป้านเคยเขียนไดอารี่ตั้งแต่วันแรกที่อยู่ ม.๖ แต่เกิดเหตุการณ์ไม่คาดฝันมาก่อน จึงทำให้ปาน-ป้านต้องถอนตัวออกไปโดยปริยาย ทำให้อ้วนเขียนอยู่คนเดียว (คนเดียวไม่เหมือนใครอีกแล้ว)

ด้านการเรียน

อ้วนเรียนโปรแกรมฝรั่งเศส และเรียนได้ดีด้วยคือ สอบได้ที่ ๘ เสมอทั้งห้องมีนักเรียน ๘ คน อย่างไรก็ตาม ด้วยความสามารถรอบๆ ห้องสอบทำให้อ้วนรอดปากเหยี่ยวปากกามาได้จนจบ ม.๖

ด้านการกีฬา

อ้วนมีความสามารถพิเศษคือ การข่มคู่ต่อสู้ด้วยสายตา อ้วนเป็นนักรักบี้ทีมโรงเรียนที่โค้ชพูดถึงบ่อยที่สุดในทีมคือ อ้วนมีการแกลังฟิตเสมอ เพื่อเข้าตากรรมการ (โค้ช) ยามใดที่ทีมรักบี้วิ่งรอบโรงเรียน อ้วนจะทำล่ำๆ ล่องๆ แกวหัวมุดตึกขาวบ้าง, เขาค้อบ้าง, ตึกพยาบาลบ้าง แล้วอ้วนก็กลับมาวิ่งนำที่หัวแถวเสมอ (เป็นไปได้ยังไง?) ทำให้อ้วนได้รับผลจากความพยายามวิ่งนำหัวแถวและ SPEED เมื่อเห็นโค้ชคือการได้รับเครื่องหมายสามารถสมบูรณ์มาประดับ ซึ่งพวกเรา ก็ยอมรับกัน

ด้านการดนตรี

วงปี่สก็อตเป็นวงเดียวในประเทศไทย ฉนั้นใดก็ฉนั้น อ้วนคือนักดนตรีคนเดียวที่ไม่เคยไปวงเลย แต่ด้วยความเก๋กับความอัจฉริยะ พวกเรา จึงไม่สงสัยว่า ทำไมเกิดเพลงใหม่ๆ อยู่เสมอ ซึ่งอ้วนเป็นคนแต่งเอง ทำให้ทางโรงเรียนมอบเครื่องหมายสามารถให้ครบทุกอันดับจนถึงขั้นพิเศษให้แก่อ้วนไปประดับอก

ในอนาคด

อ้วนอยากเรียนการโรงแรม พวกเราขอให้อ้วนได้เรียนสมใจ ใช้ประสบการณ์ที่ซ้ำของในการใช้โรงแรมทุกระดับไปบริหารโรงแรมหรูๆ หรือเปิดโรงแรมไว้บริการตัวเองก็ได้

ชื่อ : **ภาณุพงศ์ พงษ์พิพิธ (เก่ง)**
วันเดือนปีเกิด : ๖ ธันวาคม ๒๕๑๗
เข้าโรงเรียน : ๑๗ พฤษภาคม ๒๕๒๖ ส.จ./พ.ท.
เลขประจำตัว : ๕๑๙๕
ที่อยู่ : ๙/๑๓ หมู่ ๑ ถ.สุขุมวิท ต.ห้วยกะปิ อ.เมือง จ.ชลบุรี ๒๐๐๐๐
โทรศัพท์ : (๐๓๘) ๒๘๒-๐๔๗, ๒๘๖-๕๙๒, ๒๘๖-๘๔๑

หนุ่มหน้าคล้ายมาเฟียคนนี้ "เก่ง" ของทางบ้านหรือโกแจะของเรา โกแจะมีพื้นเพจากชลบุรีเมืองนักเลง เขาจึงพกพาความเป็นนักเลงมาเต็มกระเป่า โกแจะเป็นคนที่มีความซื่อสัตย์ในตัวคือเสียยิ้มยาก ซึ่งน้องๆ หวาดผวาอยู่ไม่ใช่น้อย จึงได้รับมอบหมายเป็นหัวหน้าคนที่ ๕ ของคณะ งานอดิเรกที่โกแจะรักและทุ่มเทคือการชกมวยทุกครั้งไปใช้ส้อมนั้น ซึ่งก็เป็นที่สบายอกสบายใจแก่เพื่อนฝูงมาก เพราะมีส้อมสะอาดใช้แทบทุกวัน ยามว่างของโกแจะคือ การดำเนินธุรกิจนอกระบบร่วมกับซาไก ซึ่งสามารถทำรายได้ให้ทั้ง ๒ ได้ดีเสมอ ฉะนั้นไม่แปลกว่าทำไมโกแจะถึงขึ้นโรงเรียนในชุดนักเรียน และตื่นตัวอยู่ตลอดเวลา (ธุรกิจรัดตัว) โกแจะเคยพูดเสมอว่า เขาไม่เคยกลัวใครเลย แม้กระทั่งมาเฟีย (แต่...กลัวมาเฟียบ) โกแจะก็มักจะมีเรื่องราวเกี่ยวกับวงการเจ้าพ่อมาสาธยายให้เพื่อนฟังเสมอ ซึ่งเพื่อนก็บอกว่า "เหมือนในหนังเลยอะ"

ด้านการเรียน

ในวัยเด็กโกแจะขยันท่องหนังสือมากจนขึ้นมาเรียนในโปรแกรม ๑ ซึ่งมีผลการเรียนคงเส้นคงวา โดยเฉพาะเคมีโกแจะจะท่อง ท่อง ท่อง และท่องจนหน้าแนบไปกับหนังสือและโต๊ะ แต่ผลสุดท้ายก็ผ่านอุปสรรคการเรียนต่างๆ จนจบ ม.๖ ได้อย่างน่าภาคภูมิใจ

ด้านการกีฬา

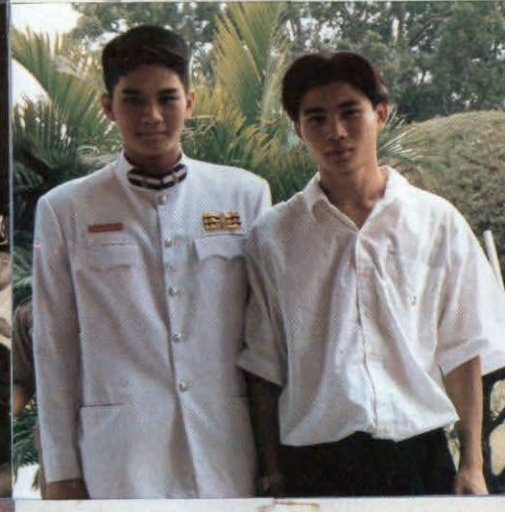
โกแจะรักการหัดลูกยางมาตั้งแต่เด็ก สังเกตได้จากกรจับไม้และท่าในการตีลูกบอกได้เลยว่า โกแจะไม่ใช้ธรรมดาแน่ๆ เพราะสามารถนำทีมสควอชของคณะได้เป็นแชมป์มา ๒ ปีติดกัน และเป็นหัวหน้าชุดสควอชทีมโรงเรียนที่นำชัยชนะมาสู่โรงเรียนได้อย่างงดงาม

ด้านการดนตรี

มีไม่กี่คนที่เล่นเชลโลเหมือนโกแจะ มีมือพองๆ กับจับลิงมานั่งสีเชลโล แต่โกแจะก็สามารถบรรเลงเพลงได้ไพเราะจับใจ แต่กว่าจะจบเล่นเอาคนฟังใจหายใจคว่ำ จนอาจารย์ที่ควบคุมวงจุลตรียางค์ (วงซี้ทลีแบนด์) ต้องมอบเข็มสามารถทางดนตรีให้ครบทุกอันดับ

ในอนาคต

โกแจะอยากเรียนเกี่ยวกับการเมืองและการปกครอง รวมถึงการเป็นนักกฎหมายด้วย โกแจะจึงมุ่งไปยังรัฐศาสตร์และนิติศาสตร์ รวมทั้งผู้รักกฎหมายด้วย สุดท้ายนี้ โกแจะเลือกที่จะเป็นอะไร พวกเราก็คงขอให้โกแจะสมหวังนะ

ชื่อ : ✓ พจน์ สกุลถาวร (น้ำ)

วันเดือนปีเกิด : ๒๐ กุมภาพันธ์ ๒๕๑๘

เข้าโรงเรียน : ๑๗ พฤษภาคม ๒๕๒๖ ส.ร./พ.ท.

เลขประจำตัว : ๕๑๘๐

ที่อยู่ : ๑๘๕ ซ.สายสิน ต.บางซื่อ อ.บางซื่อ กทม. ๑๐๘๐๐

โทรศัพท์ : ๕๘๕-๘๗๐๕

“น้ำ” ชื่อสุดแสนจะน่ารัก ซึ่งคุณพ่อคุณแม่ตั้งให้ แต่ความน่ารักนั้นขัดแย้งกับรูปพรรณสัณฐานของน้ำ เพื่อนๆ พี่ๆ จึงเรียกว่า หมูน้ำ, หมูน้ำเป็นหัวหน้าคนที่ ๔ ของคณะ ที่มีบารมี ซึ่งน้องๆ ในคณะรักที่หมูน้ำอย่างเต็มหัวใจ หมูน้ำเป็นคนตรงและรักโรงเรียนมาก ความรักของเขามีให้ทุกๆ คน กระทั่งสาว ๆ ที่หมูน้ำรู้จัก แต่สาว ๆ เหล่านั้นไม่รู้จักหมูน้ำเลย

ด้านการเรียน

หมูน้ำเป็นคนขยันมาแต่เด็กๆ สมัยก่อนเคยเรียนห้องทับสามแล้วได้อันดับขึ้นมาห้องวิทย์-คณิต หมูน้ำท่องหนังสือทุกวันก่อนนอน, มิฉะนั้นจะนอนไม่หลับ จนบางครั้งดูเหมือนนอนหนังสือไม่แพ้ก่าทอง

ด้านการกีฬา

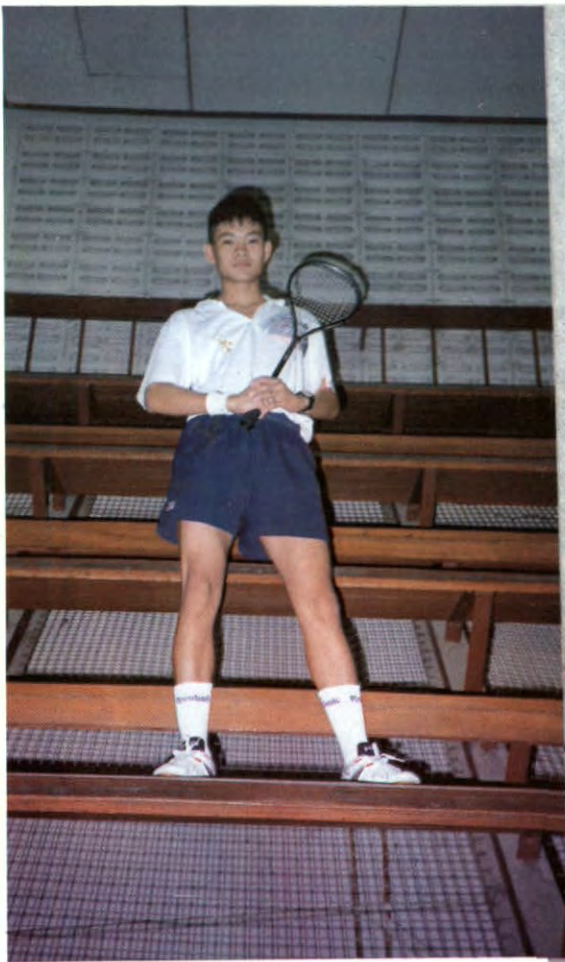
รักกีฬาก็หาที่หมูน้ำภาคภูมิใจ เพราะเคยเป็นหัวหน้าชุดแชมป์รุ่นยุวชน ๑๖ ปี ทำให้ความทะเยอทะยานของหมูน้ำถึงจุดสูงสุดจนเกิดอาการเกร็งเป็นตะคริวหามส่งโรงพยาบาลหลายครั้งหลายคราจนได้รับฉายาว่า “ตะคริวแมน” ทำให้หมูน้ำได้รับเครื่องหมายสามารถสมบูรณ์ไปลดอาการเกร็งตามความปรารถนา

ด้านการดนตรี

หมูน้ำเป็นนักดนตรีปีสก็อตที่มีความรับผิดชอบสูง เพราะทำปีหายเป็นเวลานานนับเดือน หมูน้ำก็ตามหาปีจนพบ ซึ่งเขาดีใจมากแทบร้องไห้ (เพราะไม่เสียตังค์) นอกจากการหาปีพบแล้ว หมูน้ำยังเป่าปีสก็อตได้เพราะจับใจ ไม่ว่างานไหนไม่เคยพลาด รวมทั้งการรับเครื่องหมายสามารถดนตรี ตั้งแต่ชั้น ๑ ถึง ชั้นพิเศษ

ในอนาคด

หมูน้ำอยากเข้าสถาบันศึกษาระดับปริญญาตรี ซึ่งไม่มีเพื่อนคนไหนรู้มาก่อน แต่ที่แน่ๆ หมูน้ำอยากเข้าไปเพื่อค้นหาใครบางคน แต่เอาเถอะทุกวันนี้ หมูน้ำได้เบนเข็มมาทางวิศวะฯ อย่างเต็มตัว และมีแนวโน้มว่าจะก้าวเข้าสู่อาชีพ ได้อย่างฝั่งผายด้วย

ชื่อ : นคร อัสฎามงคล (ปุ๋ย)
วัน/เดือน/ปีเกิด : ๑๙ สิงหาคม ๒๕๑๗
เข้าโรงเรียน : ๑๗ พฤษภาคม ๒๕๒๖ ส.ร./พ.ท.
เลขประจำตัว : ๕๑๖๑
ที่อยู่ : ๑๙๗ ซ.กรรมนิภา หมู่บ้านรามอินทราวิเวศน์ ถ.รามอินทรา แขวงจระเข้บัว
เขตลาดพร้าว กทม. ๑๐๒๓๐
โทรศัพท์ : ๕๑๐-๕๙๗๕

ปุ๋ยหนุ่มอุทัยเจ้าของชื่อที่เพื่อนๆ เรียกว่า กำทอง, โดเรมี, ดงแข็ง กำทองเป็นคนมีความสามารถมากในทุกด้าน ไม่ว่าจะเป็นการเรียน, การกีฬา, การดนตรี ดังนั้น ตำแหน่งหัวหน้าคณะคนที่ ๓ จึงเป็นของกำทองอย่างไม่ต้องสงสัย กำทองมักใช้เวลาว่างที่ว่างจากการเรียนมาอ่านหนังสือ คือเห็นกำทองที่ไหนก็ต้องเห็นถึงหนังสือทุกทีไป และสิ่งที่กำทองโปรดปรานมากคือ การตกปลา กำทองจะรู้จักปลาทุกชนิดในน่านน้ำชิวาวูร์ และสิ่งที่เพื่อนๆ โปรดปรานกำทองมากคือ วีดีโอหนังใหม่ๆ ที่มีมาไม่ขาดระยะ เพราะกำทองแอบมั่วที่บ้านมา อีกทั้งนำพริกเผาศิริพรที่มีมาเลี้ยงเสือหัวอีก ๑๔ ชีวิต

ด้านการเรียน

กำทองเรียนเก่งที่สุดในรุ่น กำทองเรียนโปรแกรมวิทย์-คณิตและที่เพื่อนๆ ภูมิใจและยกย่องคือ กำทองเข้าเรียน ป.๓ ไม่เคยเรียนภาษาอังกฤษ แต่ตอนนี้ภาษาอังกฤษเป็นเรื่องขี้ม่งของกำทองสิ้นเชิง สรุปแล้วกำทองเป็นดาวรุ่งในเรื่องเรียนมาแต่ไหนแต่ไร เกเรของกำทองอย่างต่ำต้อง ๓.๗ ทุกครั้งไป จึงเป็นที่เชิดหน้าชูตาของรุ่นอย่างดี ทุกๆ วันกำทองจะใช้เวลาส่วนใหญ่อยู่กับตำราเรียน ตั้งแต่ ๑ ทุ่ม - ๓ ทุ่ม และ ๓ ทุ่มครึ่ง - ๕ ทุ่ม และรอบเช้าตีสามจึงไม่แปลกใจเลยว่า ทำไมกำทองเรียนเก่ง

ด้านการกีฬา

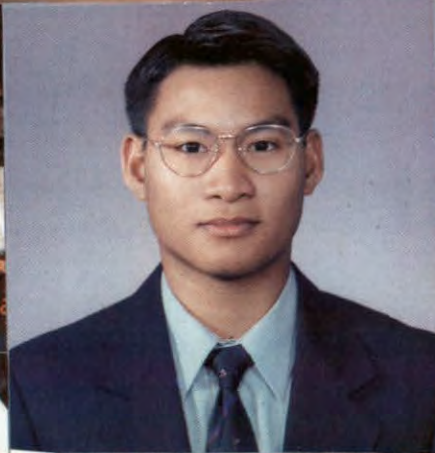
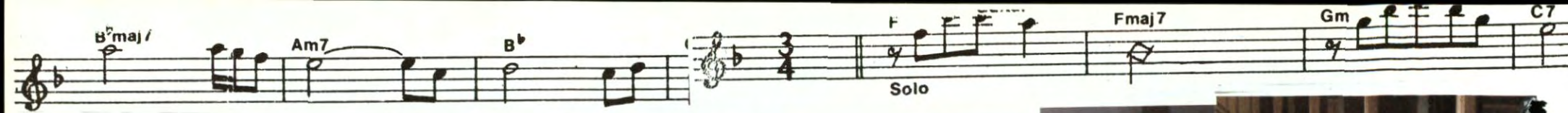
กำทองเป็นนักสควอชที่ขยันซ้อม กำทองจะวิ่งพล่านไปรอบๆ คอร์ตรับลูกเสมอจนนำทีมคณะได้แชมป์ ๒ ปีซ้อน และนำทีมโรงเรียนเป็นแชมป์ของการแข่งขันของสโมสรต่างๆ

ด้านการดนตรี

กำทองเรียนดี กีฬาเด่น ดนตรีเป็น ฉะนั้น การเล่นไวโอล่าในวงจุลของกำทองจึงพอเป็นแต่ก็ไม่ธรรมดา กำทองสามารถพิชิตเครื่องหมายสามารถมาครองได้ทุกชิ้นเหมือนกัน

ในอนาคต

กำทองอยากเป็นหมอ พวกเราเห็นความพยายามของกำทองแล้ว บางครั้งยังนึกเหน้อยแทน แต่ด้วยความพยายามนี้แหละ รุ่น ๖๕ ของเรา อาจมีหมออย่างกำทอง เมื่อบางทีเราเจ็บไข้ได้ป่วยเราจะได้ให้เพื่อนเราคณนี้รักษา

ชื่อ : **นิธิศ นวรัตน์ ญ อยุธยา (น็อต)**

วันเดือนปีเกิด : ๖ กันยายน ๒๕๑๗

เข้าโรงเรียน : ๑๗ พฤษภาคม ๒๕๒๖ ส.ร./พ.ท.

เลขประจำตัว : ๕๑๖๕

ที่อยู่ : ๒๐ ซ.สุทัศน์ ถ.กรุงเทพกรีฑา แขวงหัวหมาก เขตบางกะปิ กรุงเทพฯ ๑๐๒๔๐

โทรศัพท์ : ๓๗๗-๕๒๒๒, ๓๗๔-๕๕๙๔

น็อตตี้ ชื่อน่ารักเกินไปสำหรับหนุ่มผิวดำคล้ำ หน้าตาคล้ายชะนี, ลิง, ค่าง ฯลฯ เราให้ชื่อใหม่ว่า แทก, THE FLY สังเกตว่าแทกเป็น MAN เต็มตัว แต่ทำไมสาว ๆ ถามไม่ขาดสายว่า “พี่น็อตเป็นตุ๊ดรีเปล่า” คำตอบมีว่า “ไม่เป็น” (อะไรกัน! เห็นอยู่ชัดๆ) ปัญหาใหญ่ของแทกคือ “ความรัก” ซึ่งทำให้แทกพุ่งซ่าน กลับเนื้อกลับตัวมาท่องหนังสือเตรียม ENTRANCE อย่างขะมักเขม้น (ดีแฮะ) ปัญหารองลงมา คือ ความดำของสีผิว ซึ่งแทกจะอาบน้ำนานมาก ความพยายามของแทกไปไกลมากในขณะที่ผลลัพธ์ยังคง “ดำ” เหมือนเดิม แต่แทกก็รักน้องๆ ในคณะทุกคน รวมถึงเพื่อนๆ ด้วย แทกเป็นหัวหน้าคนที่ ๖ ของคณะ ซึ่งแทกก็ทำหน้าที่ได้อย่างสมบูรณ์

ด้านการเรียน

แทกเลือกเรียนศิลป์-ฝรั่งเศส แต่ DROP ฝรั่งเศสมาเรียนวาดภาพสีน้ำ, สีน้ำมันกับโปรแกรม ๔ ในขณะที่ฝรั่งเศสของแทกดีเหมือนเดิม แต่ตกศิลปะคนเดียวในรุ่นและคนเดียวในรอบ ๑๐ ปี ผลการเรียนดีมาตลอด จึงไม่เป็นปัญหาในการผ่าน ม.๖ มาได้

ด้านการกีฬา

แทกพูดว่าเล่นกีฬาอันไหนเป็นอันไหนเป็นแต่จริงๆ แล้วเหมือนเด็กหัดเล่น เพราะเวลาก็หาแทกจะไปตีวอลเลย์บอลซะมากกว่า แต่แทกก็ไม่ลดละความพยายาม จนในที่สุดก็สามารถเป็นหนึ่งในทีมสควอชของคณะที่ได้เป็นแชมป์ ๒ สมัยจนได้

ด้านการดนตรี

เรื่องนี้เขียนบรรยาย ๕-๖ แผ่นก็ไม่จบ เพราะแทกมีพรสวรรค์มาตั้งแต่เด็กเห็นได้จากการเรียนไวโอลิน ซึ่งเรียนกับป้าน-ป้าน แต่แทกไปไกลกว่ามาก จึงได้รับตำแหน่งหัวหน้าวง และความสามารถพิเศษนี้ทำให้ได้เป็น CONDUCTOR นักเรียนคนแรกของโรงเรียนตั้งแต่พวกเขาได้เข้ามาในวชิราวุธนี้ แทกได้พาวงจุลศรียางค์ไปตะลุยยุทธจักรตามโรงเรียนหญิงมากมาย จนเกิดตำนานรักเป็นพิษและได้รับการเรียกขานจากเพื่อนๆ ว่า หัวหน้าวงซีหาลี แต่ผลงานแทกคุ้มค่าแก่การลงทุนเป็นอย่างมาก ยิ่งสามารถนำชื่อเสียงมาสู่วชิราวุธวิทยาลัยได้มากมาย ทางโรงเรียนจึงแบนด์มอบเครื่องหมายสามารถชั้นสูงสุดให้เป็นรางวัล

ในอนาคต

แทกอยากเรียนสถาปัตย์เหมือนพ่อ แต่ไม่มีพรสวรรค์ทางด้านนี้ แทกจึงใช้ความสามารถทางดนตรีไปสอบนั่นสอบนี่ จนได้เกรด ๕ มาครอง และแทกจะนำเกรด ๕ นี้แหละไปกรุยทางเข้าครุศาสตร์ดุริยางค์ตะวันตกของจุฬาฯ ให้ได้ ซึ่งแทกก็หวังมากที่จะเข้าเรียนในคณะนี้ ก็คงไม่ไกล

ชื่อ : **สมพล ตั้งพินิจกุล (หนึ่ง)**

วัน/เดือน/ปีเกิด : ๓๐ มิถุนายน ๒๕๑๘

เข้าโรงเรียน : ๑๗ พฤษภาคม ๒๕๒๖ น.อ./พ.ท.

เลขประจำตัว : ๕๒๑๔

ที่อยู่ : ๓๑๑/๑-๒ ถ.พิชัย ต.ดุสิต อ.ดุสิต กทม. ๑๐๓๐๐

โทรศัพท์ : ๒๔๓-๑๕๕๑, ๒๔๓-๐๙๕๘

สมพลมีชื่อเล่นมากที่สุดพอๆ กับบ้านป้าน เช่น หลุกหลิก เป้งฮ้อ ป่วยหยก น้องหนึ่ง และอีกชื่อที่เพื่อนๆ ตั้งให้ เพราะหลุกหลิกชอบเดินเฝ้าน้องๆ ยามค่ำคืน เพื่อนๆ จึงเรียกว่า "หมวดปลิว" แต่หลุกหลิกชอบทำตัวน่าสงสัยว่า หลุกหลิกไปเฝ้าหรือทำอะไรแน่ เพราะมักจะถอดรองเท้าไว้เป็นหลักฐานอยู่เสมอๆ แต่ไม่ใช่เรื่องสำคัญ ที่สำคัญคือ หลุกหลิกเป็นผู้บัญญัติภาษาดาวพลุโตะขึ้นใช้เป็นคนแรกของโรงเรียน ทำให้ภาษาประจำรุ่นไว้ใช้กัน หลุกหลิกมีอาการอ่อนไหวง่าย หากวันใดมีเรื่องคับอกคับใจหรือเสียใจ เขาจะตื่นนอนแต่เช้าประมาณตีห้า เพื่อนๆ เรียกอาการนี้ว่า "เฮิร์ทตีห้า" ซึ่งหลุกหลิกคนเดียวที่ทำได้ขนาดลงทุนตื่นเช้ามีด

ด้านการเรียน

หลุกหลิกเป็นเสือข่มท่อนหนังสือที่มีความจำเป็นเลิศ หลุกหลิกบอกว่าจดให้อ่านออกแล้วซ่อนให้ดีๆ ก็เรียบร้อย หลุกหลิกจึงสามารถทำคะแนนได้ดีจนใครๆ ต้องแปลกใจ ว่างจากเรียนหลุกหลิกจะไปเดินเล่นตามออฟฟิศใหม่ ตึกพยาบาลและที่อื่นๆ ที่ลับตาคน เพราะทำอะไรจะไม่ได้ไม่มีใครเลียนแบบ ซึ่งเพื่อนๆ ถาม หลุกหลิกจะตอบว่า "เปล่า...ไม่มีอะไร...ไปเดินเล่นเฉยๆ" (ทั้งปี) หลุกหลิกก็ผ่านมาได้ด้วยดี จึงจบ ม.๖ พร้อมๆ เรา

ด้านการกีฬา

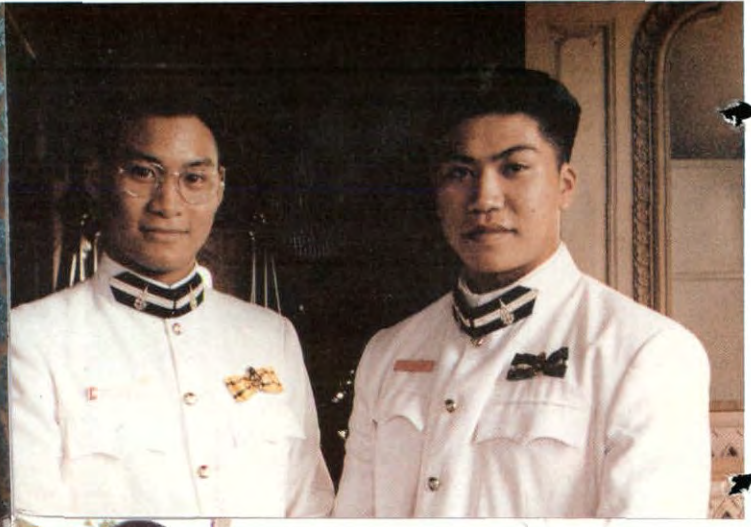
กีฬาสุดโปรดของหลุกหลิกคือ บาสเก็ตบอล ก่อนหน้านั้นเขาใช้เวลาที่หาไปยก WEIGHT ที่โรงยิมนานพอควร (สัก ๒ ปี เห็นจะได้) แต่ ๒ ปีให้หลัง หลุกหลิกคือนักบาสของคณะที่หน้าแดงที่สุดเวลาเหนื่อย พอลับคณะจะหายเหนื่อยเป็นปลิดทิ้ง (เพราะเหตุใดไม่ทราบ?) กีฬาที่หลุกหลิกเพิ่งจะเข้าสู่วงการคือ วูยน้ำ หลุกหลิกวูยน้ำในทีมคณะเพียงปีเดียวก็ได้เหรียญทอง และรักษาตำแหน่งแชมป์ไว้ได้อีกครั้ง

ด้านการดนตรี

หลุกหลิกเป่าคลาริเน็ตอยู่ที่ศึกขาว แต่ชอบร้องเพลงมากจึงหันมาร้องเพลงในคณะ และทุกๆ คืนก่อนนอน จะต้องร้องเพลงคู่กับเป็ยกจึงจะนอนหลับ ซึ่งเพื่อนๆ ก็ยอมรับเสียงของหลุกหลิกว่าไพเราะ

ในอนาคต

เราไม่ทราบว่าอนาคตหลุกหลิกจะเรียนอะไร ขณะที่ทุกท่านกำลังอ่านเรื่องราวของเขายู่ นั้น หลุกหลิกกำลังใช้ชีวิตวัยเรียนอย่างคุ้มค่า โดยไปศึกษาต่อที่ NEW YORK CITY สหรัฐอเมริกา พวกเราคงคิดถึงหลุกหลิก และให้เรียนจบเร็วๆ และกลับมาอยู่กับเราอีก

ชื่อ : **เอกชัย รัตนนท์ (โต้ง)**
วันเดือนปีเกิด : ๒๕ กรกฎาคม ๒๕๑๗
เข้าโรงเรียน : ๑๗ พฤษภาคม ๒๕๒๖ สร./พท.
เลขประจำตัว : ๕๒๒๘
ที่อยู่ : ๑๘๗/๒๒ ซ.ชูชาติอนุสรณ์ ต.บางตลาด อ.ปากเกร็ด จ.นนทบุรี ๑๑๑๒๐
โทรศัพท์ : ๕๘๓-๗๒๖๑, ๕๘๓-๗๖๓๓, ๕๘๓-๘๗๒๓ FAX. 584-2505

เอกชัยที่บ้านชื่อโต้ง แต่เพื่อนๆ พี่ๆ น้องๆ เรียกว่า ป่าน-ป่าน, ตัวกันบูด, หัวไก่, สัตว์โบราณ และอีกสารพัดชื่อ แต่ติดปากที่สุดคงเป็น "ป่าน-ป่าน" ป่าน-ป่านทุ่มเทให้กับการบริโภค อาหารคือสิ่งที่ทำให้ป่าน-ป่านมีชีวิตชีวา ถึงแม้อาหารไม่ถูกปากอย่างต่ำก็ ๒ งานขึ้นไปทุกมือ ก่อนจะพบตัวป่าน-ป่านจะมีกลิ่นโชยมาก่อน (เป็นกลิ่นที่ป่าน-ป่านผลิตขึ้นเอง) พวกเราทราบมาว่า สิ่งที่ป่าน-ป่านภูมิใจคือ การแอบอ้างว่าตัวเองเป็นนักรักบี้ต่อหน้าเพศตรงข้าม เพื่อยกมาตรฐานบุคลิกของตัวเองให้ดีขึ้น

ด้านการเรียน

ป่าน-ป่านเป็นแนวหน้าของโปรแกรมศิลป์ซึ่งมีมันสมองเป็นเลิศ เป็นที่พึ่งของเพื่อนๆ ในการสอบ ป่าน-ป่านมีพื้นฐานและทักษะในด้านวาทะศิลป์ จึงได้รับมอบหมายให้เป็นประธานสมาคมได้วาทีกอีกด้วย

ด้านการกีฬา

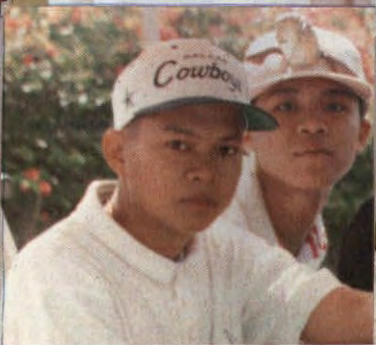
ป่าน-ป่านเคยฝันที่จะเล่นรักบี้ (หุ่นไม่ให้แต่ใจรัก) ป่าน-ป่านจึงเบนเข็มมาทุ่มเทให้กับกีฬาว่ายน้ำแทน การพิชิตซ้อมไม่เคยมีในความคิดของป่าน-ป่าน แต่ผลงานที่ออกมามันดีเกินคาด ทำให้ป่าน-ป่านเป็นหนึ่งในนักว่ายน้ำของคณะภูญาไทที่ครองแชมป์มา ๕ ปีแล้ว

ด้านการดนตรี

เครื่องดนตรีที่ถนัดของป่าน-ป่านคือไวโอลิน ที่สะสมมาตั้งแต่วัยเด็กจนถึง ม.๖ ป่าน-ป่านจึงได้เสนอตัวขึ้นเป็น CONCERT-MASTER ทำให้ทุกคนในวงจุลย์ พอร์รับได้ ผลแห่งความมานะจึงได้รับเครื่องหมายสามารถทางดนตรีชิ้นสูงสุด

ในอนาคต

อนาคตของป่าน-ป่านเลื่อนลอยไปตามกาลเวลา จะเปลี่ยนใจไปเรียนคณะอื่น นับตั้งแต่ ศิลปากร, ABAC, ทรู จุฬา, รังสิต สุดท้ายก็มาลงเอยที่ COMMUNICATION ART ABAC ซึ่งป่าน-ป่านจะได้ใช้ความสามารถบวกกับพรสวรรค์ในวิชาศิลปะเป็นบันไดก้าวสู่ความสำเร็จในชีวิตต่อไป

ชื่อ : **ไพโรจน์ บุญรักษาตระกูล (อ้อ)**
วันเดือนปีเกิด : ๒๘ ธันวาคม ๒๕๑๖
เข้าโรงเรียน : ๑๗ พฤษภาคม ๒๕๒๖ น.อ./พ.ท.
เลขประจำตัว : ๕๑๘๘
ที่อยู่ : ๒๘๘ ซ.สายสิน ถ.ประชาชื่น อ.ดุสิต กรุงเทพฯ
โทรศัพท์ : ๕๘๐-๖๖๒๔, ๕๘๐-๕๐๖๗

ถ้าถามถึงคนที่คุณไม่รู้เรื่องที่สุดก็ต้องอ้อ เพราะพูดเร็วมากจนจับใจความไม่ได้ ต้องพูดอย่างน้อยๆ ๒ รอบเพื่อนๆ ถึงเข้าใจ ของโปรดในสมัยเด็กๆ อ้อชอบกินปลาหมึกตราเต่ามังกรห่อละ ๓ บาท สมัยนี้อ้อชอบกิน CHEEZEBALL แต่เจ้าตัวเข้าใจผิดเรียกว่า "ชีซบอล" ทั้งที่ชอบกิน แต่ก็ยังเรียกผิดอยู่เสมอ อ้อชอบทำตัวขี้อาย แต่ความจริงอ้อจะต้องฟอร์มตัวรักกลมเกลื่อนอาการเสียฟอร์มอยู่เสมอ แต่เพื่อนๆ ทุกคนก็รักอ้อมาก

ด้านการเรียน

อ้อเรียนเก่งไม่แพ้เพื่อนๆ ทั้งๆ ที่ความสามารถของอ้ออยู่ในระดับปานกลางเท่านั้น แต่ความเอื้อเฟื้อของเพื่อนมีมากกว่าความเก่งอาจของอ้อ ทำให้อ้อมีผลการเรียนที่น่าภาคภูมิใจอยู่เสมอ เมื่อใกล้สอบอ้อจะไม่กังวลเรื่องการดูหนังสือเลย อ้อบอกว่าแค่เห็นเพื่อนๆ ดูก็รู้เรื่องแล้ว ด้วยความสามารถของอ้อ จึงได้รับมอบหมายให้เป็นประธานสมาคมถ่ายรูป, รองสมาคมได้วาที และรองสมาคมบันเทิงในปีการศึกษานี้

ด้านการกีฬา

เมื่อลงสนามอ้อจะเป็นคนเก่งและชนะเสมอ เพราะอ้อขี้โกงเก่งมากกกกกกก...จะเอากฎกติกามารยาทที่บัญญัติขึ้นเองอ้างเสมอ จนเพื่อนๆ รำคาญต้องยอมแพ้ไปในที่สุด พูดถึงรักบี้ อ้อเป็นฟลายฮาล์ฟ และตำแหน่งอื่นที่จะหาให้อ้อเล่นได้ทุกตำแหน่ง ตั้งแต่คนดูยันโค้ช แต่อ้อก็เป็นนักกีฬาตัวยงของคณะและโรงเรียน

ด้านการดนตรี

อ้อเป็นดรัมเมเยอร์วงปี่สก็อตที่จริงจัง ถือๆ ไม่คทาอยู่แต่ในห้อง รำไปรำมาจนได้เครื่องหมายสามารถพิเศษมาประดับอก

ในอนาคด

อ้อใฝ่ฝันอยากเป็นนักการโรงแรม แต่เรื่องที่อ้อให้ความสำคัญกับอนาคตคือ การมีครอบครัวที่อบอุ่น อ้อวางแผนจะตั้งรกรากที่หัวหินให้เหมือนละคร "รักในรอยแคน" อ้อเปรียบตัวเองเป็น ศักดิ์สิทธิ์ แห่งทอง แต่เราไม่ขอพูดถึงเพื่อนหญิงของเขา เพราะเป็นการละลบละล้างกันไป แต่ที่แน่ๆ อ้อจะไม่ขอตายตอนจบเหมือนในละครอย่างแน่นอน

ชื่อ ✓ : **ตนัย สุจริตกุล (เต้)**

วันเดือนปีเกิด : ๑๖ กันยายน ๒๕๑๗

เข้าโรงเรียน : ๑๗ พฤศจิกายน ๒๕๒๗ ส.ร./พ.ท.

เลขประจำตัว : ๕๒๖๕

ที่อยู่ : ๑๔๖/๒ นครราชสีมาเหนือ ดุสิต กรุงเทพฯ ๑๐๓๐๐

โทรศัพท์ : ๒๔๓-๒๗๗๘

เต้ คือชื่อที่บ้าน แต่เพื่อนๆ พี่ๆ และน้องๆ เรียกว่า "อู, เบี้ยก" เบี้ยกคือสุดหล่อประจำคณะ และพ่อหนุ่มสิงห์นักรักคู่กับแท้ ความจริงแล้วเบี้ยกไม่เคยคิดเรื่องนี้เลย แต่พอเข้าร่วมกับแท้ ทุกๆ คนก็มองว่าเข้ากันเป็นปีเป็นขลุ่ย ซึ่งเบี้ยกได้รับจดหมายรักจากสาว ๆ นิรนามเสมอๆ แต่ความรักของเบี้ยกก็จบลงด้วยความภาคภูมิใจของตนเอง เบี้ยกมีพรสวรรค์ในด้านการขับร้องมากจะร้องทุกเพลงที่คิดว่าตัวเองร้องแล้วจะหล่อ เพราะเบี้ยกบอกว่าเสียงเหมือนจอห์น นูโว

ด้านการเรียน

เบี้ยกมีผลการเรียนเป็นหนึ่งมาตลอด (ได้ ๑ มาแต่ไหนแต่ไรแล้ว) ด้วยความประทับใจข้อสอบของเบี้ยก อาจารย์ทั้งหลายจึงให้เบี้ยกโชว์ลีลาการสอบครั้งที่ ๒ ขณะที่เพื่อนๆ สอบครั้งเดียว แต่เพื่อนๆ ก็ช่วยกันพาเบี้ยกมาถึงตรงนี้ได้โดยปลอดภัย

ด้านการกีฬา

เบี้ยกเป็นนักกีฬาที่มีพรสวรรค์ทุกด้าน เบี้ยกเคยเล่นสกริมฮาล์ฟได้ดีมาก แต่ร่างกายไม่ค่อยสมบูรณ์จึงไปเล่นบาสเก็ตบอลแทน ซึ่งเบี้ยกชอบสำคัญตนเป็น ไมเคิล จอร์แดน เสมอ เพราะลีลาการเล่นบาสฯ เหมือนกันมากเหมือนในหนังไม่มีผิด แต่เบี้ยกก็เป็นนักกีฬาที่เก่งมากคนหนึ่งของโรงเรียนและคณะ

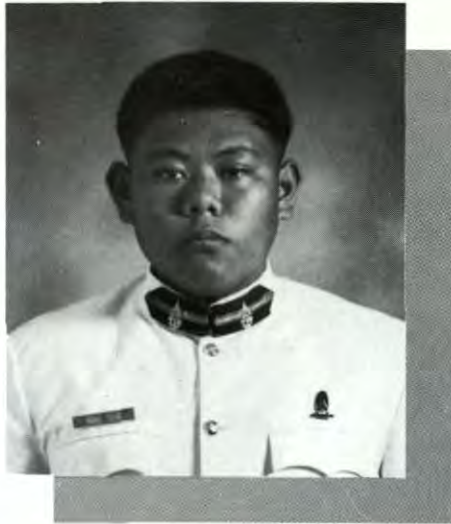
ด้านการดนตรี

เบี้ยกเคยเป่าทรัมเปตวงโยช แต่หนวกหูเสียงทรัมเปตตัวเอง จึงหันมาตีกลองวงโยช จนได้รับเครื่องหมายสามารถทางดนตรีมาครบทุกชั้น และในบั้นปลายเบี้ยกเบนเข็มมาเป็นนักร้องวงจุลฯ จนเกิดตำนานรักอันขมขื่นปนความสะใจของเบี้ยกเอง

ในอนาคต

เบี้ยกมุ่งหมายจะเข้าคณะนิเทศศาสตร์ เนื่องจากชอบงานทางด้านการบิน เขาหวังว่าจะได้ทำงานทางด้านนี้ พวกเราจะเอาใจช่วยนะ

ชื่อ ✓ : พิสิทธิ์ ภัคดี (พิสิทธิ์)
วันเดือนปีเกิด : ๕ กันยายน ๒๕๑๘
เข้าโรงเรียน : ๑๗ พฤษภาคม ๒๕๒๖ ส.ร./พ.ท.
เลขประจำตัว : ๕๑๘๕
ที่อยู่ : ๗๘๗/๘๗ ซ.สุทธิพร ถ.ประชาสงเคราะห์ ห้วยขวาง กรุงเทพฯ
โทรศัพท์ : ๒๔๖-๔๘๑๘

พิสิทธิ์ ภัคดี หรือ บู้, โดเรมอน, It's เบรียว ถ้าพูดถึงบู้แล้ว ทุกๆ คนต้องจินตนาการไปถึงน้ำส้มสายชู อ.ส.ร. เนื่องจากตัวบู้ค่อนข้างจะมีกลิ่น (รสชาติออกไปทางเปรี้ยวๆ) แต่กลิ่นนี้ก็ไม่มีปัญหาสำหรับเพื่อนๆ เพราะว่าชินเสียแล้ว คดีประจำใจของบู้คือ "เฮ้ย! กูมีอยู่ร้อยเดียว" ซึ่งเป็นประโยคที่บู้ภูมิใจมาก เรื่องกินบู้ไม่เคยเป็นรองใคร อิมๆ ของบู้ต้องพาดไปสอง เพราะบู้มีของโปรดอยู่ทุกมือ

ด้านการเรียน

บู้ทำตัวเป็นปริศนาเสมอ คือเสื่อซุ่มตัวดวงจาง ซุ่มทุกอย่างไม่ว่าเรื่องกินเรื่องเรียน บู้มักตอบคำถามที่เพื่อนๆ ไม่อยากตอบ และบู้ก็ตอบถูกด้วย ทำให้การเรียนของบู้อยู่ในเกณฑ์ดีพอใช้

ด้านการกีฬา

บู้คือฉลามร้าย ตัวดวงจางประจำคณะ แต่ดูดีจิง เหมือนปลาปักเป้ามากกว่า บู้มีพรสวรรค์ในด้านว่ายน้ำเป็นพิเศษ ด้วยร่างกายที่กลมแบนทำให้บรรจุกายน้ำได้มาก จึงลอยตัวอยู่ในน้ำได้นานเป็นพิเศษ แต่บู้ก็เป็นนักว่ายน้ำที่มโหรีเรียนและทีมคณะ ซึ่งบู้ก็ทำให้คณะเป็นแชมป์ว่ายน้ำได้ถึง ๕ ปี

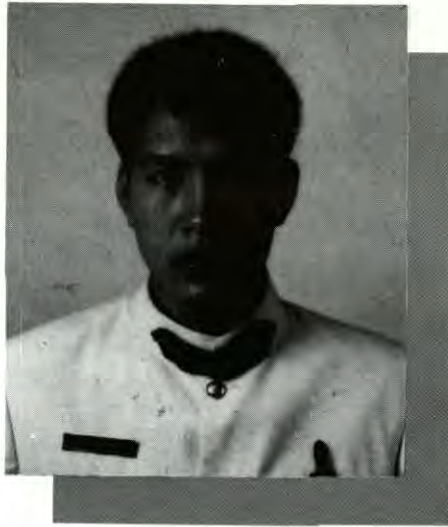
ด้านการดนตรี

บู้มีฝีมือคล้ายๆ กับคลาริเน็ต (เป็ดำ) จึงมีใจรักทางด้านการเล่นคลาริเน็ตมาก บู้จะถือเป็ดำไปตีกินข้าวแล้วก็ถือเป็ดำกลับบ้านนะ ไม่รู้ว่าบู้ไปเป่าหรือดูเพื่อนเป่า สรุปแล้วบู้แข็ง ประกอบกับเจ้าตัวค้นพบว่าตัวเองมีพรสวรรค์ทางด้านเอาลมออกมากกว่าเอาลมเข้า จึงนอนผายลมไปวันๆ อยู่คณะ

ในอนาคต

บู้มีสวนทุเรียนที่เมืองจันทบุรี จึงคิดจะไปดูแลสวนทุเรียน เพื่อบางที่เราอาจได้กินทุเรียนกวนตราพ่อบู้แข่งกับแม่กิมไล้ก็ได้ แต่บู้ก็เล็งมหาวิทยาลัยรังสิตไว้ ไม่น่าจะเป็นนักศึกษามหาวิทยาลัยหรือชาวสวนอันนี้สุดแท้แต่บู้ก็แล้วกัน

ชื่อ : **ธีร์ ธีระจินดา (มาร์บ)**
วันเดือนปีเกิด : ๘ มีนาคม ๒๕๑๘
เข้าโรงเรียน : ๑๗ พฤษภาคม ๒๕๒๖ ส.ร./พ.ท.
เลขประจำตัว : ๕๑๕๘
ที่อยู่ : ๘๗/๑ ซอย ร.ส.พ. นิเวศน์ พหลโยธิน บางเขน กรุงเทพฯ ๑๐๙๐๐
โทรศัพท์ : ๕๑๓-๗๘๓๑

หนุ่มหน้าสวย TEENAGE มีหลายชื่อเช่น โทนี่, JOHN LENNON แต่เพื่อนๆ เห็นพ้องว่าชื่อธีร์ติดปากที่สุด ธีร์เป็นคนที่เข้าใจยาก ไม่มีใครรู้ว่าเขาต้องการอะไร (ถ้าเขาไม่บอก) ธีร์เป็นคนพูดน้อย พูดออกมาแต่ละคำจะทำให้วังแตก ธีร์ใช้เวลา ๑๐ ปี ในวชิราวุธเพื่อค้นหาอะไรบางอย่างนั่นคือ ปรัชญาของชีวิต และเขาก็ค้นพบในปีสุดท้ายนี้เอง ท่ามกลางพายุฝนที่โหมกระหน่ำ เป็นเหตุให้ธีร์มีความคิดที่พิสดารกว่าคนอื่น

ด้านการเรียน

ธีร์เขียนโปรแกรมศิลป์-ฝรั่งเศส ที่เชี่ยวชาญการใช้ภาษามากโดยเฉพาะ ภาษาติบฏ เช่น HEY! TEACHER LEAVE ME ALONE! จากประโยคนี้เองที่ทำให้ป่าแดงและมาตามสุ่มลงภายหลังไปตามๆ กัน แต่ด้วยบุญบารมีสะสมมาเมื่อชาติปางก่อน ทำให้ธีร์จับพร้อมๆ กับพวกเรา

ด้านการกีฬา

กีฬาของธีร์คือ เดินทวนและนอนทวน ธีร์จะเริ่มเดินวนไปวนมาตั้งแต่ในห้องจนรอบคณะ ไม่ว่าจะเดินหาอะไร เดินจนแข็งเลยหันไปจับลูกบาสฯ จนกลายเป็นนักบาสฯ ดีเด่นของคณะ (สถาปนาตัวเอง) กีฬาอีกอย่างที่ธีร์ช้ำชองก็คือ การว่ายน้ำ ธีร์ว่ายน้ำได้ทุกท่า เพราะพลิกแพลงเอง แต่ก็ทำให้คณะพญาไทได้แชมป์ว่ายน้ำถึง ๕ ปี

ด้านการดนตรี

ธีร์จับเครื่องดนตรีครบทุกชนิด รู้จักเครื่องดนตรีเหล่านั้นดีว่าหน้าตาเป็นอย่างไร ธีร์บอกพวกเราว่า แค่ดูก็พอแล้ว ไม่ต้องเล่นก็ได้ เพราะรักที่จะเป็นผู้ฟังมากกว่า ธีร์ใช้เวลาว่างยามบ่ายมากรอเทพคาสเซ็ทอยู่คณะ เพลงที่ธีร์ฟังล้วนแต่เป็นเพลงที่เพื่อนๆ รับไม่ได้ทั้งนั้น เพราะธีร์ได้รับอิทธิพลจากลัทธิชาตาน ซึ่งมีคนแรกและคนเดียวในรุ่นเท่านั้น

ไขว่คว้า

ธีร์เป็นคนสีกลับ ไม่มีใครรู้ว่าธีร์จะเลือกเดินทางไหน แต่พวกเราแอบรู้มาว่า ธีร์อยากเข้ารัฐศาสตร์ความสัมพันธ์ (ระหว่างโลกและยมโลก) ซึ่งเป็นคณะที่สีกลับอีกเหมือนกัน

ชื่อ ✓ โยธิน วงษ์ถาวร (โย)

วันเดือนปีเกิด : ๒๑ กรกฎาคม ๒๕๑๖

เข้าโรงเรียน : ๑๗ พฤษภาคม ๒๕๒๖ น.อ./พ.ท.

เลขประจำตัว : ๕๒๐๑

ที่อยู่ : ๑๑๙๑/๑ ถ.เจริญกรุง ต.สี่พระยา เขตบางรัก กรุงเทพฯ ๑๐๕๐๐

โทรศัพท์ : (๐๓๙) ๓๑๑๖๔๕, ๒๓๓-๓๗๘๔

โยธินมีชื่อที่บ้านว่า โย แต่เพื่อนๆ เรียกดูปรากฏว่ามันเดิมๆ เกินไป จึงเรียกใหม่ว่า ต้อบีด, อ้อบิ พี่อ้อ, ต้อบะ และอีกสารพัดชื่อ แต่เรียกจนติดปากคือ ต้อบีด เราไม่ค่อยพบหน้าต้อบีด เพราะมักจะไปเรียนพิเศษที่คณะจิตรลดาเสมอๆ แต่ต้อบีดจะกลับคณะเวลากินและนอน นมคือสิ่งที่ต้อบีดขาดไม่ได้ ถ้าวันไหนไม่ได้ดื่มนมเขาจะหงุดหงิดมาก เพราะธรรมดาต้อบีดเป็นคนอารมณ์ดี สิ่งที่ต้อบีดทำให้เพื่อนๆ ตะลึงคือ มินิซีรีส์เรื่อง "เต้าทิ้งฆ่าเพื่อน" ต้อบีดบอกว่าทำลงไปเพราะหน้ามืดและอยากกินเต้าทิ้งนานแล้ว แต่โดนตัดหน้าไป เลยเป็นเรื่องเกิดขึ้นและสุดท้ายก็ HAPPY ENDING เพราะต้อบีดได้กินเต้าทิ้งสมใจอยาก สิ่งที่ต้อบีดภูมิใจคือ มัดกลั่มที่มีอยู่เต็มตัว ซึ่งมันมีมาเพราะความเอาจริงเอาจังจนเกิดเหตุของตัวเอง ฉะนั้นเวลาเขาทำอะไรไม่ว่าจะกินจะอะไรก็ตาม เขาจะตัวสั้นเสมอคงเป็นเพราะความเกร็งของกลั่มหรือไม่แน่อาจเป็นเพราะความกระหายอยากกินของต้อบีดเอง

ด้านการเรียน

ต้อบีดเรียนโปรแกรมวิทย์-คณิตอยู่ในชั้นดี เพราะความขยันเวลาต้อบีดเรียนในห้อง จะถามอาจารย์ (ซึ่งอันนี้ก็ทำถูกแล้ว) แต่ถามมากเกินไปหน่อย เพราะถามเข้าชี้นำราคาเลยพาลกลายเป็นรวนครูจนได้ ซึ่งเขาก็ไม่ได้ตั้งใจแหมแต่หน่อย ต้อบีดขยันพอๆ กับกำทอง เพราะเขาจะท่องหนังสือดีมาก บางทีก็ได้รุ่ง ถ้าเขาไม่่วงเสียก่อน

ด้านการกีฬา

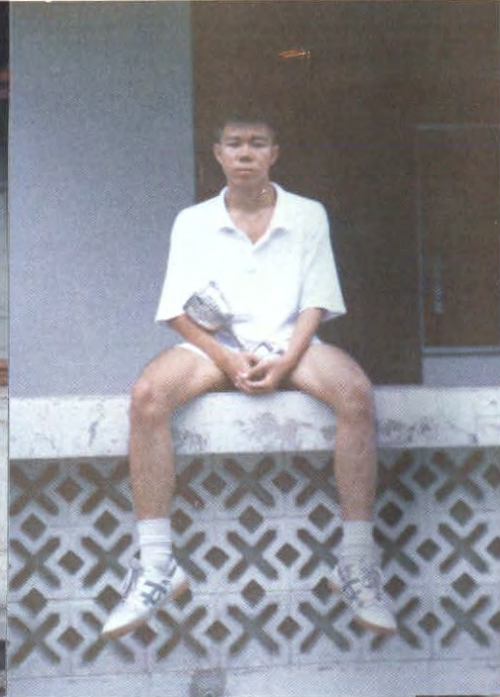
ต้อบีดเล่นกีฬาเกือบทุกชนิดในโรงเรียนยกเว้นกีฬาเร็กเก็ตต้อบีดเป็นนักฟุตบอลที่หน้าบึ้งที่สุดถ้าเป็นรองอยู่เขาจะโวยวายทันที เพราะต้อบีดจะแพ้ใครไม่ได้เด็ดขาด แต่กีฬาที่ต้อบีดมีแววรุ่งมากที่สุดคือ วายน้ำ จนได้เป็นหัวหน้าชุดทีมคณะ นำคณะชิงชัยมาแล้วหลายครั้งและได้รับชัยชนะอย่างงดงามทุกครั้งไป

ด้านการดนตรี

ต้อบีดเคยเรียนเปียโนอยู่พักหนึ่ง แต่ระบบการสอนเปียโนของที่นี่จะใช้หลักการจำนิ้วมากกว่าโน้ต เลยทำให้นิ้วของต้อบีดพันกันจนแกะไม่ออกต้องเลิกไป

ในอนาคต

วิศวะฯ คือคณะที่ต้อบีดอยากเข้า แต่ปัจจุบันนี้เราเห็นต้อบีดอยู่ที่คณะจิตรลดามากกว่าคณะญาไท (เอ๊ะ!...ยังไง?) แต่อย่างไรก็ตามคณะวิศวกรรมศาสตร์คงไม่อยู่เหนือความสามารถของต้อบีดเป็นแน่ ยังไงก็ขอให้ต้อบีดหรือพี่อ้อของเราเข้าวิศวะฯ ได้ก็แล้วกัน

ชื่อ : **รัฐ เอื้อปรัชญากุล (รัฐ)**

วันเดือนปีเกิด : ๑๒ ธันวาคม ๒๕๑๗

เข้าโรงเรียน : ๑๘ พฤษภาคม ๒๕๓๐ พ.ท.

เลขประจำตัว : ๕๖๗๕

ที่อยู่ : ๕๙๔/๓๕ ซ.มหาวงษ์เหนือ ถ.อโศก-ดินแดง ห้วยขวาง กรุงเทพฯ ๑๐๔๐๐

โทรศัพท์ : ๒๔๖-๓๔๐๖

รัฐ เด็กหนุ่มจากที่ราบสูงใบหน้าทีละม้ายคล้ายคลึงทางชนกลุ่มน้อยที่ใช้ชีวิตอยู่ในป่าเขาลำเนาไพร เพื่อนๆ ขนานนามว่า ซาโก นอกจากนี้ยังมี ซอมปอยใหม่, จ้าวป่า, โปไซ ซาโกอยู่กับเราเพียง ๖ ปี เพราะเป็นรุ่นแรกที่โรงเรียนเปิดรับ ม.๑ ซาโกเป็นคนมีปัญหากับใบหน้าที่มากที่สุด ยาเอย, สมุนไพรเอย ซาโกจะหามาใช้ทุกขนาน จนจมูกมีสีม่วงดำและเปล่งปลั่งเหมือนจมูกโปไซ แต่ปัญหาปัจจุบันคือผมร่วง เนื่องจากซาโกโปรดปรานบะหมี่กึ่งสำเร็จรูปเป็นพิเศษ กว่าจจะรู้สึกตัวก็สายเสียแล้ว ตอนนี้ซาโกพยายามสรรหายาปลูกผมที่มีประสิทธิภาพที่สุดให้ตัวเอง โดยหวังว่าสักวันหนึ่งผมจะกลับดกดำเหมือนเดิม

ด้านการเรียน

ซาโกเป็นนักเรียนวิทย์-คณิตที่มีความขยันฉลาดมาก และซัวร์เสมอ แต่ผลที่ได้ไม่ชื่อก็คะแนนอย่างใดอย่างหนึ่งต้องผิดเป็นแน่ ยามเรียน ซาโกจะเป็นคนที่ติดหนังสือเรียนมาก จนน้ำลายไหลเป็นทาง ซาโกจะตื่นเมื่อเสียงระฆังของว่างดังขึ้น และนอนเมื่อเริ่มคาบต่อไป แต่ ซาโกก็ใช้ความซัวร์ของตัวเองเป็นเครื่องมือในการสอบจนจบ ม.๖

ด้านการกีฬา

ซาโกเป็นนักสควอชที่มีความสามารถพอๆ กับราคาคุย ลีลาการตีสควอชของซาโกต้องมาก่อนเป็นอันดับแรกแต่ก็ไม่เคยพลาด เพราะมีความ ซัวร์เป็นเลิศ ทำให้นักสควอชคณะภญาไทเป็นแชมป์ ๒ ปีซ้อน และนำทีมโรงเรียนไปแข่งขันตามสโมสรต่างๆ จนได้รางวัลชนะเลิศมากมาย

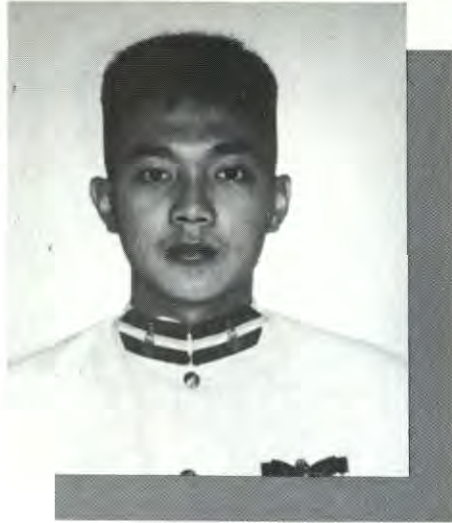
ด้านการดนตรี

ซาโกเล่นคลาริเน็ตวงโยช เพราะมีรูปร่างเหมือนอุปกรณ์ยังชีพในป่าจนได้เครื่องหมายสามารถ ปัจจุบันซาโกหันมาอ่านหนังสือนอกเวลาอยู่ คณะ เพื่อให้คลิ่นลูกใหม่ได้แสดงความสามารถบ้าง

ในอนาคต

ซาโกหวังที่จะเรียนวิศวะ ด้วยความซัวร์ (อีกแล้ว) จึงเลือกสอบวิศวะฯ ทั้ง ๕ อันดับ เราขอให้ความซัวร์ของซาโกสัมฤทธิ์ผล เพื่อจะได้ นำเอาความรู้ทางวิศวกรรมศาสตร์ไปพัฒนาท้องถิ่นของตัวเองต่อไป

ชื่อ : ✓ พรชก ศิลป์มั่นคง (ชาย)
วันเดือนปีเกิด : ๒๘ มิถุนายน ๒๕๑๘
เข้าโรงเรียน : ๑๗ พฤษภาคม ๒๕๒๖ ส.ร./พ.ท.
เลขประจำตัว : ๕๑๗๖
ที่อยู่ : ๒๐/๗ หมู่ ๕ ต.คลองกรอย อ.เมือง จ.จันทบุรี ๒๒๐๐๐
โทรศัพท์ : (๐๓๙) ๓๒๑๑๒๓

หนุ่มใหญ่วัยกลางคน ในรุ่นที่ได้รับหมายเกณฑ์เป็นคนแรกจากจันทบุรี ชื่อ "ชาย" ชื่อของเขามีผลในภายหลัง ซึ่งใครๆ ต้องเรียกว่า คุณชาย ทำให้เพื่อนๆ ต้องระงับความเท่ของคุณชายโดยให้ชื่อว่า "ดิวบ", แบนเนอร์, ไอ้แบน ดิวบเป็นคนที่ใช้แป้งเปลือง ต้องทาหัวด้วย (ไม่เชื่อมาดูได้) เราจะเห็นหัวดิวบขาวแล้วแบนอีกต่างหาก จึงเป็นร่มโพธิ์ร่มไทรของเพื่อนยามแดดจ้า เพราะหัวดิวบเป็นฉนวนป้องกันอย่างดี

ด้านการเรียน

ดิวบขยันตัวเป็นเกลียว จะถามทุกอย่างที่สงสัยและอยากรู้เช่น "หน้าปก เล่มใหม่รีเปล่า, มีใครต่อเรียง " ดิวบอยู่โปรแกรมศิลป์-คำนวณ ความถนัดทางภาษามีน้อยมาก ทำให้เกิดบัญญัติศัพท์ใหม่ขึ้น ซึ่งคือคำตอบของแบบฝึกหัด ๒ ข้อ คำตอบเดียวกัน แต่ด้วยลูกเล่นอันแพรวพราว คำตอบ ๒ ข้อ จึงออกมาว่า ปลารีด, ปลารีด (แปลว่า PARIS) ซึ่งดิวบภูมิใจมากกับความสามารถอันวิจิตรพิสดารเช่นนี้

ด้านการกีฬา

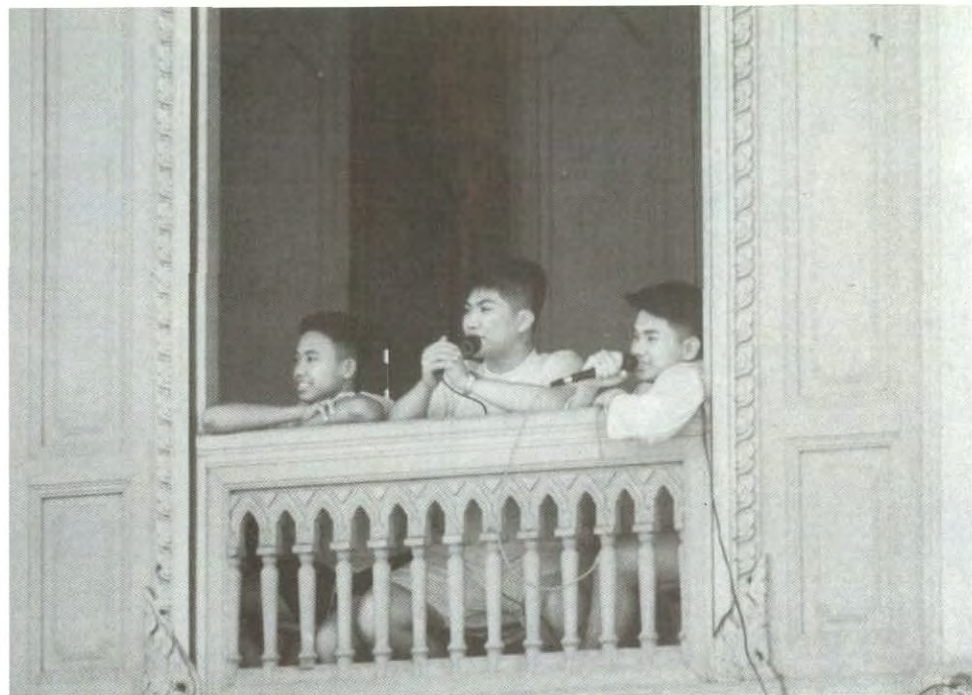
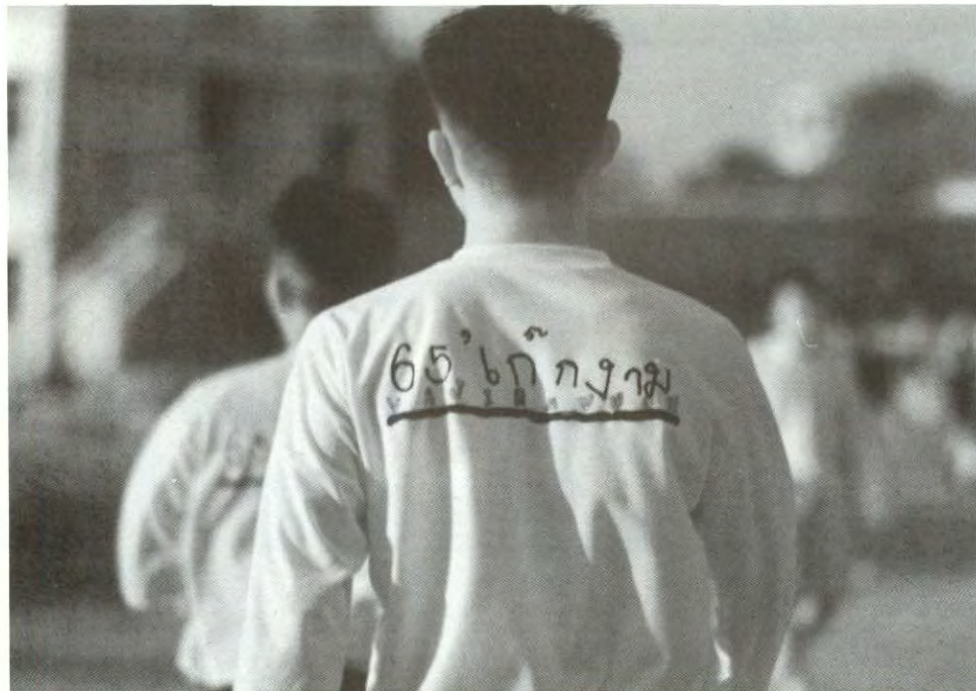
ดิวบสิงห์มือซ้าย เล่นเทนนิสมา ๕ ปี ดีได้แค่ข้ามเน็ต ฝีมือของดิวบคงเส้นคงวามาตลอด เพราะตีได้แคไหนก็ตีได้แค่นั้นมาตลอด แต่ดิวบกับต้องทำให้อาจารย์ได้ครองตำแหน่งชนะเลิศมาถึง ๓ ปีซ้อน กีฬาอีกชนิดที่ดิวบถนัดคือ "กีฬาใส่ถ่าน" ดิวบจะนั่งกดเกมส์เมื่อมีโอกาส เหตุนี้เองที่ดิวบมีพัฒนาการทางสมองที่กว้างแต่ไม่ไกลเท่าไร ทำให้ดูเป็นหนุ่มในบางครั้ง

ด้านการดนตรี

ดิวบเป็นนักดนตรีวงโยธวาทิต เครื่องดนตรีของดิวบคือ "หูช้าง" ซึ่งถนัดมาก เพราะหูช้างจะรับกับหัวของดิวบ ซึ่งแบนเป็นระนาบและตั้งฉากกับพื้นดิน ทำให้ดิวบเป่าหูช้างได้ส่งที่สูงสุดในวง จนได้รับเครื่องหมายสามารถชั้นพิเศษไปครอบครอง

ในอนาคด

ดิวบจะเป็นเจ้าแกร์ร้านทอง, นางุ้ง ดิวบคงใช้ประสบการณ์จากเกมส์นางุ้งที่ดิวบเคยเล่นมา-ทำนางุ้ง หรืออาจนำการ์ตูนที่ดิวบชอบสะสมไปวางขายแบบ ๓ เล่ม ๑๐ บาท เพื่อใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์ อย่างไรก็ตาม อนาคตของดิวบขึ้นอยู่กับดิวบว่าจะเก่งเหมือนในโรงเรียนหรือไม่ เพื่อนๆ ทุกคนขอเอาใจช่วย

เพื่อนร่วมรุ่น

น.ต.ท. เข้ม เดชวัชระ

น.ต.ท. นราธิป ลิ้มคุณากุล

โสฬส สุขุม พงศกร ไกรฤทธิ

ศุภยนาท เพชรชาติ

วริษฐ์ ปทุมรักษ์

อรรถสิทธิ์ ธนาพรสังสุทธิ์

จารุพล ศรีปราบ

น.ต.ท. กำพล สุจินันท์กุล

องอาจ ศรีพิพัฒน์พร้อม

พลภัทร ไร่ใจ

วชิระ ชื่นอารมณ

จิราวุฒิ มุสิกสุนทร / มนตรี ธรรมสุระกุล

เดชภัทร ภัยลี

เดวิด สิริระ เนยปฏิมานนท์

วิญญู วัชรารสกุล (ชาย)
สิทธิ์ ตันตีสรินทร์ (ขวา)

อิษฏ์นันท์ ศิริโรจน์
(ยื่น)
วรทัศน์ ไสวแสนยากร

ทรงพล โกมลจินดา

ประเมษฐ์ มั่งสุวรรณ

วันสชัย ยิ่งยงสมสวัสดิ์
วรวรรณ เข้มศักดิ์สิทธิ์
ยอด ศิลพงษ์
สัมพันธ์ ใญ่นวล

กฤษณะ โอภาสานนท์
ภาสกร ปิตรังสี
ฤทธิรงค์ บุญเป็กษัตระกูล
ภากร ศันสนียาวาณิช

ยุทธนา พรสมบูรณ์ศิริ

ประพันธ์ ไชยริปู

วันวิจักขณ์ เอี้ยวสกุล

กฤษณะ อัมพรรัตน์

พงษ์ศักดิ์ คลองน้อย

ธัชชัย ทัศนสุวรรณ

พงศ์มาศ เมธีพงษ์

น.ต.ท. ณรงค์ศักดิ์ พุ่มพวง

พงษ์ศักดิ์ นิมิตรไชยาพงศ์

อานนท์ สันติวิสุทธิ์

กฤษณ์นันท์ วีรวรรณ

สิริโชค ละเอียด

นรสรณ์ จงเฉลิมไพบูลย์

เนาวรัตน์ มีเนตรขำ

ณรงค์ฤทธิ์ ศิริสวัสดิ์

ศุภชัย ภิญโญรัตนกิจ

กมลศักดิ์ กอวัฒนา

รายนามนักเรียนเวชศาสตรวิทยาลัยรุ่น ๒๕ พ.ศ. ๒๕๒๖-๒๕๓๕

๑. กฤดา	พูนวัตถุ	๕๐๘๒	ส.ร./พ.ท.	๒๗. ชลิตี	บุญทวี	๕๖๖๗	จ.ล.
๒. กฤษณะ	โสภาสานนท์	๕๑๒๑	ส.ร./จ.ล.	๒๘. ญาณะพน	วิณฑุพราหมณกุล	๕๑๓๗	น.อ./จ.ล.
๓. กฤษณพล	วงษ์ท่าเรือ	๕๑๒๒	ส.จ./ต.ส.	๒๙. ฐาวัฒน์ชัย	ดอนจันทร์	๕๑๓๘	ส.จ./ต.ส.
๔. กอสีลิ่ง	วรรณรสพากย์	๕๑๒๓	น.อ./พ.ท.	๓๐. ฐานันท์	แสงบุญนำ	๕๑๓๙	น.อ./ผ.บ.ก.
๕. กิตติพงศ์	พจน์ชนะชัย	๕๑๒๔	ส.จ./ส.ร./ผ.บ.ก.	๓๑. ณรงค์ฤทธิ์	ศิริสวัสดิ์	๕๑๔๐	ส.จ./พ.ท.
๖. กীরติ	แก่นแก้ว	๕๑๒๕	น.อ./ผ.บ.ก.	๓๒. ณรงค์ศักดิ์	พุ่มพวง	๕๑๔๑	น.อ./ผ.บ.ก.
๗. โกเมศ	โกเมศ	๕๑๒๖	ส.ร./ต.ส.	๓๓. ณิชพล	บัวแก้ว	๕๑๔๒	ส.ร./จ.ล.
๘. กมลศักดิ์	กอวัฒนา	๕๑๒๗	ส.ร./พ.ท.	๓๔. นิตกานูจน์	ปราบอริพาย	๕๖๖๘	ต.ส.
๙. กฤษณะ	อัมพรรัตน์	๕๒๖๒	น.อ./พ.ท.	๓๕. ดิศภูมิ	มะกะระรัช	๕๑๔๓	ส.ร./จ.ล.
๑๐. กฤษณันันท์	วีรวรรณ	๕๒๖๓	ส.ร./พ.ท.	๓๖. ดุลยนาท	เพชรชาติ	๕๑๔๔	ส.ร./พ.ท.
๑๑. กนก	อยู่ชมบุญ	๕๖๖๐	ผ.บ.ก.	๓๗. เดชภัทร	ภัยลี	๕๑๔๕	น.อ./พ.ท.
๑๒. กานต์เสถียร	จงธรรมคุณ	๕๖๖๑	จ.ล.	๓๘. เดวิด สิริระ	เนยปฏิมานนท์	๕๑๔๖	ส.จ./ต.ส.
๑๓. กำพล	สุจินันท์กุล	๕๖๖๒	พ.ท.	๓๙. ตุลย์	ธีรอรอด	๕๑๔๗	น.อ./ผ.บ.ก.
๑๔. เข้ม	เดชวัชระ	๕๑๓๐	น.อ./ต.ส.	๔๐. ตะวัน	วรรณธรรม	๕๑๔๘	น.อ./จ.ล.
๑๕. ครรชิต	พริลิตประเสริฐ	๕๘๖๓	ผ.บ.ก.	๔๑. ตันย	สุจิตกุล	๕๒๖๕	ส.ร./พ.ท.
๑๖. จักรเทพ	พงษ์พิพัฒน์ไพบูลย์	๕๑๓๑	ส.จ./ต.ส.	๔๒. ทรงพล	โกมลจินดา	๕๑๔๙	ส.ร./จ.ล.
๑๗. จารุพล	ศรีปราบ	๕๑๓๒	ส.ร./ต.ส.	๔๓. ทรงพล	ทองประเสริฐ	๕๑๕๐	ส.ร./พ.ท.
๑๘. จิรัช	เอี่ยมสอาด	๕๑๓๓	น.อ./ผ.บ.ก.	๔๔. ทวีพร	มลธิ์ซอน	๕๑๕๑	ส.ร.
๑๙. จิรวุฒิ	มุสิกสุคนธ์	๕๒๖๔	น.อ./พ.ท.	๔๕. ทฤษฎี	รอดวัฒนาญจน์	๕๑๕๒	ส.จ./ต.ส.
๒๐. จุรินทร์	ทองเชื่อม	๕๓๘๓	น.อ./จ.ล.	๔๖. เทิดศักดิ์	เชี่ยวชาญ	๕๑๕๓	น.อ./ผ.บ.ก.
๒๑. จรูญโรจน์	รัตนปริคณัน	๕๖๖๔	ผ.บ.ก.	๔๗. ทวีพล	มหาวงค์	๕๑๘๖	ส.ร./ต.ส.
๒๒. เจษฎา	ไยมุง	๕๖๖๕	ต.ส.	๔๘. ธนา	รังสิกุล	๕๑๕๔	ส.ร./จ.ล.
๒๓. ชุตยาเวศ	สินธุพันธ์	๕๑๓๔	น.อ./ต.ส.	๔๙. ธนเทพ	ฤทธิฤทัย	๕๑๕๕	น.อ./ผ.บ.ก.
๒๔. โชติพงศ์	วงษ์เจริญ	๕๑๓๕	น.อ./พ.ท.	๕๐. รัชชัย	ทัศนสุวรรณ	๕๑๕๖	ส.จ./จ.ล.
๒๕. ชัยศักดิ์	ไกรสุวรรณसार	๕๑๓๖	ส.จ./ต.ส.	๕๑. ธารีวิทย์	สร้อยทองสุข	๕๑๕๗	ส.ร.
๒๖. ชินทัตต์	อภิชาติบุตร	๕๖๖๖	ผ.บ.ก.	๕๒. ธีร์	ติระจินดา	๕๑๕๘	ส.ร./พ.ท.

รายนามนักเรียนมหาวิทยาลัยรุ่น ๖๕ พ.ศ. ๒๕๒๖-๒๕๓๕

๕๓. ชีรพันธุ์	เกษตรปัญญา	๕๑๕๙	น.อ./พ.ท.	๗๙. พงศ์ศักดิ์	คลองน้อย	๕๑๘๒	น.อ./ผ.บ.ก.
๕๔. ธนาธิศ	บุญนาค	๕๑๖๙	ด.ส.	๘๐. พันธุเดช	วิมานะ	๕๑๘๓	ส.ร./จ.ล.
๕๕. นคร	อักษามงคล	๕๑๖๑	ส.ร./พ.ท.	๘๑. พิชัย	จงวัฒนาไพศาล	๕๑๘๔	ส.จ./ด.ส.
๕๖. นพชัย	มัททวิวงศ์	๕๑๖๒	ส.จ./ด.ส.	๘๒. พิสิทธิ์	ภักดี	๕๑๘๕	ส.ร./พ.ท.
๕๗. นราธิป	ลิมคุณากุล	๕๑๖๓	ส.ร./ด.ส.	๘๓. พาณิช	ปิยะรัตน์	๕๑๘๗	น.อ./ด.ส.
๕๘. นรินทร์	พงษ์สิทธิถาวร	๕๑๖๔	น.อ./ผ.บ.ก.	๘๔. พสุ	ผลประเสริฐ	๕๑๘๘	ส.จ./ด.ส.
๕๙. นิธิศ	นารัตน ณ ออยุธยา	๕๑๖๕	ส.ร./พ.ท.	๘๕. ไพโรจน์	บุญรักษาตระกูล	๕๑๘๙	น.อ./พ.ท.
๖๐. เนาวรัตน์	มีเนตรขำ	๕๑๖๖	ส.ร./จ.ล.	๘๖. พลภัทร	ไวใจ	๕๑๙๐	น.อ./พ.ท.
๖๑. นัฐกานต์	ชิตชิน	๕๑๖๗	ส.จ./ผ.บ.ก.	๘๗. พงศกร	ไกรฤทธิ์	๕๑๙๑	น.อ./พ.ท.
๖๒. นฤคม	เหมือนทัพ	๕๑๗๐	พ.ท.	๘๘. พงศ์ศักดิ์	นิมิตไชยาพงศ์	๕๒๓๒	น.อ./จ.ล.
๖๓. นรสวรรค์	จงเฉลิมไพบูลย์	๕๒๖๖	ส.จ./จ.ล.	๘๙. พงศ์มาศ	เมธิพงษ์	๕๒๗๑	พ.ท.
๖๔. ประเมศวร์	ปฎนศรี	๕๑๖๘	น.อ./จ.ล.	๙๐. พีรจิต	วงศ์เครือมัน	๕๒๗๓	ด.ส.
๖๕. ปวเรศวร์	อินทุเศรษฐ	๕๑๖๙	ส.จ./จ.ล.	๙๑. ภากร	ศันสนีย์วานิช	๕๑๙๒	ส.ร./จ.ล.
๖๖. ประพันธ์	ไชยวิบุ	๕๑๗๐	ส.ร./จ.ล.	๙๒. ภาคภูมิ	วัฒนชาติกนันท์	๕๑๙๓	น.อ./จ.ล.
๖๗. ปรีเทพ	บุญเดช	๕๑๗๑	ส.จ./จ.ล.	๙๓. ภาสกร	ปิตรังสี	๕๑๙๔	ส.ร./จ.ล.
๖๘. ปรัชญา	ทองเอี่ยม	๕๑๗๒	ส.ร./จ.ล.	๙๔. ภาณุพงศ์	พฤทธิไพฑูรย์	๕๑๙๕	ส.จ./พ.ท.
๖๙. ปัญญาวุฒิ	การสุทธิ	๕๑๗๓	ส.ร.	๙๕. ภูมิ	พึงผลพูล	๕๑๙๖	ส.จ./ด.ส.
๗๐. ม.ล.ปิยะพงศ์	เกษมศรี	๕๑๗๔	ส.ร.	๙๖. ภูมิสิงห์ (วันวิจักษณ์)	เอี้ยวสกุล	๕๑๙๗	ส.จ./จ.ล.
๗๑. ประเมษฐ์	มังสุวรรณ	๕๒๓๖	น.อ./จ.ล.	๙๗. ภาสิต	เจริญรัตน์	๕๑๙๘	น.อ./พ.ท.
๗๒. ไมท	ศิริสิน	๕๑๗๕	ส.จ./ผ.บ.ก.	๙๘. มนตรี	ธรรมสุระกุล	๕๑๙๙	ส.ร./พ.ท.
๗๓. พรชนก	ศิลป์มั่นคง	๕๑๗๖	ส.ร./พ.ท.	๙๙. ยุทธนา	พรสมบูรณ์ศิริ	๕๒๐๐	ส.ร./จ.ล.
๗๔. พลเชษฐ์	รัชวัฒน์ธานินทร์	๕๑๗๗	น.อ./ผ.บ.ก.	๑๐๐. โยธิน	วงษ์ถาวร	๕๒๐๑	น.อ./พ.ท.
๗๕. พลยุทธ	ประสมทรัพย์	๕๑๗๘	ส.ร./พ.ท.	๑๐๑. ยอด	ศีลพงษ์	๕๒๖๗	ส.ร./จ.ล.
๗๖. พรชัย	ศิริपालกะ	๕๑๗๙	น.อ./จ.ล.	๑๐๒. เรวัตน์	ทัพนิยม	๕๒๐๒	ส.จ./จ.ล.
๗๗. พจน์	สกุลถาวร	๕๑๘๐	ส.ร./พ.ท.	๑๐๓. รัฐ	เอี่ยมปรัชญากุล	๕๒๗๕	พ.ท.
๗๘. พงศ์เทพ	ศรีธวัชพงศ์	๕๑๘๑	ส.จ./ผ.บ.ก.	๑๐๔. ฤทธิรงค์	บุญเปกซ์ตระกูล	๕๒๐๓	น.อ./จ.ล.

รายนามนักเรียนเวชศาสตรวิทยาลัยรุ่น ๒๕ พ.ศ. ๒๕๒๖-๒๕๓๕

๑๐๕.	วชิระ	ชินอารมย์	๕'๒๐๔	ส.จ./ค.ส.	๑๓๑.	อานนท์	สันติวิสุทธิ	๕'๒๒๓	ส.ร./ค.ส.
๑๐๖.	วรทัศน์	ไสวแสนยากร	๕'๒๐๕	ส.ร./จ.ล.	๑๓๒.	อานูภาพ	กิติบุตร	๕'๒๒๔	ส.จ./ผ.บ.ก.
๑๐๗.	วรวรรณ	เข็มศักดิ์สิทธิ์	๕'๒๐๖	น.อ./จ.ล.	๑๓๓.	อานูภาพ	เฉลิมแสนยากร	๕'๒๒๕	ส.จ./ผ.บ.ก.
๑๐๘.	วันชัย	ยิ่งยงสมสวัสดิ์	๕'๒๐๗	ส.ร./จ.ล.	๑๓๔.	อินทาวะ	กฤษกร ณ อยุรยา	๕'๒๒๖	ส.จ./ผ.บ.ก.
๑๐๙.	วิษณุ	ปทุมารักษ์	๕'๒๐๘	ส.จ./ค.ส.	๑๓๕.	อิษฏ์นันท์	ศิริโรจน์	๕'๒๒๗	ส.ร./จ.ล.
๑๑๐.	วัชรพล	ตุ้จินดา	๕'๒๐๙	ส.จ./ผ.บ.ก.	๑๓๖.	เอก	ตั้งเมตตาจิตกุล	๕'๒๒๘	ส.จ./ค.ส.
๑๑๑.	วัชรฤกษ์	โพธิสุนทร	๕'๒๑๐	ส.ร.	๑๓๗.	เอกชัย	รัตนานนท์	๕'๒๒๙	ส.ร./พ.ท.
๑๑๒.	ธเรศ (วัชรพงศ์)	ตั้งพิสิฐสมบูรณ์	๕'๒๑๑	น.อ./จ.ล.	๑๓๘.	เอกลักษณ์	หุตาคม	๕'๒๓๐	ส.ร./จ.ล.
๑๑๓.	วิญญู	วัชรารากุล	๕'๒๑๒	น.อ./จ.ล.	๑๓๙.	โอม	ภิรมย์	๕'๒๓๑	ส.ร.
๑๑๔.	วรพจน์	ว่องวัฒนกิจ	๕'๒๑๓	น.อ./จ.ล.	๑๔๐.	อรรถสิทธิ์	ธนาพรสังสุทธิ	๕'๒๓๒	ส.ร./ค.ส.
๑๑๕.	วชิระ	คงทอง	๕'๒๑๔	จ.ล.	๑๔๑.	ม.ร.ว.อัมพรพล	ยุคล	๕'๒๓๓	ส.ร./ผ.บ.ก.
๑๑๖.	วิฑูร	สุขยางค์	๕'๒๑๕	ค.ส.	๑๔๒.	องอาจ	ศรีพิพัฒน์พร้อม	๕'๒๓๔	ส.จ./ค.ส.
๑๑๗.	ศมากร	แพทยานนท์	๕'๒๑๖	ส.จ./ผ.บ.ก.	๑๔๓.	อภิรมย์	ธัญญาธาดา	๕'๒๓๕	พ.ท.
๑๑๘.	ศิวกร	บุญสูง	๕'๒๑๗	ส.จ.	๑๔๔.	อาทิตย์	ธนาภาพพันธ์	๕'๒๓๖	จ.ล.
๑๑๙.	ศุภชัย	ภิญโญรัตนกิจ	๕'๒๑๘	ส.ร./พ.ท.					
๑๒๐.	สมพล	ตั้งพินิจกุล	๕'๒๑๙	น.อ./พ.ท.					
๑๒๑.	สิริโชค	ละเอียด	๕'๒๒๐	น.อ./พ.ท.					
๑๒๒.	สิทธิ์	ตันตสิรินทร์	๕'๒๒๑	ส.ร./จ.ล.					
๑๒๓.	สุภกิจ	รัตนสุวรรณ	๕'๒๒๒	ส.จ./ผ.บ.ก.					
๑๒๔.	โสฬส	สุขุม	๕'๒๒๓	ส.ร./จ.ล.					
๑๒๕.	สัมพันธ์	ไผ่นวล	๕'๒๒๔	น.อ./จ.ล.					
๑๒๖.	สันติวงศ์	ชนปทาธิป	๕'๒๒๕	ส.จ./ค.ส.	๑๔๕.	ศุภจิตกุล	คัดลอกจากหนังสือรายชื่อนักเรียน พ.ศ. ๒๕๒๖, ๒๕๓๐		
๑๒๗.	สุภชัย	งามสม	๕'๒๒๖	จ.ล.			เอกชัย	รัตนานนท์	บันทึกข้อมูล
๑๒๘.	เอกอมร	ณ บางช้าง	๕'๒๒๗	น.อ./ผ.บ.ก.			กนก	อยู่ชมบุญ	ตรวจทาน
๑๒๙.	อธิคมน์	เปรมัชเรีเยร	๕'๒๒๘	ส.ร.					
๑๓๐.	อนุศักดิ์	วิริยะศิริ	๕'๒๒๙	ส.จ./ผ.บ.ก.					

รวมยอดทั้งสิ้น ๑๔๔ คน

ชีวิตครูครั้งแรกกับนักเรียนรุ่น ๖๕

ครูเริ่มชีวิตของความเป็นครูครั้งแรกที่โรงเรียนวชิราวุธวิทยาลัย ต้องทำการสอนนักเรียนรุ่นแรกของชีวิตครู ก็คือชั้น ม.๓ ซึ่งก็คือนักเรียนรุ่น ๖๕ นี้เอง ก็ต้องเผชิญกันอยู่ ๑ ปีเต็ม โดยอาจจะถือได้ว่าเป็นการทดสอบด้านออร์หันด์ทองคำ แต่นั่นก็คือประสบการณ์ของการเริ่มต้นชีวิตครูจริงๆ ที่ต้องใช้วิชาความรู้ รวมทั้งจรรยาบรรณทั้งหลายมาเป็นอาวุธเข้าสู่ยุทธจักร จากวันนั้นจวบจนวันนี้ก็ได้มาสัมผัสกับชีวิต ๖๕ ของบางคนที่ยังคงเป็นนักเรียนวชิราวุธในปัจจุบัน กับการเป็นครูประจำชั้น ม.๖/๑ และการสอนวิชาพุทธศาสนา ซึ่ง ๖/๑ เป็นเด็กวิทย์ ความคิดความก้าวไกลจึงค่อนข้างเป็นแบบวิทยาศาสตร์ จึงขอเสนอรายละเอียดของนักเรียนที่เรียนวิทย์ในสายตาของครูคนเดียวมวมเดี่ยวก่อน

กนก อยู่ชมบุญ นามสกุลก็บ่งบอกอยู่แล้วว่าต้องอยู่ชมบุญที่ตัวเองได้สร้างไว้ตั้งแต่ชั้น ม.๓ ซึ่งเป็นเด็กที่มีความรับผิดชอบสูงมาก จนกระทั่งได้รับการไว้วางใจให้เป็นหัวหน้าคณะคนหนึ่ง ที่เอาใจใส่ดูแลน้องๆ ในคณะเป็นอย่างดี และเป็นคนมีน้ำใจเสมอมา กิจกรรมใดๆ ต้องมีกนกเข้าร่วมด้วยไม่ว่าจะเป็นด้านดนตรี กีฬา หรือแม้กระทั่งกิจกรรมของโรงเรียน ขอให้รักษาความดีของความรับผิดชอบสูงและความมีน้ำใจไว้ตลอดไป ซึ่งเป็นสิ่งที่โรงเรียนวชิราวุธสอนให้ กนกก็ทำได้ตามที่โรงเรียนต้องการ

ศมากร แพทยานนท์ หนุ่มนักธุรกิจที่ชอบทำงานตามออฟฟิศ จนไม่มีเวลาเรียนหนังสือเพราะถือว่าทำธุรกิจการถ่ายเอกสารได้กำไรมหาศาลกว่า แต่ในใจจริงก็คงอยากจะได้ดีทางท่องเที่ยวเช่นกัน แต่ด้วยอาชีพทางธุรกิจจึงต้องหลบเสมอเวลาอ่านหนังสือ

ปวเรศว์ อินทุเศรษฐ์ หนุ่มดุสิตผู้มีนิสัยตาหวาน เจ้าของมาดเข้มเงียบเป็นที่หวาดหวั่นของเพื่อนๆ เพราะไม่มีใครรู้ว่าคิดอะไรอยู่ เวลาเรียนก็ตั้งใจเรียนดีเป็นเลิศ แต่ด้วยตาเล็กจึงไม่ค่อยมองกระดาน ชอบมองพื้นห้องแทน จึงสามารถเอาตัวเองสอบผ่านมาเกือบทุกวิชา ยกเว้นวิชาที่ยากจริงๆ ก็ขออุตสำหรับสู้จนผ่าน นี่แหละผู้คงแก่เรียนอีกคน

จักรเทพ พงษ์พิพัฒน์ไพบูลย์ เจ้าคณะดุสิต เพราะหุ่นใหญ่ร่างยักษ์จึงต้องคุมทั้งหมดเป็นที่หัวหน้าเกรงของใครๆ เวลาเรียนตั้งใจเรียนอย่างมากจึงต้องลงทุนนั่งหน้าตลอดมา แต่ด้วยประสบการณ์น้อยจึงต้องอาศัยความช่วยเหลือจากเพื่อนบ้างเป็นครั้งคราวจนสำเร็จชั้น ม.๖ ได้อีกคน

วชิระ คงทอง หนุ่มจากจิตรลดา ผู้มีความเงียบเก็บซ่อน ไม่แสดงอาการยิ่งใหญ่ให้ใครๆ เห็น มารยาทอันดีอ่อนน้อมจึงพาตัวเองผ่านมาได้ตลอดเวลาเรียน เพราะมีใจมุ่งมั่นกับการเรียนมาก ไม่อยากน้อยหน้าเพื่อน มีความรับผิดชอบดีต่อหน้าที่ได้รับหมายให้ทำเหมาะสมกับตำแหน่งหัวหน้าคณะอยู่แล้ว

อาทิตย์ ธนาภาพพันธ์ เจ้าของเสียงหัวในคณะจิตรลดา ที่น้องๆ ได้ยินแล้วต้องหัวเราะไปตามเสียงที่มีอำนาจทั้งความเมตตา
ทุ่มเทให้กับงานคณะอย่างสุดตัว จนไม่มีเวลาจริงจังกับการเรียนนัก จึงบอกจะขอไปช่วยคุณกิจการที่บ้านดีกว่า

ณัฐพล บัวแก้ว หนุ่มร่างเล็กของจิตรลดาอีกคนที่มุ่งมั่นในการเรียนบางเวลา จนไม่มีเวลาทุ่มเทให้กับวิชาการแบบเต็มตัว เพราะ
มัวแต่พักผ่อนเกินไป แต่ก็อาศัยฝีมืออันล้ำเลิศฝ่ายยุทธจักรไปได้ ก็ขอให้มีความพยายามต่อไป

เอกลักษณ์ หุตาคม หัวหน้าที่คอยปฏิบัติตามคำแนะนำเพื่อนอยู่ตลอดเวลา เพราะสุขภาพเรียบร้อย มาดขรึม ทุ่มเทให้กับงาน
จนไม่มีเวลาเรียนหนังสือ ขยันเรียนในวิชาต่างๆ เท่าที่โอกาสจะอำนวยไม่เคยหลับแม้แต่ครั้งเดียว ปล่อยให้สายตาดจ-ฟุ้ง-คิด-ตอบ แทนใจที่จะ
เรียน โอ้...อนิจจาหัวหน้าที่คิดถึงบทเรียนบ้าง

นคร อัมภามงคล นักปราชญ์แห่งรุ่น ๖๕ ผู้เชี่ยวชาญทุกกระบวนท่าในยุทธจักร ที่ฝ่าฟันกับครูอาจารย์ทุกวิชา เพราะเพื่อนๆ
ถือว่า นี่คือนักเรียนหนังสือของรุ่น จึงเป็นที่มอบหมายไว้วางใจจากเพื่อนๆ ให้เป็นต้นแบบเสมอ และยังมีภาพประพจน์เรียบร้อยเป็นที่กล่าวถึง
ของครูอาจารย์ทุกคน ก็หวังว่านครคงเป็นนครที่ดีตลอดไปของเพื่อนๆ ครูอาจารย์ ครอบครัว และทุกๆ คน

โยธิน วงษ์ถาวร จอมโวยวายแห่งรุ่นที่หันมาเอาดีทางวิชาการ มุ่งมั่นในตำรับตำราจนไม่รู้ว่าจะชั่วโมงไหนเป็นวิชาอะไร อ่านมัวไปหมด
เพราะจับจุดไม่ได้ว่าวิชานี้จะสอนเกี่ยวกับเรื่องอะไร แต่ก็ถือว่าน่ารักสำหรับโยธิน ผู้มีไอเดียแปลกๆ ที่ชอบหัวตะกร้ามาจ่ายตลาดที่โรงเรียนเสมอๆ
และเขาเป็นคนเดียวในรุ่นที่ชื่ออยู่คณะพยาบาล แต่ตัวเป็นจิตรลดา

พจน์ สกฤถาวร หนุ่มพยาบาลผู้มาจากดอย ที่จะเอาทุกวิชาให้ได้ในยุทธจักร เป็นคู่แข่งของโยธินที่จะโวยวายก่อน แต่ก็ต้องเข้าใจ
หนุ่มคนหนึ่งที่มุ่งมั่นอย่างแรงกล้าที่จะทำให้ตนเองประสบความสำเร็จ ไม่ว่าวิถีทางไหนก็ตามขอให้ได้เกิด เป็นเอาทั้งนั้น ไม่ค่อยจะหลับแต่ชอบถาม
อะไรไม่รู้ ที่เป็นความรู้ทั่วไป

ภาณุพงศ์ พฤทธิไพบูลย์ เจ้าพ่อเมืองชล ที่หลงตัวเองเข้ามาอยู่โปร ๑ อย่างไม่มีวันกลับ แต่ก็อุตส่าห์ฝ่าฟันยุทธจักรไปกับ
เพื่อนๆ ได้ เพราะมีหลวงพ่อดี ไม่ค่อยพูดมีแต่ยิ้ม แต่ยิ้มที่แบบเจ้าพ่อจนเป็นที่เกรงขามของใครๆ จึงรับหน้าปฐเสื่อแทนเพื่อนๆ เสมอ

รัฐ เอื้อปรัชญากุล ผู้ไม่เคยปราณีต่อปาก พูดได้ทุกแบบไม่ว่ากับใครๆ จนลืมนตัวเองว่าเป็นใคร แต่ก็อาศัยความเฉียบฝ่ายยุทธจักร
ไปได้ แต่อย่าลืมนโลกภายนอกมีคนหลายประเภทให้ระวังโอกาสกาลเทศะ และบุคคลที่จะพูดด้วย

พลเชษฐ์ รั้ววัฒนะธานินทร์ "บานเช้า" ผู้มีน้ำหนักรวม ๘๐๐ ก.ก. บอกลักษณะการกินจุ ทั้งๆ ที่พร่ำบ่นว่า อาหารไม่อร่อย แต่สภาพร่างกายมันฟ้องว่าไม่จริง นอนเก่ง จึงตัดแปลงห้องเรียนเป็นห้องนอนในบางครั้ง ซึ่งขัดใจครูผู้เข้าสอน เป็นคนเฉยและเยียบเป็นตัวของตัวเอง มีน้ำใจ พุดจาสุภาพ ช้า แม้ท่าทางหรือมาดจะเฉยเคร่งขรึม แต่เป็นคนอารมณ์ดีเยี่ยมง่าย บางครั้งได้ยินเสียงหัวเราะ สิ่งที่บ้านเข้าภูมิใจเป็นหนักหนา และคุยไม่จบ แม้จะจากโรงเรียนไปแล้วก็คือ การที่ได้เป็นหนึ่งในหัวหน้าคณะ ผ.บ.ก. ซึ่งทำให้คณะ ผ.บ.ก. ได้รับชัยชนะในการแข่งขันระเบียบแถว ซึ่งถือเป็นรางวัลเกียรติยศสูงสุดว่าบรรดารางวัลทั้งหลายที่ลูกศิษย์ได้รับ ได้รับเพราะต้องอาศัยความพร้อมเพรียงของนักเรียนทั้งคณะ และความมานะอดทนหมั่นฝึกซ้อมตั้งใจจริง จึงจะสามารถพิชิตรางวัลนี้ได้ นับว่าคณะ ผ.บ.ก. ความสำเร็จนี้มานานถึง ๘๐ ปี

นรินทร์ พงษ์สิทธิถาวร เด็กหนุ่มเมืองจันทบูร ที่ขยันพอง กับความขรึมเป็นคนเฉยๆ เยียบๆ ยิ้มทุกครั้งที่ไม่รู้ว่าทำอะไรหรือพูดอะไร เพราะมีลักยิ้มสองข้างแก้ม ซึ่งเจ้าของภูมิใจและพอใจว่าทำให้หน้าหล่อขึ้น จึงใช้รอยยิ้มแทนการทักทายเสมอ ชอบอ่านหนังสือจนเพื่อน ๆ แอบเรียกว่า หนอนหนังสือ เพราะมีความมุ่งหมายที่จะตามพี่ชายไปศึกษาต่อในรั้วสีชมพู เพื่อน ๆ แอบนินทาว่า ถ้าไม่มาตีกรเรียนแล้วจะไม่ค่อยได้พบหน้าพบตา คงจะแอบไปซุ่มอ่านตำราจนไม่พบปะผู้คน แต่ก็ยังอุตสาหะเป่าปี่สก็อตจนได้เครื่องหมายสามารถครอง แกรมยังเป็นนักรักบี้ทีมโรงเรียน น้องๆ ยืนยันว่า นิสัยดี ไม่ชอบเรื่องจุกจิก เป็นหัวหน้าที่ดีคนหนึ่งของคณะ ผ.บ.ก. ที่มีผมงาม หวีเรียบ จึงต้องพยายามฝึกการหลบหลีกไม่ปรารถนาจะได้พบเจอเจอกับผู้กำกับคณะดุสิตที่มีชื่อว่า "แวน"

พงศ์เทพ ศรีธวัชพงศ์ ตระกูลศรีธวัชพงศ์ เป็นลูกศิษย์หลายคน จนจำไม่ได้ นามสกุลนี้จึงเป็นที่รู้จักของครูทุกคน และมีประวัติเรื่องราวเล่าขานกันมาตลอด แต่พงศ์เทพหรือพี่ "ช่วย" ของน้องๆ ไม่มีประวัติพิศดาร เพราะกิจวัตรประจำวันคือการเรียนไป กินไป ครูเผลอก็กลับไป ไม่หนักหนาสาหัสอะไร ครูก็เลยเบาใจได้บ้าง แต่เดชะบุญยังเกิดสำนึกได้เมื่อเกือบสาย หันมาขยันหมั่นเพียร เอาใจใส่การเรียนขึ้น เป็นคนพูดน้อย น้องๆ บอกว่าเป็นคนตลกบ้าง แต่ตลกเจิบๆ น้องๆ ทุกคนรัก "พี่ช่วย" เพราะบางครั้งอารมณ์ดีก็ยิ้มแยมเล่นหัว เป็นนักรักบี้ฝีมือดีติดทีมโรงเรียนด้วย ซึ่งไม่น้อยหน้าเพื่อน ๆ วันลาโรงเรียนมีคนแอบเห็น "พี่ช่วย" ร้องไห้ไป ร้องเพลงไป จริงๆ ด้วย

พันธ์เดช วิมานะ "พี่จวบ" ของน้องๆ หรือ "ไผ่" ของครู ผู้ชายธรรมดาที่ไม่ธรรมดา เพราะอิทธิพลของไผ่ดำเม็ดใหญ่ที่ปาก ตามคำโบราณว่าเป็นคนช่างพูด จึงทำให้พูดมาก เสียงดังหัวเราะดัง ชอบบัญญัติศัพท์ใหม่ๆ และมีวิธีเรียกครูด้วยเสียงแปลกๆ มีคารมคมคาย วกวน ยกยอนลีลาการพูดและแสดงเหตุผลที่ไม่เหมือนใคร เวลาว่างชอบเล่นกับน้องๆ ซึ่งน้องหลายคนขยาดพี่จวบ เพราะเล่นเจิบ เล่นกีฬาได้หลายประเภทพองๆ กับการพูด เป็นต้นว่า รักบี้ สควอช เทนนิส เรื่องดนตรีก็ไม่เบา เป็นนักดนตรีฝีมือดี อยู่วงจุลดุริยางค์หลายปี ได้ออกทัวร์คอนเสิร์ตจนมีชื่อเสียงเป็นที่รู้จักของนักเรียน (สตรี) หลายโรงเรียน จึงได้รับเครื่องหมายสามารถมาเป็นหลักประกันความสามารถกับเขาด้วยหลายคนแอบนินทาจวบว่า เป็นวิญญาณของ "อ่อง" เพื่อนรักเพื่อนสนิท เขาว่าสิ่งที่อ่องพูด คือ สิ่งที่จวบพูด และสิ่งที่อ่องคิด หรือสิ่งที่จวบคิดจริงหรือเปล่าวาวว...

ปรเมศวร์ ปุณศรี เมื่อเข้ามาอยู่เด็กเล็กท่าทางเรียบร้อย น่ารัก หน้าตาดี บุคลิกดี แก่พอโตขึ้นเป็นคนช่างพูด (พูดมาก) พอๆ กับ จวบ เพราะเป็นเพื่อนรักกัน เป็นคนกล้าพูด แต่ไม่กล้าทำอย่างที่พูด และเป็นผู้มีธุรกิจอยู่ในหัวใจ มองการหาเงินว่าง่ายไปหมด นื่องๆ ฟ้องว่า ชอบใช้เด็ก และเข้าห้องนํ้านานเหลือเกินจนคอไม่ไหว เป็นนักดนตรีวงจุลย ที่มีฝีมือพอๆ กับผีปาก ทั้งยังเป็นคหาเดินนำวงปี่สก๊อต ซึ่งเจ้าตัวคิด (เอาเอง) ว่าทั้งหล่อทั้งเท่ จึงทำให้เกิดอาการผิดปกติไประยะหนึ่ง ภายหลังคิดได้จึงกลับมาตั้งเดิม เขาเล่ากันว่าในกลุ่มไฮโซของคณะจิตรลดา ซึ่งมีอ่องเป็นประธานและมีสมาชิกประกอบด้วย “จอย จวบ วู้ถั่ว ตะวัน” นั้น จอยต่างหากที่เป็นประธานตัวจริงไม่ใช่อ่อง เป็นร่างทรงของอ่อง เพราะฉะนั้นสิ่งที่อ่องทำคือสิ่งที่จอยทำ ไซ้หรือเปล่า

พรชัย ศิริपालกะ ตั้งแต่เด็กจนโต (เป็นหนุ่ม) พรชัยไม่เคยเปลี่ยนแปลง เจียบขริม พูดน้อย และเก็บตัว สนใจการเรียนในขณะที่เพื่อนๆ เล่นและหลับ ด้วยเหตุนี้กระมังจึงทำให้ดูเหินห่างจากเพื่อนไป สำหรับครู พรชัยเป็นคนสุภาพ อ่อนน้อม เคารพครูอาจารย์ ไม่เคยทำให้ครูดูว่า เสมอต้นเสมอปลาย และการที่เป็นคนไม่ชอบพูดจึงไม่มีโอกาสได้ทราบปัญหาหรือข้อข้องใจ คงดำรงความเฉยความขริมไว้อย่างนั้น แม้ว่าจะได้เกิดเหตุที่รู้ๆ กันอยู่นั้น พรชัยก็ยังคงเฉย จึงไม่รู้ว่าเขาคิดอย่างไร และจะแก้ปัญหอย่างไร ไม่เล่นกีฬา ไม่เล่นดนตรี ชอบอยู่คนเดียว เจียบๆ แต่เป็นคนมีความมานะ พยายามและอดทน จนสามารถผ่านอุปสรรคนานาประการ เรียนจนจบชั้นมัธยมบริบูรณ์ได้

ติศภูมิ มะกะระธัช เป็นคนเรียบร้อย สุภาพ เจียบๆ แต่มีมนุษยสัมพันธ์ดีเข้ากับเพื่อนได้ดี เป็นสมาชิกกลุ่มไฮโซจิตรลดาไปกับเขา ด้วยบุคลิกดีและเป็นคนใจดี นื่องๆ เพื่อนๆ รักใคร่ ลือกันทั้งคณะจิตรลดาว่าเป็นเสียใจดีชอบบริจาค และบริจาคทุกอย่างราวกับพระเวชสังคร ที่เรียนในชั้น ม.๕ อันที่จริงครอบครัวมะกะระธัชก็ผูกพันกับโรงเรียนมาตลอด จึงให้ความร่วมมือเป็นอย่างดีเมื่อได้รับการขอร้อง ครั้งหนึ่ง โรงเรียนจัดโครงการช่วยเหลือนักเรียนยากจนที่โรงเรียนบ้านโคกแสง จ.สุรินทร์ คุณแม่มีจิตเมตตาเอื้อเฟื้อบริจาคสิ่งของต่างๆ มากมาย เพื่อสนับสนุนโครงการนี้ พี่ “แทงค์” ของนื่องๆ เป็นนักดนตรีวงปี่สก๊อต จึงทำให้วงนี้มีคณะจิตรลดามากที่สุด เกือบจะทั้งวงเลยก็ว่าได้ แทงค์ขยันมาโรงเรียนทุกวัน แต่จะขยันเรียนด้วยหรือเปล่าข่าวไม่ได้แจ้ง แต่ที่แน่ๆ คือรักทรงผม ซึ่งเจ้าตัวคิดว่าทำให้หล่อขึ้นจากเดิมมาก ต้องพยายามปกป้องรักษาทรงผมสุดหล่อไว้ จึงต้องหาทางหลบหลีกไม่ให้พบกับ ผ.ก.ก คณะดุสิต เพราะกลัวว่าจะถูกจับไป “แวนบาร์เบอร์” ไม่ช่างพูด เพราะฉะนั้นในเวลาเรียนจึงไม่ได้ยินเสียเลย อาจจะทำล้งรวบรวมกำลังภายในหรือเข้า “ฌาณ” อยู่ก็เป็นได้ ไม่เคยสร้างปัญหาให้ตัวเองหรือครูผู้สอน แต่มีคนเห็นว่าแอบร้องให้ตอกร้องเพลงลาโรงเรียน ด้วยอาณิสงส์ที่ชอบช่วยเหลือเกื้อกูลผู้ตกทุกข์ได้ยาก จึงเป็นผลส่งให้ประสบความสำเร็จตามปรารถนา...

พรชนก ศิลป์มั่นคง

"พีตัวบ" ของน้องๆ มนุษย์เดินตายของครู เพราะว่าหลังจากผ่าตัดใหญ่ได้ ๓ หรือ ๔ วัน พรชนกก็กระย่อง กระแ่งมาดึกเรียนเพื่อมาเรียนหนังสือ ต้องเดินซ้าๆ รมั้ดระวัง ตัวห่อ หลังโกง ด้วยแผลยังไม่หายสนิท จากคณะมาดึกเรียน ระยะทางไกลเป็น กิโลเมตรเพื่อมาเรียนหนังสือ ซึ่งทำให้ครูและเพื่อนๆ เกิดอาการเสียวสยงด้วย กลัวว่าแผลที่ผ่าตัดยังไม่หายสนิทจะกำเริบเป็นอันตราย แต่เจ้าตัวบอกว่าไม่เป็นไรใจสู้ชะอย่าง น้องๆ บอกว่าอยู่คณะใจดีและมีอารมณ์ขัน ไม่เล่นกีฬา (สังเกตจากรูปร่าง) แต่ชอบเป่าซุซาไวโนจนได้อยู่ วงโยธวาทิต ขยันเรียนเอาใจใส่การเรียนดี พอๆ กับขยันอ่านหนังสือการ์ตูน (เน้นน้อยเจ้าปัญหา) วางเมื่อไรอ่านการ์ตูนทันที บางครั้งแอบเอามาอ่านในห้องเรียนจนครูเทศนาว่ากล่าวก็ไม่โกรธ อารมณ์ดี เป็นผู้ใหญ่ ซึ่งน้องๆ ไว้ใจมาปรึกษาหารือเสมอ เพราะใจเย็นและมีความรับผิดชอบดี

กฤดา พูนวัตถุ

"พีต้อง" ของน้องๆ ที่จริงต้องเป็นพีใหญ่สุด เพราะเสียเวลาไปร่ำเรียนต่างประเทศเสีย ๒ ปี เมื่อกลับมาเมืองไทย ในขณะที่เพื่อนๆ จบชั้น ม.๖ ล่วงหน้าไปก่อน ๑ ปี แต่ต้องก็ไม่รู้สึกเดือดร้อนอะไร คงเป็นสุขสบายดี ด้วยเหตุที่ต้องเคยเป็นนักเรียนนอก จึงทำให้ครูและเพื่อนๆ หวังว่าจะคงจะเชี่ยวชาญภาษาอังกฤษ ซึ่งก็ได้แต่หวังเท่านั้น ปกติเป็นคนร่าเริง ช่างพูดช่างถาม พูดเพราะมาตั้งแต่เป็นเด็กที่ศิระยังมีเส้นผมดกดำอุดมสมบูรณ์อยู่ ครั้นมาบัดนี้ เวลาผ่านไป ๑๑ ปี เส้นผมบรรเทาเบาบางลงไปบ้าง ทำให้เห็นหน้าผากกว้างขึ้น แสดงว่าเป็นคนเจ้าปัญญา (ปัญหา) และเป็นคนกล้าแสดงออก จึงถูกเพื่อนๆ ใช้ให้เป็นหน้าม้าไปงอนง้อขอความกรุณาจากครูหลายท่าน ซึ่งเจ้าตัวทำได้ดี สามารถใช้ถ้อยคำสำนวนอออดอ่อน จนครูบู้ใจอ่อนเปลอตัวรับปากจัดงานวันอำลาอาลัยให้งานจึงสำเร็จสมบูรณ์ได้ เป็นคนเข้มแข็งเด็ดขาดจนผู้กำกับคณะไว้วางใจตั้งให้เป็นหัวหน้าใหญ่ของคณะ เป็นคนสุภาพ และยอมรับฟังเหตุผลของคนอื่น เป็นลูกวชิราวุธเต็มตัว ครั้งคุณพ่อซึ่งผูกพันกับวชิราวุธเสมอมา เมื่อถึงวาระที่จะต้องจากโรงเรียนไป เราจึงได้เห็นภาพวันลาโรงเรียน ซึ่งสถานีโทรทัศน์ช่อง ๗ สี บันทึกไว้และนำมาออกอากาศ ในขณะที่นักเรียนชั้นสูงสุดร้องเพลงลาโรงเรียน "ต้อง" ร้องเพลงด้วยน้ำตานองหน้าอาบแก้มทั้งสองไม่ขาดสาย กระตุ้นความรู้สึกของผู้ที่มีความผูกพันกับวชิราวุธให้เกิดความซาบซึ้งและประทับใจไม่รู้ลืม

อานุกาภ กิติบุตร รูปร่าง บุคลิก ท่าทาง น่าเกรงขาม เป็นที่รักของน้องๆ ใจเย็น ยิ้มง่าย พุดน้อย เขาถือกันหัวว่าเตรียมตัวสอบเข้ามหาวิทยาลัยก่อนใคร คือตั้งสติได้ก่อนคนอื่น หันมาขยันศึกษาเล่าเรียน จึงมักจะเห็นอานุกาภ หรือ “จาบา” คร่ำเคร่งกับตำราเรียนในยามว่างที่คณะเสนอ แต่ก็ยังเจียดเวลามาเล่นรักบี้จนได้ติดทีมโรงเรียน และคว้าเครื่องหมายสามารถไปครอง ทั้งยังหาเวลาไปเล่นดนตรีวงโยธวาทิตได้อีก นับว่าเป็นตัวอย่างที่ดี เป็นหัวหน้าที่ดีของคณะ เป็นศิษย์ที่ดีของครู แม้จะจับลับฝันไปบ้างในเวลาเรียนก็ยังพอภัยให้ได้ มาโรงเรียนเสมอไม่ขาดเรียน เป็นผู้ที่มีมนุษยสัมพันธ์ดี จึงได้รับมอบหมายจากเพื่อนๆ ให้เป็นประธานจัดงานวันกีฬาครู นักเรียนอ้อลาอาลัย จนเป็นผลสำเร็จดียิ่งเป็นเกียรติประวัติ OV รุ่น ๖๕ ชื่อที่รู้จักกันอย่างกว้างขวางในหมู่เพื่อนและน้องๆ คือ “จาบา” ซึ่งไม่ทราบว่าจะแปลว่าอะไร แต่เจ้าตัวพอกับชื่อนี้มาก แม้จะเป็นคนเข้มแข็งเป็นนักกีฬาความรู้สึกล้อลยอารมณ์ที่จะต้องจากโรงเรียนไป จาบาก็มีไม่น้อยเลยทีเดียว เราจึงได้เห็นน้ำตาของจาบาในคืนวันที่ร้องเพลงลาโรงเรียน แม้เจ้าตัวพยายามจะกลั้นไว้แต่ไม่เป็นผล

กิริติ แก่นแก้ว หนุ่มผู้มีฉายาอันน่าสะพรึงกลัวว่า “โลกันต์” น้องๆ ทั้งรักทั้งกลัว พี่โลกันต์นอกห้องเรียนช่างพูดช่างคุย แต่ในห้องเรียนกลับเฉย เงียบขรึม มีอะไรเก็บไว้ในใจ ผังไว้ในส่วนลึก ยากที่จะหยั่งรู้ได้ ดูเป็นคนลึกลับ เล่นกีฬาไปกับเรา ไม่สนใจหรือเอาดีอย่างไรเป็นพิเศษ ทั้งไม่เล่นดนตรีด้วย ชอบเก็บตัวเงียบๆ บางครั้งเห็นชุ่มอ่านหนังสือ แต่ก็ไม่บ่อยครั้งนัก อาศัยห้องเรียนเป็นที่พักสมองบ้างเป็นบางครั้ง ถ้าพูดดูก็จะทำเฉยๆ ไม่ปฏิเสธหรือรับรู้เรื่องราวอะไร เป็นคนช่างคิด และเก็บความคิดไว้กับตัว ยากที่จะเดาใจหรือความรู้สึกได้

เฉษฎา ไยมุง ตอนเป็นเด็ก ดูคล่องแคล่ว ว่องไว แต่พอโตขึ้นกลับเฉื่อยชาเชื่องช้า แม้กระนั้นก็ยังสามารถเป็นนักรักบี้ทีมโรงเรียนจนได้ เคยประสบอุบัติเหตุทำให้ครู และเพื่อนๆ หัวใจจะวายมาแล้ว แต่เดชะบุญ (กำลังนอนหลับ) อยู่ เลยรอดตายจากอุบัติเหตุทางรถยนต์มาได้ ตั้งแต่นั้นมาก็เลยเปลี่ยนแปลงบุคลิกขงเหงาหวานอนมาตลอด เมื่อมีเคราะห์ก็มีโชค ได้รับรางวัลให้ไปท่องเที่ยวต่างประเทศไกลถึงแม็กซิโกและอเมริกากับคู่หูคู่ฮาวิทูธ (ต๊อบ) จูงมือกันขึ้นเครื่องบินข้ามน้ำข้ามทะเลไปผจญภัยต่างแดน ทั้งคู่บอกว่าคุ้มเกินคุ้ม เป็นประสบการณ์ที่มีค่าอย่างยิ่งและลืมไม่ลง เป็นเพื่อนรักกับต๊อบอย่างชนิดแยกกันไม่ออก จึงกอดคอกันเข้าไปศึกษาต่อใหม่มหาวิทยาลัยเอกชนแถวๆ รังสิต คงสนุกกันใหญ่...

ตะวัน วรรณธรรม สัญลักษณ์ที่โดดเด่นเฉพาะตัว คือดวงตากกลมโตใสแจ๋ว แต่มักจะถูกปิดบังด้วยหนังตาเสมอในเวลาเรียน จึงไม่มีใครได้เห็นความงามของดวงตากกลมโตคู่่นั้น เป็นคนใจดี ยิ้มง่าย ร่าเริง ไม่มีปากมีเสียงกับใคร ยอมรับฟังความคิดเห็นของคนอื่นโดยดี เป็นนักรักบี้ที่มีฝีมือ และเป็นคนวางปีสก็อต สุภาพอ่อนน้อม เวลาเดินชอบก้มหลังจึงทำให้ไม่ส่งท่าที่ควร ไม่เคยเห็นตะวันโกรธใคร แต่ได้เห็นตะวันร้องไห้อาลัยลาโรงเรียนในคืนนั้น

โชติพงศ์ วงศ์เจริญ หัวหน้าคณะคนหนึ่งของคณะพญาไท มีภาระหน้าที่ดูแลทุกข์สุขของน้องในคณะ จึงทำให้ดูเคร่งขรึมเป็นผู้ใหญ่ เลยมลิมเข้าห้องเรียน และมักจะมีเหตุผลที่ฟังไม่ขึ้นมาแก้ตัวเสมอ เป็นนักรักบี้ฝีมือพอดัว และเป่าปี่สก็อตจนได้เครื่องหมายสามารถ เป็นเพื่อนสนิทกับหลุกหลิก พรหมลิขิตทำให้ต้องพลัดพรากจากเพื่อน เมื่อหลุกหลิกเพื่อนคู่คิดต้องจากไปเรียนต่อที่อเมริกา

ธีร์ ธีระจินดา เป็นคนเงียบ ไม่พูดไม่ชอบแสดงออก เป็นคนช่างคิด จดจำ เก็บความรู้สึก ความโกรธไว้ในใจ ถ้ามองเผินๆ ว่าเป็นคนหยิ่ง แต่ถ้าได้รู้จักใกล้ชิดจะรู้ว่าแท้ที่จริงเป็นคนสุภาพ ไม่พูดหยาบคาย ไม่เกะกะเกร แต่ไม่ยอมคน กับครูอาจารย์จะยอมรับคำสั่งโดยดี ไม่ได้ตอบปฏิเสธใดๆ ทั้งสิ้น ทำเหมือนทองไม่รู้ร้อนอยู่อย่างนั้น นานๆ จึงจะเห็นธีร์ยิ้มสักครั้งหนึ่ง

สมพล ตั้งพิณิกุล “หนึ่ง” ของพี่น้องพ่อแม่ หรือหลุกหลิกของเพื่อนๆ เป็นคนใจอ่อน ใจดี และมีเมตตา เพราะเกิดในครอบครัวที่ไฝ่ธรรมะ จึงได้รับอิทธิพลนั้นมาเต็มตัว หนึ่งเป็นที่รักของเพื่อนและของน้อง เพราะใจกว้าง ถ้ามีเงินจะเลี้ยงจนหมดตัว เป็นคนอารมณ์ดี อารมณ์เย็นไม่เคยเห็นโกรธใครจริงๆ สักที มีความสามารถในการร้องเพลง ร้องได้ไพเราะ ผลงานที่ไปทัวร์คอนเสิร์ตกับวงจุลุดริยางค์นั้นเป็นหลักประกัน แต่ไม่ค่อยมั่นใจตนเอง หนึ่งเป็นคนใจอ่อน จึงได้เห็นหน้าตาของหนึ่งอย่างน้อย ๓ ครั้ง ครั้งแรกวันร้องเพลงลาโรงเรียนบ่นหอประชุม ซึ่งเจ้าตัวยายามกลัมน้ำตาไว้ แต่ไม่สำเร็จ น้ำตาไหลอาบแก้มหน้าแดงก่ำ ครั้งที่ ๒ คืบวันเลี้ยงอำลาอาลัยครู ก่อนงานเลี้ยงจะจบลงก็เรียน ครู ร่วมร้องเพลงคำสัญญาและกำลังใจ หนึ่งก็ร้องเพลงไปสะอื้นไปทำเอาคนอื่นพลอยน้ำตาไหลไปด้วย ครั้งที่ ๓ วันคืนสู่เหย้าเมื่อถึงตอนที่ OV รุ่น ๖๕ ร้องเพลงลาโรงเรียน คราวนี้ร้องให้จริงๆ จังๆ ไม่อายใคร กว่าหนังสือเล่มนี้จะเสร็จสมบูรณ์ หนึ่งก็จากไปไกลถึงเมืองอเมริกาแล้ว ขอให้ตั้งใจเรียน โชคดี...

นิธิต นวรัตน์ ณ อุทยาน “พี่แท่ง” ของน้องๆ เป็นคนร่าเริง ช่างคุย กล้าคิดกล้าทำ ชอบแสดงออก ยึดมั่นและภาคภูมิใจในความคิดของตน เป็นผู้มิดนตรีในหัวใจ ประกอบกับพรสวรรค์ที่ติดตัวมา วงจุลุดริยางค์จึงได้หัวหน้าที่มีความสามารถทำชื่อเสียงให้โรงเรียนในการไปทัวร์คอนเสิร์ตตามโรงเรียน (สตรี) ต่างๆ ฝีมือทางดนตรีเข้าขั้นหาตัวจับยาก เลยเข้าใจผิดจะเอาดีทางดนตรีอย่างเดียว ครูต้องคอยไล่จับตัวให้มาเรียนหนังสือ มาโรงเรียนสายและชอบปิดโรงเรียนต่อเสมอๆ อาจารย์ผู้ปกครองต้องเรียกไปชำระความ จนเอือมระอาไปตามๆ กัน เพราะไม่ว่าจะดูจะว่าอย่างไรก็ยอมให้ดูว่าเป็นอย่างดี แต่ผลก็เหมือนเดิม เป็นผู้พิถีพิถันกับทรงผมมาก จึงต้องคอยหลบหนีไม่ให้พบกับผู้กำกับคณะดุสิต แต่แล้วก็ไม่พ้น เลยต้องไปแวนบาร์เบอร์ มีความมานะพยายามจนสามารถจบชั้น ม.๖ ได้ ซึ่งเจ้าตัวบอกว่าตลอดเวลา ๑๐ ปีที่อยู่ชิวารูธ “ผมคุ้มเกินคุ้ม” ได้ทำในสิ่งที่อยากทำ และได้ทุกสิ่งทุกอย่างที่ปรารถนา และผมภูมิใจที่ได้ชื่อว่าเป็นลูกวชิราวุธ เมื่อถึงวันที่จะต้องจากโรงเรียนไป “แท่ง” จึงเศร้าและอาลัยอย่างเห็นได้ชัด น้ำตาแห่งความรักความอาลัยที่ไหลอาบแก้ม ๒-๓ ครั้งนั้นประทับใจจริงๆ...

อ.พรไพจิตร สว่างคำ

ครูเอก กับ นักเรียน ๖/๔

ชินทัตต์ อภิชาติบุตร เป็นหนุ่มผิวดำคอก แอน แชนซั่ม คนหนึ่งใน ม.๖/๔ จากคณะ ผ.บ.ก. เป็นหัวหน้าชุดรักบี้ทีมโรงเรียน และเป็นหัวหน้านักเรียน มีนิสัยใจคอดี เป็นที่รักของเพื่อนๆ ทุกคน (เวลาไม่่วงนอนนะ) แต่อาจารย์พิเศษบ่นว่ากิจกรรมเยอะจัง ในด้านการเรียนก็ไม่เบา เพราะเคยได้รับพระราชทานรางวัลเรียนดี จึงเป็นที่หวังได้ว่า ถ้าละทิ้งความสบายได้ อนาคตที่จะเรียนในคณะรัฐศาสตร์คงไม่ไกลเกินเอื้อม...

ม.ร.ว. อัมพรพล ยุคล คณะ ผ.บ.ก. เป็นหนุ่มน้อยมีเชื้อพระวงศ์ที่ไม่ถือตัวเลย เป็นที่รักของเพื่อนๆ ทุกคน และเป็นพี่ชื่นชมของครูมากในการวาดเขียน เพราะวาดได้เหมือนจริงมากที่สุด ถ้าขยันอีกนิดคงจะพิชิตคณะมัณฑนศิลป์ได้...

วัชรพล ฐิติจินดา คณะ ผ.บ.ก. เป็นหนุ่มหล่อ พ่อรวย แต่รวยเวลาถูกขยอ ได้ข่าวว่ามีผู้มาทาบทามขอไปเป็นนายแบบ เวลาเรียนไม่ยอมขยัน เพราะกลัวจะเกินหน้าเพื่อนๆ ถ้าไม่ขยันให้หนัก อาจจะไม่พบรักในคณะนิเทศศาสตร์...

สันติวงศ์ ชนปทาธิป เป็นนักรักบี้ตัวเก่งของทีมโรงเรียนคนหนึ่ง จากคณะดุสิต เพื่อนๆ ชอบล้อ เวลาพูดเสร็จจะมีเสียงเอิ๊กๆ ตามมาเสนอให้ไปหาหมอแล้ว แต่ยังไม่ทราบสาเหตุ สันติวงศ์เป็นคนอารมณ์ดีใจเย็น เป็นคู่หูกับกับต๊อบ เวลาเรียนยอมให้ต๊อบขึ้นหน้าในบางครั้ง ทั้งๆ ที่ตนเองมีสติปัญญาดีคนหนึ่ง ถ้ายังไม่หายอาการเอ็บๆ อย่างนี้ โอกาสที่จะเป็นอัยการที่ดีคงยาก...

ภาคภูมิ วัฒนชาติภักดิ์ เป็นหนุ่มน้อยไม่ค่อยพูดจากคณะจิตรลดา มาชุมนุมพิตรีชาบางวิชาในภายหลังอนาคตอยากเป็นนักกฎหมาย...

เอกชัย รัตนันท์ เป็นหนุ่มใหญ่ทรงถั่ง คลั่งแต่ดนตรี เรื่องเรียนไม่ค่อยจะยินดี เพราะมีสตรีในดวงใจ อยู่คณะพญาไท มีเสียงหัวเราะที่เป็นภัยแก่อาจารย์ป่า ชอบพูดเร็วๆ จนเป็นมลพิษแก่อาจารย์ปู แต่ความจริงแล้ว เอกชัยเป็นเด็กน่ารัก และเรียนหนังสือดีคนหนึ่ง ถ้าตั้งใจเรียนเป็นที่รักของเพื่อนๆ เป็นนักดนตรีของวงจุลุดริยางค์ ฝีมือเยี่ยมคนหนึ่ง เล่นทั้งไวโอลิน และกลองชุด จนทำให้วงจุลุดริยางค์ดังมากในปีนั้น อนาคตอยากเป็นทุกอย่างที่ทำให้บ้าน-บ้าน สบายๆ...

ไพโรจน์ บุญรักษาตระกูล เป็นหนุ่มน้อยหน้าตาดี จากคณะพญาไท ที่สนใจแต่กิจกรรม จนไม่ค่อยคิดถึงตำรา แถมยังชอบ ลืมเอามาเรียนด้วย ทำให้ไม่ได้วิชาเท่าที่ควร ปกติเป็นเด็กดี เป็นที่รักของเพื่อนๆ และคุณครู ถ้าสนใจการเรียนอีกสักนิดที่คิดจะเข้าคณะ ศิลปศาสตร์คงไม่พลาด...

ต้นยี่ สุธิตกุล เป็นหนุ่มน้อยหน้าตาดีจากคณะพญาไท เป็นพิธีกรที่สาว ๆ กรีดทุกที่เวลาวางจุลย ไปแสดง เป็นเด็กเสียงดี ร้องเพลง ไพเราะ เป็นที่รักของเพื่อนๆ และคุณครูทุกคน ถ้าขยันขึ้นอีกนิด คงจะพิชิตคณะนิเทศศาสตร์ได้

พิสิษฐ์ ภัคดี ถึงหุ่นจะไม่ใช่ของคณะพญาไท แต่ก็มีหลายอย่างที่ประทับใจของเพื่อนๆ และน้องๆ สนใจเรียนปานกลาง สอบที่ไร จึงได้ที่ปานกลาง เพราะเกรงใจเพื่อนๆ อนาคตอยากเป็นผู้กำกับหนัง ใครอยากรู้ว่าเป็นหนังประเภทไหนถามเอาเองนะ

(อาจารย์ เอก ชมภูนิช)

สัมภาษณ์ O.V.

ในวันอาทิตย์ที่ ๑ กันยายน ๒๕๓๖

สถานที่ ได้หอบประชุม มีผู้บังคับการ ผู้กำกับ คณะสนาามจันทร์ คณะนันทอุทยาน คณะสราญรมย์ อยู่ด้วย เราได้ขอเข้าไปสัมภาษณ์ อดีต
รมต.ว่าการกระทรวงการต่างประเทศ และเป็นนักเรียนเก่าของวชิราวุธวิทยาลัย ท่านคือ ร.ต. ประพาส ลิมปะพันธ์

- ☒ สวัสดิ์ครับ ผมขอเรียกท่านว่าคุณอานะครับ คือว่าผมจะมาขอสัมภาษณ์ คุณอาเกี่ยวกับประสบการณ์ในสมัยเป็นนักเรียนวชิราวุธวิทยาลัย
คุณอาเข้าเรียนครั้งแรกในปี พ.ศ. อะไรครับ
- ☒ ประมาณ พ.ศ. ๒๔๘๐ หรือ พ.ศ. ๒๔๘๐ อะไรนี่แหละ
- ☒ เข้ามาอยู่ในคณะเด็กเล็กคณะอะไรครับ
- ☒ คณะเด็กเล็กไม่ได้เข้ามาอยู่คณะใหญ่เลย
- ☒ คณะผู้บังคับการใช่ไหมครับ
- ☒ ใช่ สมัยเจ้าคุณภะรตเป็นผู้บังคับการ
- ☒ แล้วใช้ชีวิตในวชิราวุธทั้งหมดกี่ปีครับ
- ☒ ๖ ปี
- ☒ เมื่อตอนเป็นนักเรียนเล่นดนตรีอยู่วงอะไรครับ
- ☒ ตอนนั้นรวมกันหมด ก็ซ้อมอยู่บนหอประชุมนี้แหละ (แล้วหันไปถาม อ.อนงค์ ผู้กำกับคณะ ๓) "เฮ้ยบอยเมื่อก่อนเราซ้อมดนตรีอยู่บนหอประชุม
เนอะ, จำได้มั๊ย ข้างบนนะ?"
- *** อ.อนงค์ ตอบว่า "เออข้างบนเป็นห้องเก็บเครื่องดนตรีไง" แล้วหันมาถามเราว่า "นี่ๆ เธอรู้เนอะไรนะ"
- * รุ่น ๖๕ ครับ
- *** สมัยนั้นไม่มีรุ่นนะ ถ้านับรุ่นต้องย้อนนับปีกันโน่น สมัยก่อนเขาไม่คิดรุ่นกัน เขามีแต่ว่า "เฮ้ยไอ้รุ่นเดียวกับไอ้" หรือเขานับเป็น พ.ศ. กัน
(แล้ว อ.อนงค์ก็เดินกลับคณะ)
- ☒ ตกลงก็นับรุ่นกับนับปีที่จบการศึกษาใช่ไหมครับ
- ☒ อีम्म ก็ใช่ แต่ปกติแล้วก็รวมๆ กันอยู่ เพราะมันใกล้ชิดกันมาก
- ☒ ตอนเป็นนักเรียนก็ คุณอาเล่นตำแหน่งอะไรครับ
- ☒ เล่นฟลายฮาวฟ
- ☒ ชีวิตประจำวันสมัยที่คุณอาอยู่กับสมัยนี้ ต่างกันยังไงครับ

- ☞ เข้าชั้น ๖.๐๐ น. เคาะระฆัง ๗ โมงเข้าไปเรียน ๘ โมงกินข้าว ๙ โมงขึ้นหอประชุม ทุ่มหนึ่งเข้าเพรบ ๒ ทุ่มขึ้นนอนก็เหมือนเดิมนั้นแหละ ที่อาอยากจะแนะนำก็คือ สมัยที่อาเรียน พวกพลศึกษาเขาจะไม่เอามาปนกับเวลาเรียน คือจะเอามาอยู่นอกเวลาเรียนทั้งหมด ซึ่งอาก็ได้พูดกับท่านผู้บังคับการไว้แล้ว ในห้องเราควรจะเรียนภาษาอังกฤษ หรือคำนวณเหมือนเดิม แต่พวกพลศึกษาเราก็ถูกบังคับให้เล่นทุกคนอยู่แล้ว ควรจะให้เต็มหมดทุกคนนะ วิชาพละเนี่ย ใครที่เล่นทีมโรงเรียน ทีมคณะ ตัวจริง ตัวสำรอง ก็ควรจะได้หมด
- ☒ ทางด้านการศึกษาสมัยที่คุณอาเรียนอยู่ อยู่แผนการเรียนไหนครับ
- ☞ สมัยนั้นไม่มีนะ เรียนอังกฤษ คำนวณ แล้วก็จบ ม.๘
- ☒ ในการปกครองรุ่นน้องในสมัยก่อนนี้เข้มงวดมากแค่ไหนครับ
- ☞ จริงๆ แล้ว เราก็ปกครองกันอย่างพี่กับน้องแหละนะ แล้วน้องๆ เมื่อก่อนนี้ก็รับใช้พี่ด้วยความเต็มใจ ภูมิใจ ใครที่เป็นนักกีฬา เขาก็จะมารุมกันซักเสื้อผ้าให้
- ☒ ครับ ซึ่งผมก็เห็นด้วย น้องๆ ส่วนใหญ่จะกลัวรุ่นพี่มากกว่า
- ☞ เมื่อก่อนไม่กลัว อยู่กันด้วยความสนุกสนาน และความสมัครใจมากกว่า
- ☒ คือ สมัยนี้จะเป็นแบบพระเดชมากกว่าพระคุณนะครับ แล้วใน O.V. รุ่นเดียวกับคุณอาประทับใจใครและพอจำได้ไหมครับ
- ☞ เออก็มีพี่สมคิดเป็นตำรวจ อีกหลายคน แต่ใครเป็นอะไรบ้าง อาจำไม่ได้
- ☒ O.V. ของเราที่เป็นนักการเมือง มีมาประมาณกี่คนแล้วครับ
- ☞ ถ้าพูดถึงในแง่ที่เป็นรัฐมนตรีก็มีทุกสมัย สมัยละ ๒-๓ คน อย่างน้อยๆ ก็มีกันอยู่ทุกสมัยนั้นแหละ เช่น คุณสมบัติ หรือคนอื่นๆ
- ☒ ตอนจบจากวชิราวุธใหม่ๆ คุณอามีความตั้งใจกับอนาคตอย่างไรบ้างครับ
- ☞ อยากร้อยเดียว คือ อยากร้อยอย่างสบายๆ พอออกไปก็เรียนที่เกษตร แล้วก็คิดจะไปทำฟาร์ม แต่สภาพที่เป็นอยู่ มันก็ไม่ค่อยดี เลยหันเหไปช่วยชาวบ้าน แล้วพอเลือกตั้งครั้งแรกก็ได้เลย
- ☒ เหนื่อยไหมครับเวลาเป็นนักการเมือง
- ☞ เหนื่อย เพราะเราต้องเกี่ยวข้องกับชาวบ้าน เพื่อนร่วมงาน สภาและสังคมที่เราอยู่
- ☒ หลังการวางตัวในสังคมของนักการเมืองต้องทำอะไรบ้างครับ
- ☞ ก็ต้องทำตัวให้เขาเชื่อถือสำคัญที่สุด ซึ่งสังเกตได้ว่า อาไม่เคยมีปัญหาเลย เลือกตั้งปี ๒๕๒๒ อาก็ได้เป็นปีแรก แล้วก็ได้เป็นเลขาเลย แล้วปีต่อมาก็เป็นรัฐมนตรี
- ☒ มีหลักหรือคติอะไรในชีวิตการทำงานบ้างครับ
- ☞ ทำให้ดีที่สุด คนที่จะเป็นคนได้ ต้องรู้จักสิทธิและหน้าที่ ไม่ใช่จะเอาแต่สิทธิอย่างเดียว
- ☒ แล้วในมุมมองของคุณอา แล้วความคิดเกี่ยวกับโรงเรียนเป็นอย่างไรบ้าง

- ☞ คือโรงเรียนเราเป็นโรงเรียนที่ผิดแปลกจากโรงเรียนอื่น คือ ระบบการปกครองของเรา เน้นเรื่องอื่นมากกว่าการศึกษา
- ☒ แล้วในเรื่องชื่อเสียงของโรงเรียนในปัจจุบันกับสมัยก่อน แตกต่างกันมากน้อย แค่ไหนครับ
- ☞ ที่จริงการต่อเนื่องก็ต้องมีการวิวัฒนาการ ก็พัฒนาไปเรื่อยๆ ตามรูปแบบของมัน เพราะว่า มันจะอยู่ที่เดียวตลอดเป็นไปไม่ได้ ถ้าของเก่ามันดีแล้วก็ไม่ควรจะเปลี่ยน ซึ่งอาจก็เคยคุยกับท่านผู้บังคับการว่า วิชาศิลปะต่างๆ เราเรียนกันนอกห้อง และมีพวกญี่ปุ่นมาสอน พวกปั้น พวกช่างไม้ทำนองเนี่ย คือ จะเรียนกันตอนบ่าย เรียนช่วงเพรบกกลางวัน คนไหนที่ไปเรียน ก็ไม่ต้องเข้าเพรบ พูดถึงเรื่องผลไม้ เรียนหนังสืออยู่ในห้องดีๆ ต้องเปลี่ยนชุดลงมาเล่นผลไม้ แล้วกลับไปเรียนใหม่ มันจะรู้เรื่องไหม? คือเราไม่เหมือนโรงเรียนอื่น คือเขาไม่มีเวลา ถ้าทำได้อย่างสมัยก่อนก็ดี เอาคาบเรียนที่เป็นผลไม้มาเสริมภาษาอังกฤษหรือคำนวณ แล้วเอาผลไม้ไปเป็นตอนเย็น ซึ่งต้องเล่นทุกคนอยู่แล้ว
- ☒ แล้วในชีวิตนักเรียนนี้มีอะไรประทับใจ เรื่องราวมันๆ สนุกๆ บ้างครับ
- ☞ เพื่อนน่ารักทุกคน ก็มีบ้างเตอะต่อยกันบ้าง แต่ผลสุดท้าย เวลาเราจบออกไป เรารักกันมาก สมัยก่อนนี้ก็ต่อยกันแถวโรงยิม หรือไม่ก็คอร์ตสควอช หรือใช้ให้คอร์ตไฟร์ด้วย อย่างมากก็ต่อยกันแล้วก็เลิกกัน แล้วก็เจอะกัน มันหนักกันไม่พันหอก อย่างน้อยๆ ก็ต้องมาเรียนกันที่ตึกขาว เออแล้วสมัยนี้ เค้าเรียนกันที่ไหนบ้างเล่า
- ☒ ตอนนี่เรียนตึกเพชรฯ ตึกวิทย์ ตึกขาว และตึกศิลป์
- ☞ เมื่อก่อน ดร.กัลย์ แกสอนเคมี แล้วก็ครูหรั่งสอน
- ☒ สมัยนี้ครูหรั่งไม่มีแล้วครับ
- ☞ แต่คนที่สอนคำนวณดีที่สุดคือ เจ้าคุณภะรต รับรองให้ครูสอน ๕ ชั่วโมงนะ ให้ท่านสอน ๑๕ นาที รู้เรื่องหมด เพราะท่านเก่งมากเลย
- ☒ ในฐานะที่ผมจะนำเรื่องราวต่างๆ ที่ได้คุยกับคุณอาในวันนี้ไปลงในหนังสืออนุสรณ์ รุ่น 65 คุณอามีข้อคิดอะไรฝากกับน้องๆ บ้างครับ
- ☞ ระบบโรงเรียนเราไม่เหมือนที่อื่น คือ ทุกอย่างเราพร้อมไม่ต้องดิ้นรน เราก็ดูเดินไปเรียนไม่ต้องดิ้นรนไปแย่งเขากัน ฉะนั้น อันนี้จะทำให้เราเฉื่อยชาหรือเปล่า เพราะบางทีเราจบออกไป เราไม่ค่อยต่อสู้ เพราะเราสบายมาตลอด เพราะฉะนั้นไอ้เรื่องต่อสู้เราต้องเตรียมตัวให้พร้อมในส่วนพื้นฐานนี้เราพร้อม เราต้องไม่ขาดการต่อสู้ และก็ต้องพยายามคบเพื่อน เพื่อนเนี่ย เราคบได้ทุกคน แต่เพื่อนดีเราคบใกล้ชิดหน่อย เพื่อนไม่ดีเราก็กห่างไว้ ไม่ดีกว่าไม่มีเพื่อนเลย ถ้าจะให้ทุกคนเป็นคนดีหมดก็ O.K. นะ
- ☒ ครับ ขอขอบคุณคุณอามากครับ
หลังจากนั้นท่านก็ได้พูดคุยเป็นการส่วนตัวเล็กน้อยก่อนที่ท่านจะเดินทางกลับ และบอกว่าจะมาร่วมในงานคืนสู่เหย้าด้วย
สุดท้ายนี้ ผมก็ได้นำประสบการณ์ต่างๆ จาก O.V. ที่ประสบความสำเร็จก้าวหน้ามาลงในหนังสือเล่มนี้ ผมหวังเป็นอย่างยิ่งว่า รุ่นน้องจะนำไปเป็นเยี่ยงอย่างที่ดีในการดำเนินชีวิตข้างหน้า เพื่อที่จะหาชื่อเสียงของวชิราวุธวิทยาลัย ให้คงอยู่คู่สังคมตลอดไป

เอกชัย รัตนนทร์ ผู้ตีพิมพ์
กนก อยู่ชมบุญ เรียบเรียง

อีกสี่สิบปี

ชัยอนันต์ สมุทวณิช

ผมออกจากวชิราวุธเมื่อปี ๒๕๐๓ นึกไปก็ใจหายว่าเราจากโรงเรียนมา ๓๐ กว่าปีแล้ว พวกเราลูกวชิราวุธทุกคนคงจำเพลง "อีกสี่สิบปี" ได้ดี เมื่อยังเด็กเราร้องเพลงนี้บนหอประชุมโดยไม่ค่อยจะคิดหรือมีความรู้สึกอะไรมากมายนัก แต่เมื่อเราอยู่ชั้นสุดท้าย ปีสุดท้ายของโรงเรียน เราจะเริ่มคิดและเข้าใจความหมายของมัน ความรู้สึกที่เกิดขึ้นเมื่อเราได้ยินหรือร่วมกันร้องเพลงนี้เอง เป็นความรู้สึกที่อธิบายได้ยาก เว้นเสียแต่ว่าผู้ร้องหรือผู้ฟังได้เคยผ่านประสบการณ์ที่เนื้อร้องและทำนองเพลงถ่ายทอดออกมาอย่างมีชีวิตจิตใจเท่านั้น

ก่อนผมออกจากวชิราวุธ เพื่อนคนหนึ่งเขียนในสมุด Friendship ว่า "อีกสี่สิบปีเราจะได้พบกันอีกที่โรงเรียน" ชั้น ม.๘ สมัยผมจบออกมาเป็นนักเรียนกลุ่มแรกที่คิดทำ **หนังสือรุ่น** ก่อนหน้านั้นเรามีแต่วชิราวุธนุสรณ์ ซึ่งเป็นหนังสือประเภทรายงานกิจการของโรงเรียนที่ให้เด็ก ๆ ทำกันเอง โดยมีครูเป็นผู้แนะนำ จะว่าไปแล้วโรงเรียนของเราได้ฝึกฝนพวกเรามาอย่างดียิ่งและโดยที่เราไม่รู้ตัว ผมมาย้อนนึกดูแล้วก็คิดว่าหาที่ใดเสมอเหมือนได้ยาก

ที่วชิราวุธ พวกเราได้รับการอบรมสั่งสอนอย่างรอบด้าน และเป็นการศึกษาที่ทันสมัยสอดคล้องกับสังคมทุกยุคทุกสมัย เพราะวชิราวุธสอน **คนให้เป็นมนุษย์** และสอนด้วยการชี้แนะประกอบกับการหล่อหลอมโดยไม่ใช้การใช้เข้าพิมพ์ หากมีสภาพแวดล้อมที่เอื้ออำนวยต่อการเติบโตของเด็ก ๆ ในทางที่หากเด็กคนใดสนใจ เอาใจใส่ที่จะเรียนรู้แล้ว วชิราวุธมีให้หมด และมีในสิ่งที่ที่อื่นในเมืองไทยไม่มี แต่พวกเรา รู้คุณค่าหรือไม่ นั่นเป็นอีกเรื่องหนึ่ง เราแต่ละคนดูชัดชัดซึ่มทราบมาอย่างไร ย่อมอยู่กับตัวเราเอง

ผมสอบ ม.๘ ออกจากวชิราวุธได้คะแนน ๕๗.๓% ไม่มีใครในเมืองไทยที่รู้จักผมอย่างผิวเผินจะเชื่อว่าผมสอบผ่านด้วยคะแนนเลวๆ อย่างนั้นจริง เพราะบัดนี้คนต่างมองเฉพาะสิ่งดีงามในตัวผมทั้งนั้น ไม่ว่าจะเป็นการที่ผมเป็นศาสตราจารย์เมื่ออายุ ๓๕ ปี เป็นราชบัณฑิตเมื่ออายุเพียง ๓๖ ปี และเป็นข้าราชการระดับ ๑๑ เมื่ออายุแค่ ๔๐ ปี

ผมเขียนตำราและงานวิจัยมาแล้ว ๕๐ เล่ม ผมมีงานเขียนภาษาอังกฤษที่ได้รับการตีพิมพ์ทั่วโลก เป็นตำราที่ฝรั่งต้องอ่าน ผมได้รับเชิญไปบรรยายและร่วมสัมมนาที่มหาวิทยาลัยสุดยอดในอเมริกา ไม่ว่าจะเป็น Princeton, Yale, Columbia, Harvard, Berkeley หรือที่ Cambridge, Oxford, L.S.E., SOAS ที่อังกฤษ

เมื่อผมอายุ ๒๙ ปี ผมเป็นคนหนึ่งที่ร่างรัฐธรรมนูญ และมีบทบาทสำคัญในการปรับปรุงรัฐสภาไทย ผมเคยเป็นที่ปรึกษานายกรัฐมนตรีสองสมัย เป็นกรรมการในคณะกรรมการระดับชาติมากมาย เป็นเลขาธิการสภาคณาจารย์จุฬาย เป็นนายกสมาคมสังคมศาสตร์แห่งประเทศไทย

เป็นนายกสภามหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช เป็นประธานมูลนิธิไชยยัง ลี้มทองกุล และเป็นที่ปรึกษาของสหประชาชาติในการโอนถ่ายอำนาจทางการเมืองในกัมพูชา

นอกจากนี้ผมยังเป็นนักหนังสือพิมพ์ ซึ่งมีคอลัมน์ในหนังสือพิมพ์ชั้นนำอย่างสม่ำเสมออีกด้วย

ลูกศิษย์ของผมหลายคนเคยถามผมว่า "อาจารย์ทำสิ่งเหล่านี้ได้อย่างไร"

ผมมักจะพาเขานั่งรถผ่านไปทางเขาติน และชี้มือไปที่รั้วโรงเรียนแล้วบอกเขาว่า "ทุกสิ่งทุกอย่างที่เป็นตัวตนของผมมาจากที่นั่น"

ผมเป็นเด็กขี้เกียจ ทะเลาะ ไม่มีระเบียบวินัย หยิบโย่ง แต่เมื่อกาลเวลาผ่านไป สิ่งทั่วชิราวุธได้ให้ผมมาเมื่อยังเล็ก และซ่อนเร้นอยู่ใต้จิตสำนึกได้ย้อนกลับมา เมื่อผมเติบโตขึ้นผมขยัน มีระเบียบวินัย เอาจริงเอาจังกับงานที่ได้รับมอบหมาย และอดทนต่อสู้กับสิ่งที่ใหญ่โตเกินตัวผมได้

วิญญาณของความเป็นลูกวชิราวุธมีอยู่ในตัวผมเหมือนกับที่มีอยู่ในตัวพวกเราทุกคน มันเป็นศักยภาพหรือ กำลังแฝง ที่อยู่ภายในจิตใจของเราเอง สุดแต่เราจะดึงมันออกมาใช้ให้เป็นคุณต่อตัวเราเองและผู้อื่นมากน้อยเพียงใดเท่านั้น

วชิราวุธฝึกให้ผมเป็นนักกีฬา รักดนตรี รู้จักศิลปะ เข้าใจวิธีการทำงานเป็นหมู่คณะ สร้างความรักคณะแต่รู้ว่าความรักโรงเรียนย่อมน้อยเหนือความรักคณะ เมื่อเราเติบโตขึ้น เราจึง **รักรักษา ศาสน์ กษัตริย์ เป็นฉัตรไชย** โดยไม่ต้องมีใครมาสอนเราอีก ไม่ต้องมีใครมาปลุกกระตุ้น

เมื่อผมมีบทบาททางการเมือง คนที่ไม่เข้าใจผมหาว่าผมเป็นคอมมิวนิสต์! เพื่อนๆ วชิราวุธของผมทุกคนเอาอกแอ่นรับคำครหาเหล่านั้น เมื่อทหารเข้าใจผมผิด บางครั้งบางคนถึงกับพูดกลางวงเหล้าว่าน่ายิงผมทิ้งเสีย เพื่อนวชิราวุธที่นั่งอยู่ในนั้นลุกขึ้นยืนแล้วบอกว่า "ยิงผมเสียซี!"

เมื่อผมมีความกดดัน มีความทุกข์หนัก ผมเข้าไปเดินในสนามไปเดินใต้ต้นก้ามปู ต้นมะฮ็อกกานี บางทีผมแอบเข้าไปตอน ๔ ทุ่ม ลูกชายผมคงไม่รู้หรือว่า ยามพ่อทุกข์ใจ พ่อต้องกลับมาเดินเท้าเปล่าให้ดินสัมผัสผิวกายในสนามหน้าและสนามหลังเพื่ออะไร?

ผมรู้สึกอย่างรุนแรงว่า นี่เป็นอุ้งเกิดของจิตวิญญาณของผม เมื่อใดที่ผมอ่อนล้าทางจิตใจ วชิราวุธคือยาเยียวยารักษา

ที่สนามหน้าผมเคยวิ่งไล่แท็กเกิลเพื่อนเล่นไกลไปบนพื้นหญ้าที่มีน้ำใสแจ้วขังอยู่ ผมยังจำกลิ่นนั้นได้

บนหอประชุมผมเคยคุยยาวเข้ากระเช้าแห่เพื่อน และในห้องเรียนผมเคยชกชนจนครูต้องดูว่า

ผมเคยนั่งถอดเทปอยู่บนหอประชุมชั้นบน ที่เคยเป็นห้องสมุดและที่พวกเรากรรมการสมาคมหนังสือพิมพ์ใช้ทำงาน

ผมเคยนั่งประชุมเพื่อนๆ จัดการแสดงละครสำหรับงานคณะและจัดการแสดงกลางแจ้งในงานวันกรีธา

ผมเคยต่อยกับเพื่อนในคอร์ท Squash

ผมเคยทำทุกอย่างที่นักเรียนชนๆ ทะเลาะๆ เคยทำ

เหนือสิ่งอื่นใด ผมได้รับการกล่อมเกลามาให้เป็นสุภาพบุรุษในความหมายที่แท้จริง

ผมชอบอ่านเพลงโรงเรียน และหาความหมายในเนื้อร้องของแต่ละเพลง

ผมเข้าใจจากเพลงว่า การเป็นสุภาพบุรุษนั้น คือ การรู้เสียสละได้ด้วยใจงาม

ผมเข้าวชิราวุธเมื่อปี พ.ศ. ๒๔๙๓ หมายเลขประจำตัว ๑๖๘๗ เมื่อผมและเพื่อนๆ อยู่ ม.๘ ซึ่งเป็นชั้นสูงสุดตามระบบการศึกษาเก่า ผมและเพื่อนคือ วีรภัทร สิริกาญจน และโกศลย์ ดุสสาราญ เป็นผู้ริเริ่มขอท่านผู้บังคับการฯ หนังสือรุ่น เป็นครั้งแรก โดยได้รับการสนับสนุนจาก คุณครูเพิ่มศรี จินดาวณิช คุณครูอารี อองคสิงห์ และ คุณครูมณี พรหมประพัฒน์

เป็นครั้งแรกที่มีการไปสืบค้นทะเบียนประวัตินักเรียนที่ "ออฟฟิศ" เรานับชั้นเรียนตั้งแต่ปีแรกตั้งโรงเรียนและกำหนดว่า พวกเราคือรุ่น ๓๓

นับแต่นั้นมา วชิราวุธ วิทยาลัย จึงมีธรรมเนียม การจัดทำหนังสือรุ่นขึ้นเรื่อยมาจนทุกวันนี้

ผมเขียน "เรื่องของเด็กมอแปด" และเรื่องอื่นๆ ในหนังสือ วชิราวุธานุสาสน์ฉบับอนุสรณ์ เตรียมอุดมปีที่ ๒ ๒๕๐๓ ที่สุดแสนจะเขย แถมเขียน "กลอนแปด" เรื่อง "ลาก่อนวชิราวุธ" ในนามแฝง

วีรภัทร สิริกาญจน บรรณาธิการหนังสือวชิราวุธานุสาสน์ เขียนเรื่อง "อีก ๔๐ ปี" ในนามว่า "อ้วน" ซึ่งเป็นชื่อเล่นของเขา เขาปรารถนาที่จะจัดงานพบปะกันระหว่างเพื่อนนักเรียนวชิราวุธรุ่น ๓๓ ในปี พ.ศ. ๒๕๔๖

วีรภัทร หรือ อ้วน ตายไปเมื่อประมาณปี พ.ศ. ๒๕๒๖

เขาไม่มีวันจะได้มาร่วมงานของพวกเขาในปี ๑๐ ปีข้างหน้า ผมนึกถึง

เพลงอีกสี่สิบปี

สี่สิบปีข้างหน้าเมื่อคราเรา

จากกันห่างต่างเฝ้าหมดแรงเรียว

เราจะนั่งคั่นงออยู่คนเดียว

เมื่อเฉลียวถึงวันอันล่วงมา

เราจะฮึกเหิมใหญ่ใจคอเต้น

เมื่อนึกเห็นภาพเรคราวแก่งกล้า

ยิ่งนึกยิ่งตรึงจิตตติวิญญูณณ์

จนเคลิ้มฝันไปว่า....ระฆังรัว

ใน พ.ศ. ๒๕๔๖ ถ้ายังมีชีวิตอยู่ผมจะอายุ ๕๙ อย่างเข้า ๖๐ ปี ผมจะเกษียณอายุราชการในปีนั้น

ผมภูมิใจที่ได้เกิดเป็นลูกวชิราวุธ และได้อาศัยกำลังแฝงในร่างกาย และจิตวิญญาณทุกอณู สร้างตัว สร้างครอบครัว และร่วมสร้างชาติ ด้วยความสำนึกอย่างแรงกล้ามาตลอด

ผมมั่นใจว่าหากผมยังอยู่ ผมจะฉลอง "อีกสี่สิบปี" ด้วยความร่าเริง ปิติสุข เพราะผม **ไม่เคยออกจากวชิราวุธเลย** นับตั้งแต่ ปี พ.ศ. ๒๕๓๓ เป็นต้นมา

ผมเพียงผ่านพ้นชีวิตเสี้ยวหนึ่งไปเมื่อปี ๒๕๐๓ แต่ชีวิตผมเริ่มเมื่อ ๒๕๔๓ เมื่อผมเข้าโรงเรียน

จิตใจของผมอยู่ที่นั่น ตั้งแต่บัดนั้นจนบัดนี้และจะอยู่ต่อไปจนถึง พ.ศ. ๒๕๔๖ เมื่อผมและเพื่อนๆ จะกลับเข้าไปร้องเพลงอีกสี่สิบปี พร้อมกันอีกครั้งหนึ่ง

ผมอยากให้ลูกวชิราวุธทุกคน สำนึกอยู่ตลอดเวลาเหมือนกับผมว่าเราเป็นลูกวชิราวุธทุกลมหายใจ

เมื่อใดที่ใครคิดได้ ทำตัวได้อย่างนี้ ผู้นั้นจะไปถึงทุกอย่างที่ใฝ่ฝันได้ ด้วยจิตใจที่บริสุทธิ์ มีความกล้าหาญทางจริยธรรม หนักแน่น เพิ่มขึ้นตามอายุ อดทนเสียสละได้หลุดพ้นจากความคับแคบเห็นแก่ตัว

และเมื่อนั้นสิ่งที่พระเจ้าผู้พระราชทานกำเนิดโรงเรียนเราหวังไว้ก็จะบรรลุผลปรากฏเป็นจริง และ...

อีกสี่สิบปีดวงฤดีเราจะเป็นสุข

ใจจะคลายทุกข์ เพราะคั่นถึงความดี

เราล้วนเคยงด โทสะหมด ไม่เคยกดขี่

ธรรมมะเรามี มรรยาทดี มีวินัย

ยามเรียนและเล่น เราไม่เห็นริษยาใคร

เพื่อประโยชน์ใหญ่ สละได้แม้ชีวา

สวมหมวกหมิ่นบงาม ดุมแหววมมกุฏสง่า

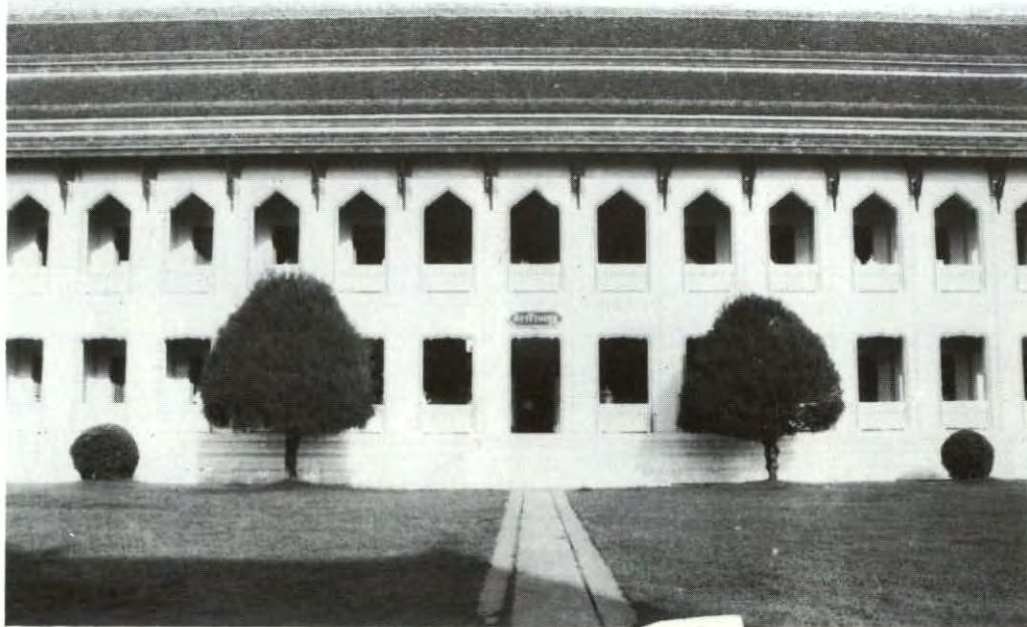
รักเกียรติใจกล้า ทุกเวลา สี่สิบปี

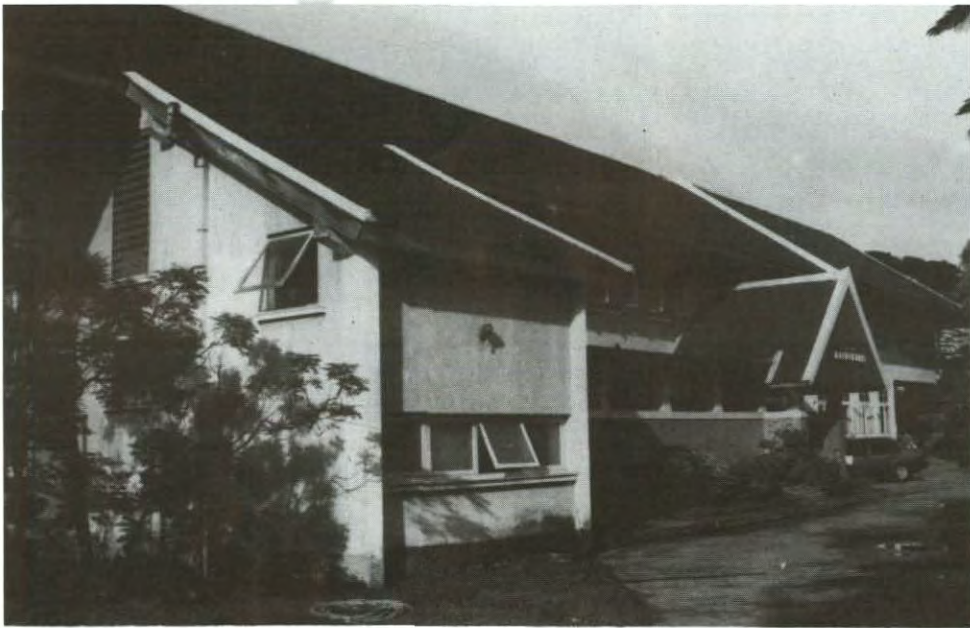

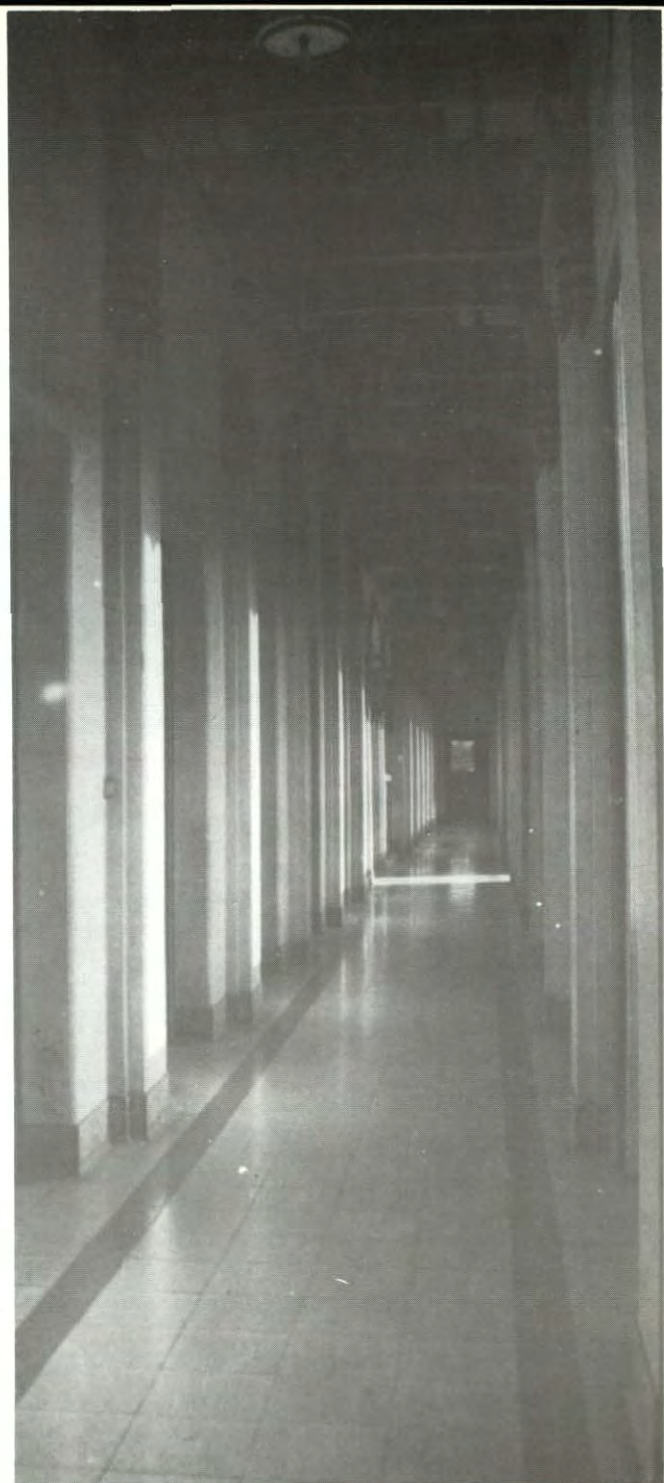
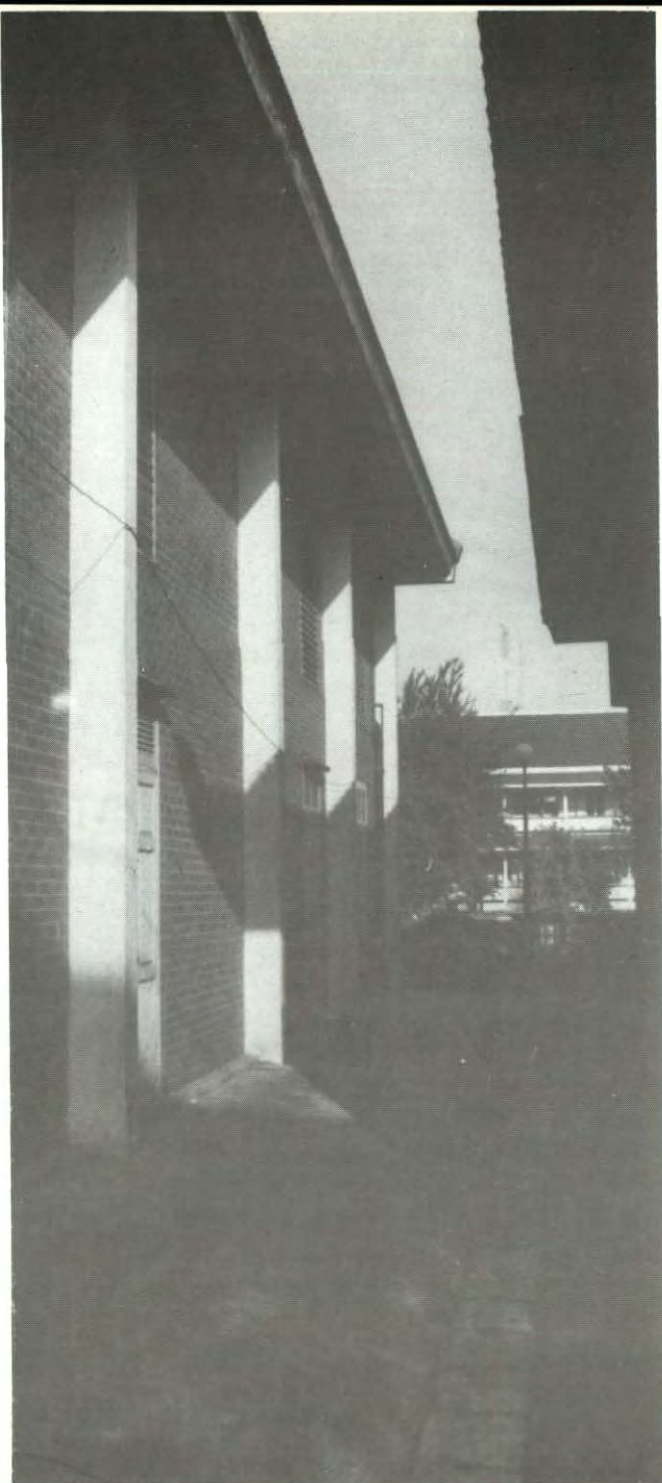
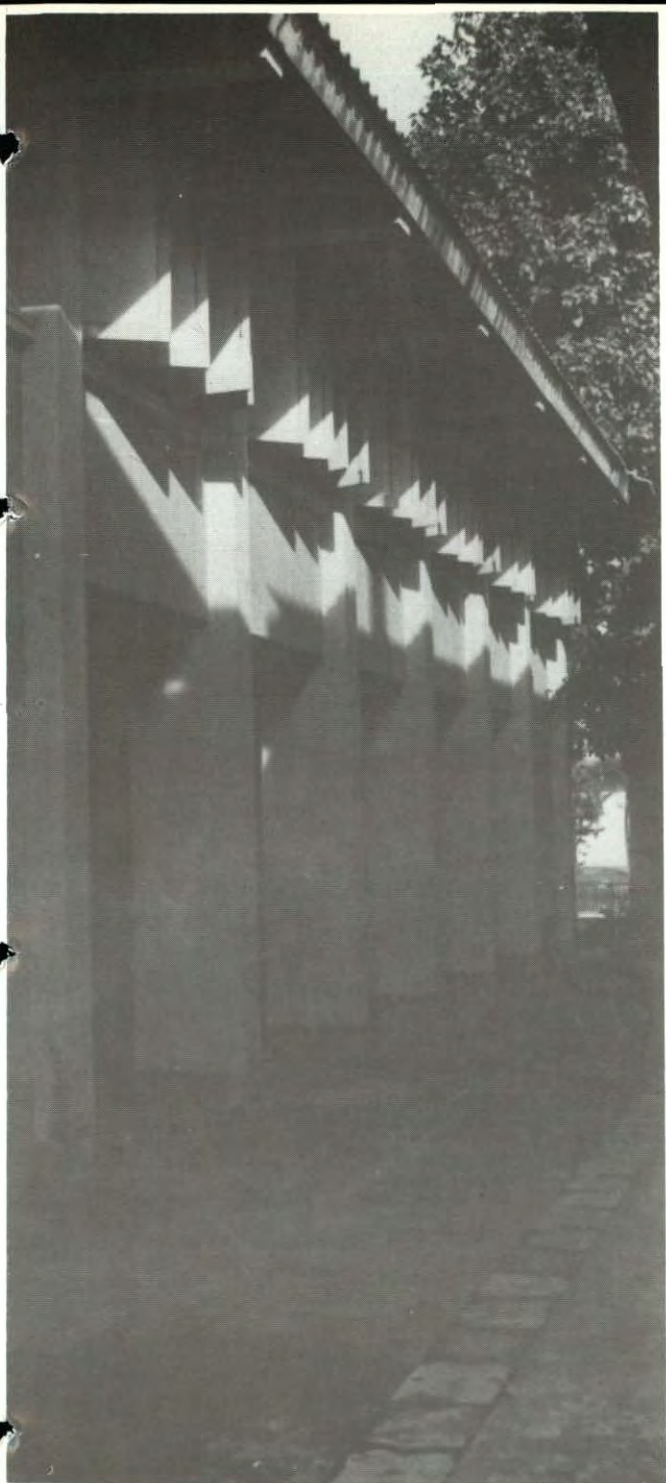
“...เจ้าเหล่านี้ข้าถือเหมือนลูกของข้า ส่วนตัวเจ้า
เจ้าก็ต้องรู้ว่าข้าเป็นพ่อเจ้า ธรรมดาพ่อกับลูก
พ่อย่อมอยากให้ลูกดีเสมอ ถ้าลูกประพฤติชั่ว
สติพ่อ พ่อก็มีโศกเศร้า ถ้าลูกเหลวไหลประพฤติแต่ความเสื่อมเสีย
พ่อก็โทมนัส ลูกคนใดประพฤติตน เลวทรามต่ำช้า
เป็นเหตุให้พ่อได้รับความโทมนัส ลูกคนนั้นเป็นลูกนรคนพ่อ
ฉะนั้น ข้ากำชับเจ้าทุกคนว่า เจ้าต้องตั้งใจประพฤติตนให้ดี
เชื่อฟังคำสั่งสอนของครู และช่วยกันรักษาชื่อเสียงของโรงเรียนเสมอ...”

๑๐ ปีของวชิราวุธ'๖๕

...จากมุมที่ข้าพเจ้านั่งอยู่นี้ มองเห็นหอนาฬิกา ทางเดินสู่หลังตึกขาวหรือตึกวชิรมงกุฏ ติวตึกที่ตั้งสง่า สะท้อนเงาจับลงสู่ผิวน้ำของสระด้านหลัง สนามหน้า และหอประชุม อันเป็นศูนย์รวมของลูกวชิราวุธทุกคน ทุกสิ่งเหล่านี้มิได้เคยเปลี่ยนแปลงไปเลย มีเพียงบางสิ่งซึ่งเป็นส่วนประกอบเล็กๆ น้อยๆ ในสายตาของคนทั่วไปเท่านั้นที่สูญหายไป แต่สิ่งเหล่านั้นคือ ความทรงจำ ประเพณีอันดีงาม และสัญลักษณ์เตือนใจ พวกเราทุกคน.....

ครั้งหนึ่ง ยามเช้าของปลายปีก่อนที่รุ่นพี่ของพวกเราจะจบออกไปเมื่อแว่วเสียงระฆัง ซึ่งเป็นสัญญาณเข้าเรียนคาบแรก ยามที่เราเดินไปบนถนนสู่ตึกเรียน ขณะที่ผ่านหอนาฬิกา บนทางเดินที่ถูกปูลาดไปด้วยดอกกลั่นทมที่ยืนต้นอยู่รอบๆ หอนาฬิกา ส่งกลิ่นหอมอ่อนๆ ผสมกับกลิ่นไอแดดยามเช้า กลีบดอกทำให้พื้นถนนเป็นสีขาวสะอาดตาเมื่อเหลียวมองดูทางขวาบนผิวน้ำที่พลิ้วไปตามจังหวะของสายลมอ่อนๆ ถูกประดับด้วยกลีบของดอก "แคฝรั้ง" ซึ่งเคลื่อนไหวไปตามระลอกของผิวน้ำ ขณะที่ใกล้ถึงตึกเรียน เรามองไปเบื้องหน้าพบกับต้น "ฝ้ายคำ" ที่มีดอกสีเหลืองจัด ออกดอกสะพรั่งอยู่เต็มต้น ดูไปคล้ายกับทั้งต้นเป็นสีเหลือง แล้วแซมด้วยสีเขียวของใบเพียงเล็กน้อย เมื่อย้อนกลับไปคิดถึงคำพูดของครูเก่าๆ หลายท่าน ซึ่งท่านเคยบอกว่าดอก "แคฝรั้ง" ถูกเรียกว่า "ดอกسوبโล่" ด้วยเหตุที่ดอกแคฝรั้ง จะผลิบานในช่วงที่เรากำลังจะสอบไล่พอดี จึงเป็นสัญญาณที่เตือนให้รุ่นน้องเตรียมสอบและพวก ม.๘ ที่กำลังจะจบออกไปจากโรงเรียน อันเป็นเสมือนบ้านที่เคยกิน นอนเรียน และเล่นด้วยกันมาเป็นเวลาถึง ๑๐ ปี.....

แต่...ปัจจุบันนี้ ขณะที่พวกเรากำลังจะจบออกไป ที่ยังคงเหลืออยู่คือ ดอกกลั่นทม ที่ยังคงยืนเคียงคู่กับหอนาฬิกา ต้นไม้ที่เป็นสัญลักษณ์ต่างๆ หายไป แต่ก็ถูกทดแทนด้วยต้นไม้ชนิดอื่น เถกเช่นครูเก่าๆ ที่เกษียณออกไป ก็มีครูใหม่ๆ เข้ามาแทนที่ มีตึกใหม่ๆ สร้างเพิ่มขึ้น สิ่งเก่าๆ และประเพณีอันดีงามของเรากำลังจะถูกลืมไปหรือ? ใครจะเป็นผู้ถ่ายทอดให้รุ่นหลังๆ ได้ฟัง? แล้วใครจะเป็นผู้รับฟังและสืบต่อ? โดยเฉพาะอย่างยิ่ง โรงเรียนของเรานั้นเป็นการปกครองแบบ Seniority ที่รุ่นพี่มีหน้าที่ปกครอง และดูแลทุกข์สุขของรุ่นน้อง การที่รุ่นพี่ใช้รุ่นน้องทำงานบางอย่าง เช่น ทำความสะอาดห้อง ขัดรองเท้า หรือล้างรองเท้า ในบางครั้งนั้น ก็เพื่อจะให้รุ่นน้องทำงานเป็น มีความอดทน รู้ว่าเมื่อเป็นผู้ใต้บังคับบัญชาควรทำอย่างไร เมื่อโตขึ้นเป็นผู้นำจะได้เป็นผู้นำที่ดี แต่ที่เริ่มจะเปลี่ยนไปในปัจจุบันนี้คือ ความสัมพันธ์ระหว่างรุ่นต่อรุ่น บางคนที่ไม่เข้าใจไม่ยอมรับในระบบ อาจจะทำให้ความสัมพันธ์ระหว่างรุ่นพี่กับรุ่นน้องบางคนเจือจางลงตามปกติ แม้ว่ารุ่นพี่คนนั้นจะจบไปแล้ว หรือรู้เพียงแต่ว่าเป็นรุ่นพี่เรา ไม่ว่าจะทำอะไรหวานอะไร เราก็คงเต็มใจที่จะทำให้เขาด้วยเคารพในฐานะรุ่นพี่ และความเป็นสายเลือดสถาบันเดียวกัน แต่สิ่งสำคัญควรรักษาไว้ที่นักเรียนวชิราวุธทุกคนมีและหาได้ยากในหมู่คนภายนอก คือความรักหมู่คณะ ความมีน้ำใจ และรักเพื่อนฝูง ซึ่งจะต้องรักษาไว้ให้อยู่คู่สถาบันของเราสืบไป.....

เกี่ยวกับหลายสิ่งหลายอย่างที่สูญหายหรือเปลี่ยนไป มีบางท่านกล่าวว่า "นักเรียนสมัยนี้ ไม่เหมือนสมัยก่อน" คำกล่าวนี้จริงหรือ? อาจมีส่วนเป็นไปได้ที่นักเรียนในปัจจุบันเปลี่ยน เนื่องจากค่านิยมและวัฒนธรรมเปลี่ยน หากลองย้อนไปคิดถึงนึกได้ว่า ในสมัยก่อนๆ นักเรียน

ได้รับการอบรมสั่งสอนอย่างใกล้ชิดและสม่ำเสมอ ในปัจจุบันนักเรียนได้รับสิ่งเหล่านั้นเพียงพอหรือไม่? แต่แนวการอบรมของโรงเรียนตามพระบรมราโชบายยังคงเหมือนเดิม ในพระบรมราโชบาย การอบรมของโรงเรียนนั้น ปลูกฝังความเป็น "ผู้ดี" เพลงต่างๆ ของโรงเรียนก็ได้แผ่สิ่งเหล่านี้ไว้

"แม้ผู้ใดลืมนพระคุณกรุณา พวกเราไม่คบค้าดูหน้าเขา
คนเช่นนั้นเป็นสัตว์จะกัดเรา ถ้าขึ้นเข้าใกล้มันอันตราย"
(พระราชนิพนธ์ ร.๖)

เนื่องด้วยความกตัญญูรู้คุณนั้นเป็นสมบัติของผู้ดีทุกคน และยังปลูกฝังความจงรักภักดี ในสถาบันพระมหากษัตริย์

"จะทบทรด กว่าจะหมดลมหายใจ
หากกรรมจําบรรลัย ขอตายกอดบาทยุคล"
(พระราชนิพนธ์ ร.๖)

การสร้างอุปนิสัยของลูกวชิราวุธในพระราชประสงค์ของล้นเกล้าฯ นั้นคือ นักเรียนที่เป็นสุภาพบุรุษ และพร้อมที่จะเป็นผู้นำ มิใช่ผู้ที่มีความรู้ท่วมหัวเอาตัวไม่รอด ดังพระบรมราโชวาทที่ได้พระราชทานไว้ว่า

"ข้าไม่หวังการปั้นนักเรียนชั้นมัธยมให้เป็นเทวดาเหมือนกันหมดทุกคนได้คะแนนกันคนละหลายพันคะแนนเท่ากับการสร้างเด็กหนุ่มที่ขยันขันแข็งและสะอาดทั้งทางร่างกายและจิตใจ เตรียมพร้อมที่จะรับภาวะต่างๆ ซึ่งจะมีมาในอนาคต"

หากนักเรียนได้รับการสั่งสอนอบรมอย่างต่อเนื่องและเป็นประจำแล้วเชื่อว่าทุกอย่างจะต้องกลับมาเหมือนเดิม ถ้าทุกคนไม่กลับมาให้ความสนใจ ต่อไปเราจะคงความเป็นวชิราวุธได้อย่างไร ปัจจุบันแม้แต่งงานที่จัดว่าเป็นงานใหญ่ของโรงเรียน บัดนี้ก็ไม่มียีกแล้วเนื่องจากเหตุใด? งานกรีฑาซึ่งจัดในวันเดียวกันกับงานโรงเรียน จัดเป็นงานใหญ่งาน

หนึ่งของปี เป็นงานที่สนุกสนานมีการแสดงดนตรีของวงต่างๆ ของโรงเรียนการแข่งขันกรีฑา มีผู้ปกครองและครูมาชมงานกันอย่างมากมาย สำคัญที่สุดก็คือ ได้มีการจัดแสดงหน้าพระที่นั่งถวาย พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวซึ่งทรงมีพระกรุณาโปรดเกล้าฯ มาเป็นองค์ประธานในงาน ภาพเช่นนี้รุ่นน้องหลังจากนี้ไปยังมีโอกาสได้เห็นหรือไม่

พวกเราทุกคน หวังเป็นอย่างยิ่งว่า สิ่งต่างๆ ที่สูญหายหรือถูกลบเลือนไปจะกลับมาอยู่เคียงคู่กับวชิราวุธอีกครั้งหนึ่ง โดยเฉพาะลูกวชิราวุธทุกคนซึ่งมีหน้าที่ที่จะต้องดำรงพระนาม "วชิราวุธ" ไว้ให้รุ่งเรืองสืบต่อไป

โรงเรียนไม่ได้สั่งสอนให้เราได้ดี โรงเรียนไม่ได้สร้างชื่อเสียงด้วยตัวเองโรงเรียนก็คือดีไม่ได้มีอะไรมากไปกว่านั้น แต่สิ่งที่อบรมสั่งสอนเรามาคือ พระบรมราโชวาทของพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว ซึ่งได้พระราชทานไว้ให้ลูกวชิราวุธทุกคน

“ยามเรียนและเล่น	เราไม่เห็นริษยาใคร
เพื่อประโยชน์ใหญ่	สละได้แม้ชีวา
สวมหมวกหนีบงาม	ดุมแวงงามมกุฎสง่า
รักเกียรติใจกล้า	ทุกเวลาสี่สิบปี”

(ท่านผู้หญิงดุษฎีมาลา มาลากุล)

กนก อยู่ชมบุญ ม.๖/๑

เรียบเรียง

๑๔ ก.พ. ๓๖

โรงเรียนพี่น้อง
 เถอไซใครอินเดย
 ทุกสิ่งไม่ใช่อินเดย
 เถอสิททายาทแม่

เถอเคยอยู่นา
 แน่แท้
 ชนเรียก ทักฮือ
 ทุกก้าวดำเนิน

คุดตโคลเข้าห้องที่
 เหวตญาดิเคยรุมมูม
 พ่อเคยเจตตรุม
 สวมหมันสีจากรัน

ประชุม กัมเฮ
 ที่นั้น
 แลวสุติ ท้ายนา
 แซ่ซ้องสรรพทูน

เพดินเพดินเหยียนฆ่าพัน
 ดินไม้แปดกัศตรา
 พ่อ พี่ ญาติ เคยคตา
 ติงเกิด เสิบคตาดุดัดอຍ

พสุชา นัทธา
 สักน้อย
 โคลเอียง นินอ
 เคลื่อนเจ้าตามไป

ตงตงอ๋อ อ๋อแล้ว
 ภาย เสิบคตาดุดัดอຍ
 ตูปัดพิททอนเจิน
 ธรรมชาตลันวันหน้า

เจ้าเรียน
 ดัดหญัก
 ในสระน้ำเฮย
 สนิทแม่หมิตรดี

แม่หมิตรดีก็เอื้อน
 ทุกอยางมีทั้งความ
 เหวตอสนลี้ทอณเื้อยยาม
 เหวตอสิเรียนใหญ่ไผ่
 มีโลสุลิตทั้ง
 หมันได้เรียนวิชา
 อิกจักเสนกีฬา
 แม่หมิตรดีแล้ว

ได้ออกรม
 เสิบเจต
 ษณออยู่ประจัญ
 เเคร่งตั้งตรงจิมน
 สริยา งานพอ
 ซิดแกตัว
 บำรุงจิต ภายแื้อ
 ลักได้ความเจริญ

* คำประพันธ์ของ ท่านผู้หญิงดุษฎีมาลา มาลากุล

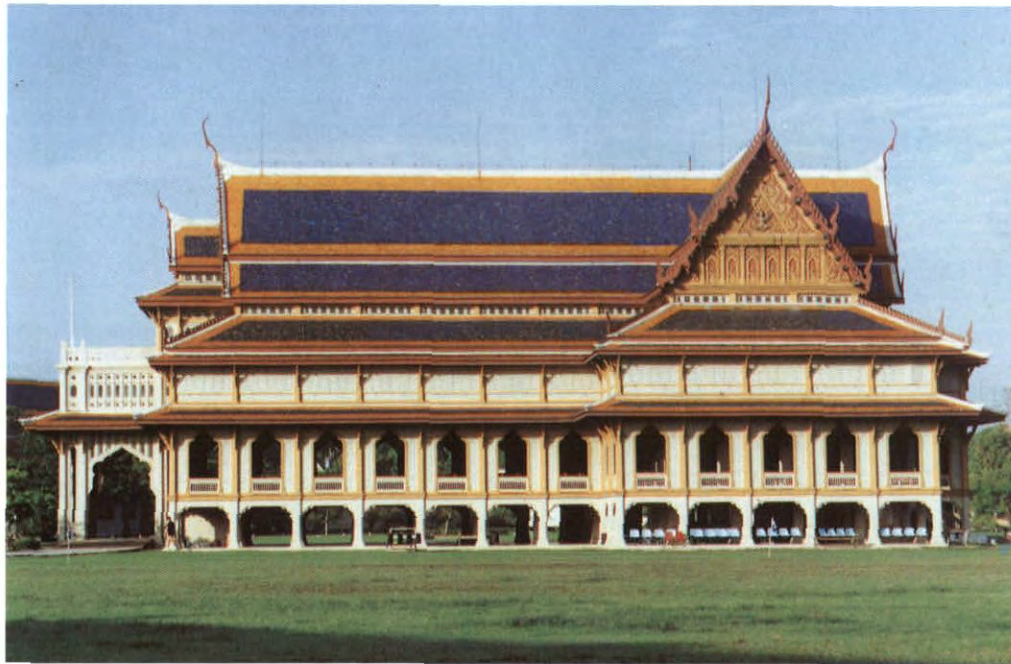
...เจ้าเหล่านี้ ข้าก็เหมือนนรกของข้า
 ล้วนตัวเจ้า เจ้าก็ต้องรู้สึกว่าเป็นพ่อเจ้า
 ธรรมดาพ่อกับลูก พ่อยอมยอมยากให้ลูกดี
 เล่มอ ข้าลูกประพฤติตัวดีส่มใจพ่อ พ่อก็
 มีใจยินดี ข้าลูกเหลวไหลประพฤติแต่ความ
 เลื่อมเสียว พ่อก็โทษมันส์ ลูกคนใดที่ประพฤติ
 ตบเสวทรามตำข้า เป็นเหตุให้พ่อได้ธรรม
 โทมนัสส์ ลูกคนนั้นเป็นลูกนเรศคุณพ่อ....

พระราชนิพนธ์

วันที่ ๑๒ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๔๕๖

สวัสดมนักเรียนเก่าวิชาราชวิทยาลัย ในพระบรม
 ราอุปถัมภ์ ราลึกถึงพระมหากษัตริย์ไทย พระบาทสมเด็จพระ
 พระปรเมนทรมหาเจ้าบรมวงศ์เธอ เจ้าฟ้ามหามงคลที่
 พระราชทานกำเนิดสถานศึกษา ซึ่งสร้างพระบรมรูปปั้นมอบ
 ให้เป็นสมบัติของวิชาราชวิทยาลัย เพื่อเคารพสักการะสืบไป

พระราชพิธีเททอง กระทำในวันทรงเปิดงาน
 วิชาวิทยาลัย ณ พระราชอุทยานสราญรมย์
 เมื่อวันที่อาทิตย์ที่ ๒๕ พฤศจิกายน พุทธศักราช ๒๔๕๖
 เวลา ๑๗.๐๐ นาฬิกา

กิจวัตรประจำวัน ของ นักเขียน วชิรา ฐิต ๑

ทุกโมงเช้า ทุกคนจะต้องตื่นขึ้น จาก ห่วงแห่ง ความฝัน
 เมื่อ เสร็จมน ใ้ชีวิต ในวันต่อไป อย่าง คุ่มด่า และ
 เมื่อ วันหน้า ที่ดีกว่า วันนี้...

... มี นรก ชี้เขา (นอนขำ)
 เนื่องจาก ดุหนัว สือ ดักมาก, โดด บ้าง
 ๑ ระวัง จะ ปลูก นรกเขา เหล่า นั้น -
 นเวลา นกโมงครึ่ง ซึ่ง ถือว่า สายมากแล้ว
 มากช่วงหลับอยู่ อาจโดน ลวโทษ โดง หน้าหน้า,
 หรือ ผู้กำกับ ดนระ ฉะนั้น ทุกคนจะ เต็ม ผาง
 มี ระวัง ปลูก นกโมงครึ่ง ดัว จัน ..

เมื่อลูกจากที่ รุกที่นอนแล้ว ต้องจัดการกับ เศษๆ นมผง
ผ้านุ่ม ไม้ เรียงปิ้ง มีฉะนั้นหาก น้ร้อนๆ ทรายพ

เมื่อลงมาแล้ว จะต้องไปทำธุระส่วนตัว ไม้ เรียงปิ้ง แล้วค่อย รับประทานอาหาร
เปลี่ยน ก็กิน อาหาร น้ร้อนๆ ทรายพ ได้จ้า จะทำไม้ ไป ตักเรียงน.

ไม่ทัน

สดชื่นกัน ดีแล้ว ก็ เริ่มเรียง คาบแรก ในเวลา เจ็ดโมง สิบนาที
ซึ่งคาบแรก จะมีพิธีบูชาแบบๆ สบายๆ (สบายทั้ง ครู, นักเรียง)
บางคน จะเรียง มาจากคณะ ก็ ต้อง ใช้ความ -

* ขมาแก่ พี่น้อง ที่ จะสามารถ อด เหย เวลานั้น อันมี ต่ำ
ด้วย สโลแกนว่า "หลับ เวลา เรียง น้ ตราบ แล้ว คุณ จะรู้".

ขมาแก่ แปลว่า เจ้าเล่ห์ เพทุบาย ละอ่อน รู้มาก - ๑๑๑

แปด โมงครึ่ง เราจะต้องกลับมาคณะ อีกครีว เนื้อมา
รับประทาน อาหารเช้า อันสุดแสน จะ โอชะ โอชา นานี่
โอดเปรี๊ยะบมิได้ ขนาด แม่ซ้อยนางรำ ชั่ว เปลี่ยนมาเห็น
RAP เพราะ อาหารเจ้านี่ " เป็บ ฟีสถาร " -

เซลล์ ชวน "โท" แต่ เขาก็ อดเห็น ออกเห็นใจคนทำ
และคนที่ ไม่มีอันจะกิน เขาจึงต้อง รับประทาน อาหาร
จานเด็ดได้ อย่าง เอม อิ่ม ในรสชาติ อาหาร ที่ทุกคน
ต้อง ยกนิ้วให้.

อิมลนส์สุดจะทพแล้ว แปดโมงครึ่ง
ทุกคนต้อง ขึ้น สวดมนต์ตอนเช้าที่
หอประชุม หรือมหัณ ทั้งโรงเรียน โดย
ทุกคนต้อง นำ หนังสือสวดมนต์
ติดตัวไปด้วยทุกครั้ง หากใครไม่มี
หนังสือสวดมนต์ ที่รวบรวม เอาพระ -
คาถาจากทุกสารทิศ มารวม เป็น 1 เท็ข
จะต้อง นั้ง คกเข้า สวดมนต์ บนทางเดิน
สร้างควมอัปยศ อดสู ชึ่งนั๊ก
และในวันอาทิตย์ โรงเรียนนิมิตาพรภิกษ
มา เทศหา อบรม บัณนิสัยวัน
เรา เป็น คนกัของสังคม และ จิตมัชใน
บวร พุทธศาสนาต่อไป

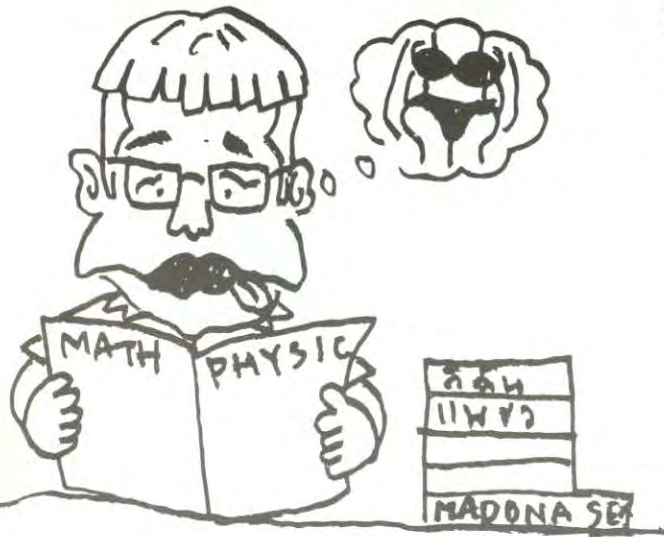

เวลา สิบเอ็ด ทุ่มครึ่ง พวกเราจะแน่นกัน 4 ปุ้มหมุ้มที่ เรือนจาก
 เนื้อไป สรรหา อาหาร นานาชนิดที่จะมีวางในนั้น เพื่อ ประทับใจ
 และ รดเชย ผนังงานที่ นมดไปกินตอนเช้า ปัจจุบันนี้ ระบบ ดอย*
 ค่อยๆ ทยอยไป มี แต่ ระบบ เชนไว แล้ว ชักดาบ เทน สร้าวความ
 ปันปันใน แม่ค้า เรือนจากไม่ไว้ น้อย แต่ไม่มีใครกล้า เสี่ยง
 กับพวกเรา เพราะถ้า โรงวาช นั้น หมายถึง การขาดทุน!

เก้าโมง ตรง ตามเวลา นาฬิกา ของ นม่อง*
 การเรียงหน้าคนที่ 2-4 ก็เริ่มขึ้น โดยจะมี อาจารย์เจ้า
 มาสอนไม่ซ้ำหน้ากัน ผลัดกัน สอนพวกเรา
 จนหมดเวลา คาบ เรียงที่ 4 ช่วงในระหว่างนั้น
 ปางคน อาจอ่านนมด จิวทำใน 6 ฟาน ด้ว เริ่ม
 ธิบหนี ลวเรื่อขุ จน ม่องกลับ ไป 1 นที่ สุด แต่!
 ก็ไม่สามารถ ต้านทาน แปรงลบกระดาน, 4 มี ที่ ๓
 วงเวียน, ฝ่ามือมาร, พานม่อง ตราลึงถือลูกท้อ*
 และอื่นๆ ที่จะสรรหาไปตั้งในห้องเรียน สิ่งเหล่านี้
 จะ คอย ปลุกเรา เมื่อ เราร้องจนครบ 4 คาบ...

* คนครึ่งหมู ชื่อ นม่อง
 * พานม่อง ของ อาจารย์ สมปอง
 * การขอเขากิน โดยไม่ ออกรเงิน เลข ... น่าเกลียดมาก

สืบเชื้อตโฆงห้าสิบนาทึ่ เจ้าเรืงนคาบที่ 5 จึถานึ่เป็นวิชาที่ ร้าวกาข ค้อวทำควาข
 คู้หเคขกัันอาหา รุกึนม่ที่ จะเจ้าไปนกระเพา: จัวค้อง หอนเพือ ร้าวกาขจะไต้ข้อบร้าวก
 ฉวหึ้น คาบที่ 5 นึ่ รือวเรืงน จะเรืงบจอนห้า นึ่สว

บางคคนที่ เป็นคคนที่เก็นคาถ เจ้า
 ค้อวหน้าค้อวตาเรืงน ๆ ๆ ๆ ๆ จน ครบ นก คพ จัวมก เน็นแต่ บคค
 นหน้าเต็ม ๆ ทั้งหึ้น ที่ ค้อวใจเรืงน จริง ๆ

บ่างโฆงคกรึว จบคาบที่นคแล้ว อาหาอรันโฆ:
 ขอร้าวนหัวมุข
 จะมารอในัเรา รับประคาน ชัว ส่วนมากเป็น
 อาหาจานเค็บว
 แต่เราค้องทานในัมาก ๆ ใจม่จึน ใจม่คู้ม และ
 เพือเอาเรวไป เล่นคหคร์, กัฟ้าโนกรัวบ่าง
 ค้อวไป

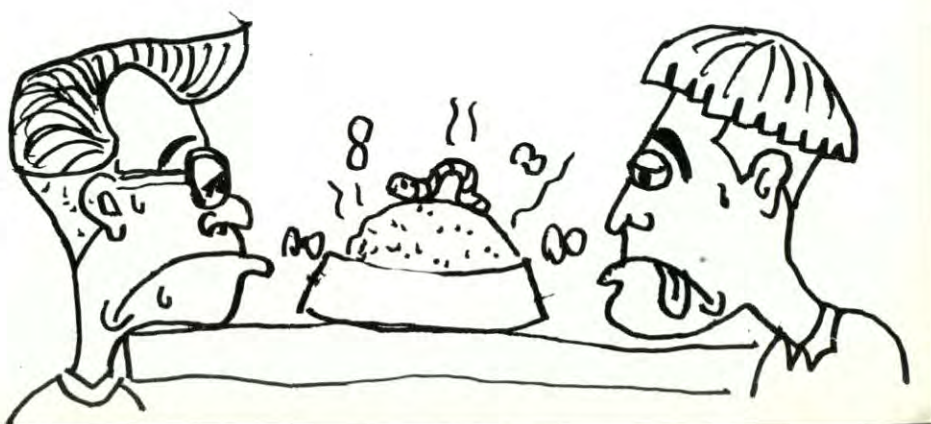

บ่างสอวโฆงสืบห้านาทึ่ เราค้องไปประจ้าวคคคร์ พงรือวเรืงน ชัวม่ถัว 7 รอดค้องกััน
 บารวใจม่มี คกรุมา กัจะมาค้อวว กัันเอว ที่เรือนจาก เน็น นาอาหาเสริม ไปกรัวข บ้ากรุคหสิว
 ในคกรค้อมกัฟ้า กัันค้อวไป

กทม. ๖๓ เวลาเย็นประมาณ ๖ โมงเย็น อาหารมื้อนั้นหนัก เอาการ
 คนจะ ก้มหน้าก้มตา กิน อย่างหนัก เรียกว่า สวาปาม เพราะทุกคนนั้น
 ต่างก็เหนื่อยเนื่องจากการเล่นกีฬา มาก ฉะนั้น ๖ โมงเย็น อาหารจะเป็น
 ง่าย ๆ จะทุกปากทั้งนั้น แล้วกลับลง คอ ง่าย ๆ ไม่คิดอะไร เลย
 เพราะ ถ้าไม่ออกอดตาย " ออ ก็น่า ชะ ! "

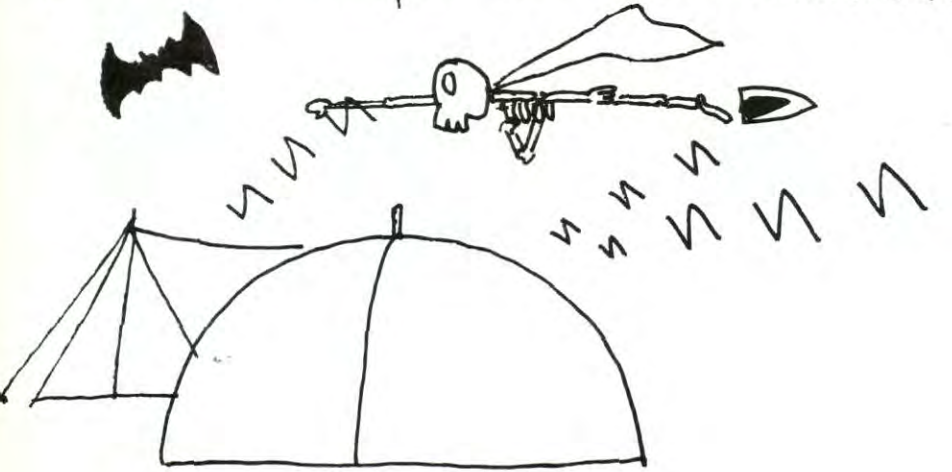
หลังจาก เวชคณิตเสร็จแล้ว ก็ จะมาซื้อ
 กีฬา กัน เวลา ๖ โมงเย็น เขาก็ไปซื้อ กีฬา เล่ม -
 นานานี่ด และ มีแข่งกัน ภายใน ระหว่างคน
 กว้าง แต่กีฬา หลัก ของเรา คือ รักบี้ ซึ่ง ใคร
 สมัครใจ เป็น หัก รักบี้ ที่ ม. ๖ เวชคณิต ก็จะไปซื้อ
 ที่ สนามหน้า โถง โด่ง สายฟ้า ของเรา ส่วน
 บางคนก็ รัก เล่น เพลง , เล่น กีฬา , และการนอน
 ก็จะนอน หลับ กิน ปาน กิน เมื่อ อยู่ คนๆ แต่ก็มี
 ป้า ที่ ออกมา เห็น ผ่าน รอบ โถง เวชคณิต เพื่อ ไปซื้อ และ
 บางคนก็ ชอบ อ่าน หนังสือ เราชิม สอน ก็ สนุก ว่า รว
 ใคร ไม่ ทำ อะไร ก็ จะ นางาน ทำ หรือ ไม่ ก็ นอน แต่ -
 เด็ก ๆ ฝึกหนัก และ ฝึก กีฬา หนัก คนๆ , โถง เวชคณิต ค่อย
 ซ้อม ทุก คาบ จน ถึง ๖ โมง ค่อย ระวัง ๖ โมง เล็ก กีฬา

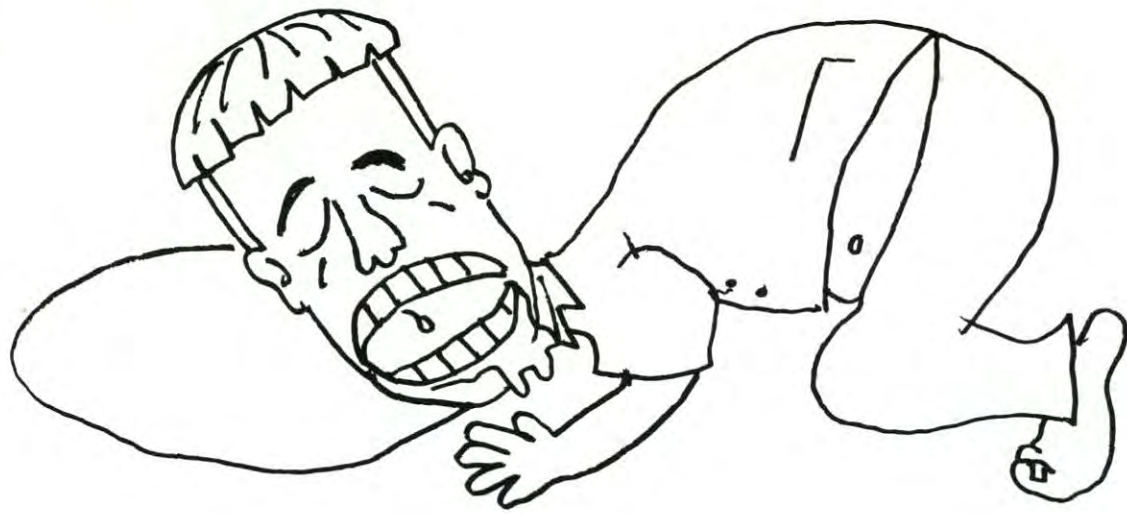

อิมแล้ว ก็พักผ่อนในสภาย รอนันต์ นม่อง ตั้ระหว่ท่ม่ตวร เพื่อ
 เจ้าเพรช (Preparation) ทำการบ้าน ,อ่านหนังสือ , ฝึกลูกกระ
 ม้จนกระบอง , นลับ , ๑๑๙ ๑นเวลาพรชนี้ น้ามนุดคุษ และทลัม
 ม้คระนั้น จะ ต้อง โดนจิมแก้อ , อดนึ้น และทรทำโทษ
 ตามแบบ ดับบรอน นั้รหน้า๑ " ๑ครทหน้าไม่ชเระ ลาดอกไป!"

สามท่ม ตวร ก็ เลิกเพรช นั้รคอดมณท์ ทำาาในสวช ม่อง ใส ก่อหนอน
 สวคมณท์จนแล้ว อาจมี ทารช้แวง จาก นั้รทหน้า๑น รือ นั้รคักับคณระ เพื่อคความ
 ม้วินัย ของนั้รเก็บบนทุกคณ เสรีแล้วก็ แยกช้าง กัน เจ้าหนอนได้

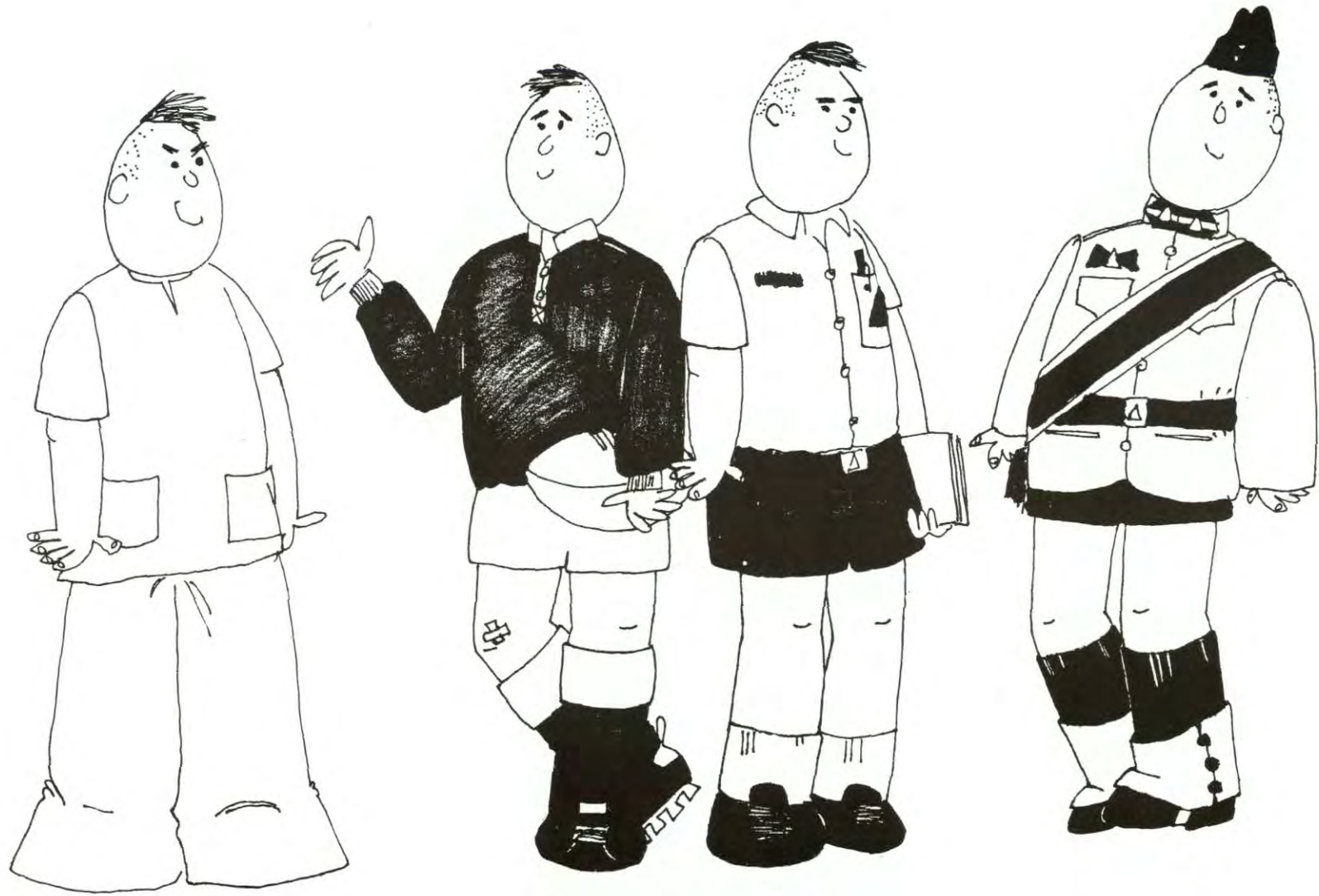

เหนื่อย จาก กิจวัตรประจำ วันอันหนักหน่วง
เราทุกคน กลับเป็นตาช เมื่อ รวัน พุ่งรี่ ที่
คาดว่า จะ สดใสกว่า เมื่อวาน ความ สดจากพร
หอนทำในใจเรา ผันหวาน , ผันร้าง,
๙๙๙ - - และต้อง ตื่นในทัน นกโผน ครวข้อง่าวซ่า

THE END.

V A J I R A V U D H 65.

จาก วันแรก ถึงวันนี้ 10 ปี พอ ถึง สิ้นตัว ๆ ที่เราทำ มา เป็น กิจวัตร กันแล้ว วันแล้ว วันเล่า มันไม่ได้อะไร ความ เป้า หน้าขเลข
แม่แต่เหนื่อย แม่ มองย้อนกลับ ไป 10 ปี ที่ ผ่านมา บางคนในรุ่นเรา รู้สึก ทั่วเองว่า เราจะทำอะไร จากไป ขวข้อง่าว เวลา 10 ปี นี้
สั้นมาก และ แม่ ละ วัน ก็ ผันผ่าน ไป ขวข้อง่าว เร็ว 10 ปี , ๑ ปี , ๑ ปี - - - - - 3 วัน มันเร็ว งานหน้าใจหาย แม่ สิ้นแล้วนี้
มันจะถูกบันทึกไว้ ในประวัติศาสตร์ หน้า 1 ของชีวิต หาก เราทุกคน ว่า เราได้ รักษา ประเพณี อันดีงามที่รุ่นปู่ ทวด
ของเรามาไว้ ในไว้ นลาย สิบปี มาแล้ว และ คราวนี้ เรา เคยเป็น ลูกาธิราช ๆ

२० "बबलू... बसंत" २१

ถ้วยและโล่รางวัลในการแข่งขันกีฬา

รักบี้ฟุตบอล

1. รุ่นเล็ก มหาอำมาตย์ตรี พระยากระษัตราธิราช (บ.ล.ภคคิต อิศรเสนาฯ) กุลเกล้าฯ ถวาย
2. รุ่นใหญ่ มหาอำมาตย์โท เจ้าบุญวาทย์วงษ์มานิต เจ้าผู้ครองนครลำปาง กุลเกล้าฯ ถวาย
3. รุ่นกลาง มหาอำมาตย์โท เจ้าแก้วบรมรัฐ เจ้าผู้ครองนครเชียงใหม่ กุลเกล้าฯ ถวาย

ว่ายน้ำ, ระเบิดขบแถว

1. ว่ายน้ำ คณะเด็กเล็ก มหาอำมาตย์ตรี เจ้าจักรคำ ขจรศักดิ์ เจ้าผู้ครองนครลำพูน กุลเกล้าฯ ถวาย
2. ว่ายน้ำ คณะโน พลตรี หม่อมทริวงค์ถวัลยศักดิ์ (บ.ร.ว.เฉลิมลาภ ทริวงค์) กุลเกล้าฯ ถวาย
3. ระเบิดขบแถว มหาอำมาตย์เอก พระวรวงศ์เธอ กรมหมื่นพิทยาลาภพิทติยากร กุลเกล้าฯ ถวาย

แอสโซซิเอชันฟุตบอล

1. รุ่นเล็ก ราชวิกษาลัย กุลเกล้าฯ ถวาย
2. รุ่นใหญ่ พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัวพระราชทาน
3. รุ่นกลาง พลเอกเจ้าพระยารามราชนพ กุลเกล้าฯ ถวาย

สควอช, เทนนิส, แบดมินตัน

1. สควอช มหาเสวกเอก เจ้าพระยาวรวงษ์วัฒนมงคล (บ.ร.ว.เย็น อิศรเสนา) กุลเกล้าฯ ถวาย
2. เทนนิส พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว พระราชทาน
3. แบดมินตัน สมเด็จพระนางเจ้าพระบรมราชินีนาถ พระราชทาน

บาสเก็ตบอล

1. รุ่นใหญ่ พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว พระราชทาน
2. รุ่นกลาง พันเอก นายวรการบัญชา (บุญเกิด สุตินตามนทร์) กุลเกล้าฯ ถวาย
3. รุ่นเล็ก พลเอก เจ้าพระยาราม ราชนพ (บ.ล.เพ็ญ พึ่งบุญ) กุลเกล้าฯ ถวาย

กรีฑา

พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวพระราชทาน

เครื่องหมายสามารถ ต่าง ๆ สำหรับนักเรียน

เครื่องหมายสามารถดนตรี คณะเด็กใน

ชั้นที่ 2

ชั้นที่ 1

ชั้นพิเศษ

คณะเด็กเล็ก

ชั้นที่ 1

ชั้นที่ 2

เครื่องหมายหัวหน้าคณะ

เครื่องหมายสามารถกีฬา

เครื่องหมายสามารถพิเศษ

เครื่องหมายสามารถพิเศษเหนือพิเศษ

เครื่องหมายกึ่งสามารถ

เครื่องหมายสามารถสมบูรณ์

“กิจกรรมต่าง ๆ”

พิธีไหว้ครู

วันคืนสู่เหย้าชาว โอ.วี.

กิจกรรมเด็กเล็ก

รับเสด็จฯ ถวญ วัดเบญจมบพิตร

วันสถาปนาลูกเสือ

แห่เทียนเข้าพรรษา

วันปิยมหาราช

เปิดอุทยานเบญจสิริ

วันสวรรคต รัชกาลที่ ๖

พระราชทานประกาศนียบัตรและรางวัล

อำนวยการเรียน

รักบี้ประเพณี วชิราวุธ + มาเลย์

สทวอช

ฟุตบอลครู-นักเรียน

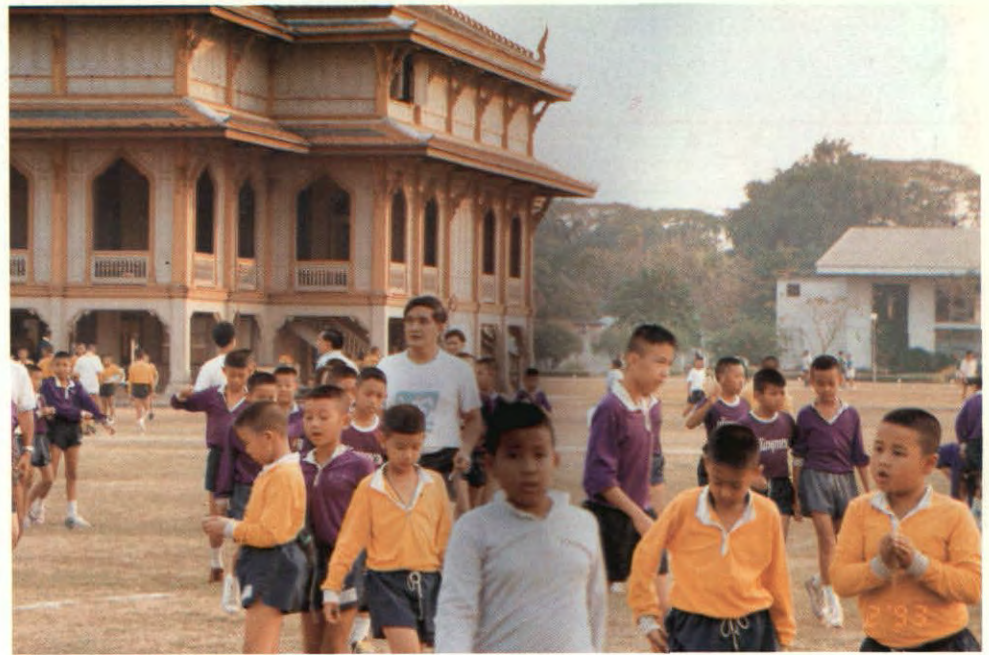
วัยเด็ก

แสดงดนตรี

กิจกรรมโรงเรียน

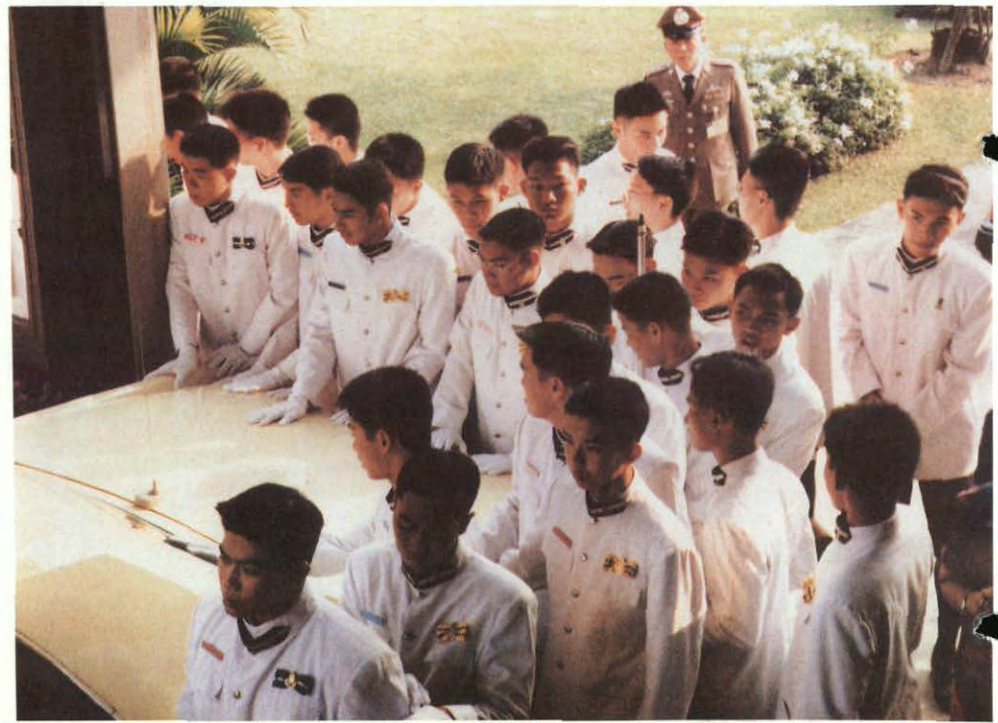

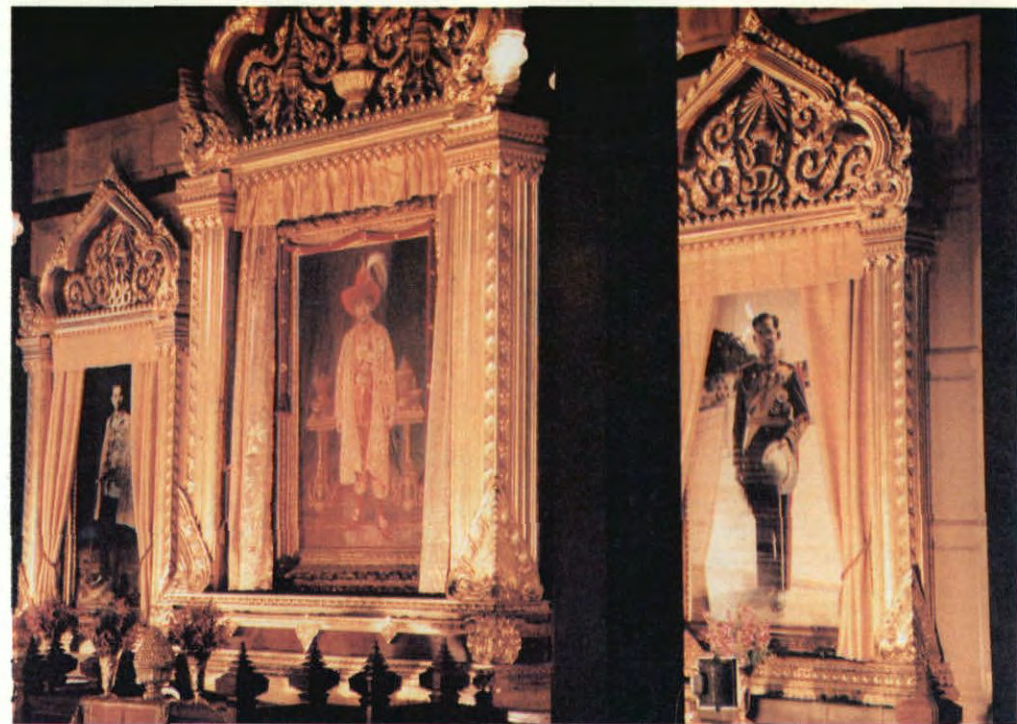

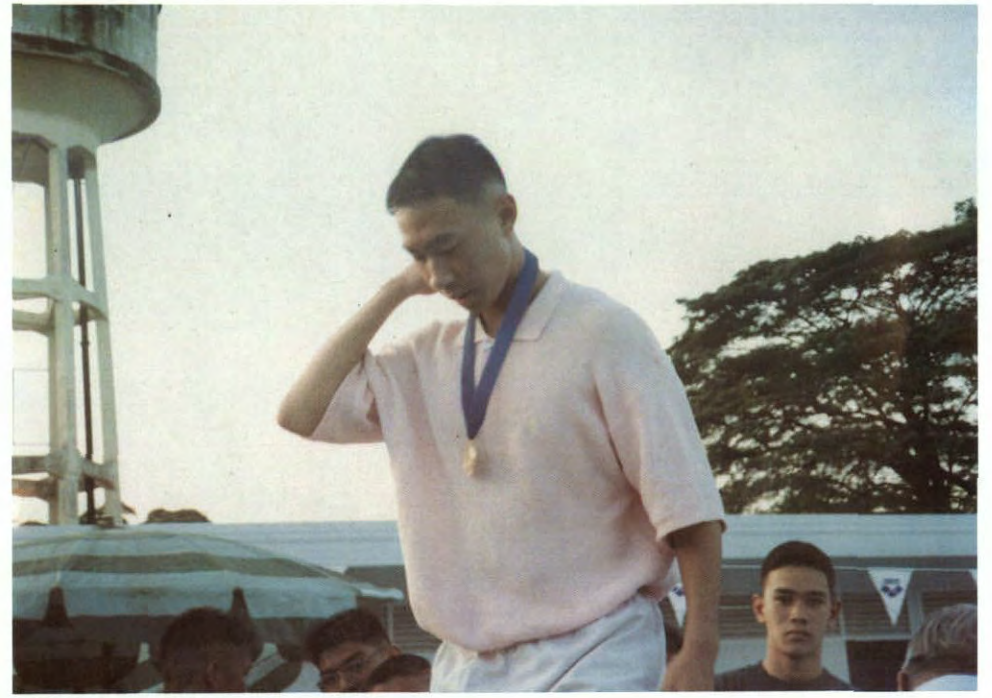

เก็บ.....

จาก.....

เก็บ.....

จาก.....

ปีศาจ

พ่อคิงให้กระจุยเลย

ห้อง
โศก
ซี...

หินกลิ้ง

บ้าน ป้าน
เอคสนะ

แวน
บาร์
เบอร์

ฮี ๆ ของผมวาดเองนะ

อย่าให้เด็กโตคนะ

หัวครึ่งบกครึ่งน้ำ

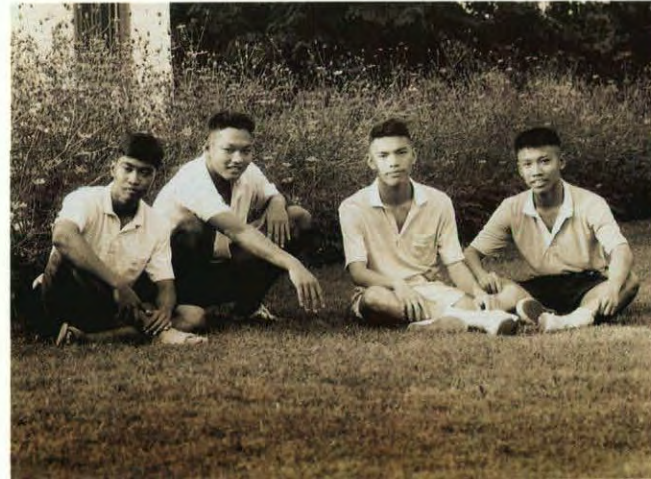

หน้าเหมือนกันเลยวะ

ໄຂ້วว...ปรี๊ดคค

ว่าไฉไลจะ 10 ต่ 1 พี่ก็ไม่เกียง

ควันทอง บาเซโลน่า 92

ผมตรงผิกระเป๋ย (ชาวค้ำนเคี้ยว)

ไม่ต้องแย่งกันนะคะ เรียงคิวเข้ามาเลยค่า

ลยหล่ม / ก็ไม่คิค

เมื่อไรน้อง จะมานี้

วิงหนีแวน

เคนนรก

ภาพเป็นข่าว

หลังอึด

บจากอณฮ้วน

ตัวอะไรไม่รู้พวกเรา
จับได้ที่โรงเรียน

สิ่งมหัศจรรย์ เหนือธรรมชาติ

เสร็จกิจ แล้วก็พักเอาแรงก่อน

ไฮ้ โห หีย่ ท่านี้อา
ไปเลย 10 เต็ม!

ระเบิดลงตายหมู่

ทาคทราย สายลม 2 เรา

หม่อมตักอับ

จำไว้ระน้อง ๆ อย่าหลับท่านี้

เก๊ก หลับ!

ฐูเป็นไรวะ!
กระฉุก! มีนเทรอ

คิวบ! พุงโบ๊วะ

เฮ้ย ! ลากไปทิ้งที่เคาะ

หลับ เอ๊ก ก !

ลึงหลับ

มองอะไรละ ?

โง้ย เมื่อไรจะหายคำวะ

สภาพศพ นายกนก อยู่ชมนมูญ ตายมาแล้ว 3 วัน

ต้อมมองกล้องหน่อย

กะเหรี่ยงคิตอวูธ

มองอะไร เค้าจ คหมายแพน

เซี่ย ย้งมายมาว ว

"จวบ ก็ัก เกิน
ความจำเป็น"

กนก...ไม่เข้าท่าวะ

มืออะไรหรือเปล่า ?

เฮ้ย ผีขนุน

เฮ้ย จวมกะกินไม่เผ่งเพื่อนเสียนี่หว่า

กนก นำเกลียดคะ

ช่วย... นำเกลียดที่สุด

เฮ้ย บั้ม นะ

ผม...เอฟ บี ไอ

อู๋ หู งวคนี่ แก่ เรียบ !

ชกกันเลยดีกว่าเอามา

นิติศ ของเธอยี่ห่ออะไรจ๊ะ

"ของผม โรเล็กซ์" นะสะ ขอโทษ

ผมคืออาจารย์ท้อ สติเฟื่อง อ้อ ท้อม์ นำกินทั้งน้านนน

เฮีย "รอลงมาแล้วทีบเลย"

หมา หอบ แ็ก

อ้อ หือ! เล็บขบ เหม็นวะ

ตกลงวัดชุก

ชายไทยไม่ทราบชื่อตายมาแล้ว
ไม่ต่ำกว่า 10 ชั่วโมง (ภาพเป็นข่าว)

คนบ้าในร่างนักเรียน

เฮีย! กางเกงรักบี้ไม่ต้อง

เอาตั้งค้กันมา

เอ...ทำไมหมูน้อยยัง

จักรยานคนงานยังม่่ว
คิคุคูเอา

ทุกคนะแยกย้ายกันกลับได้

ลีลา อาจารย์เสรี

คุณกนก อยู่ชมบุญ ผู้โชคค้จากฝา เอ็ม 100
(ผมภูมิใจ)

ป่า
ทีม
ข้าวะ

ของเหลือนี้อร่อยเน้อะ

ป่าทีม ไม่ต้องมองไม่ให้กินอยู่แล้ว

มา มา... อร่อย

ช่วยด้วยจ้า !

เฮ้อ... ฝึกวะ

ไม่มีใครกินไข่ปาว

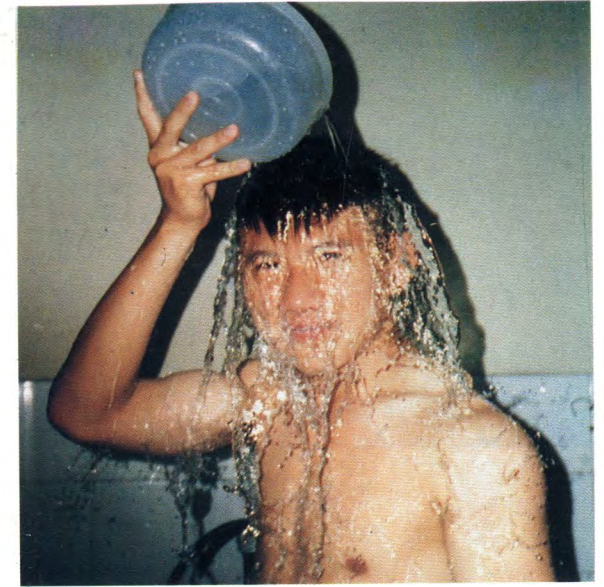

ข้าว
แกง
ป่า
ขู้

ฮี้ะ ฮี้ะ ซ้ำम्म ขอบใจนะน้อง

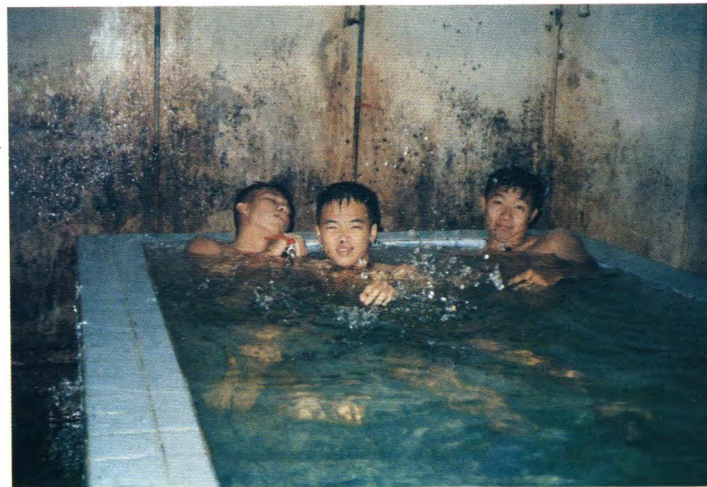
จะอาบน้ำทำไมเทร่อ

◀ อสูรกายในคราบมนุษย์
จิตคา ฮ่าเริ่ม ▶

เราไม่ขายแต่ให้ฟรี ▶

ซิ่งสายฟ้า

รถนักเรียนรุ่น 65

เร็วกว่าใจ ไกลเกินฝัน

ฮาร์เรย์ เควิกสัน

คารลิ...คือคารก
ที่เหมือนเดิม!

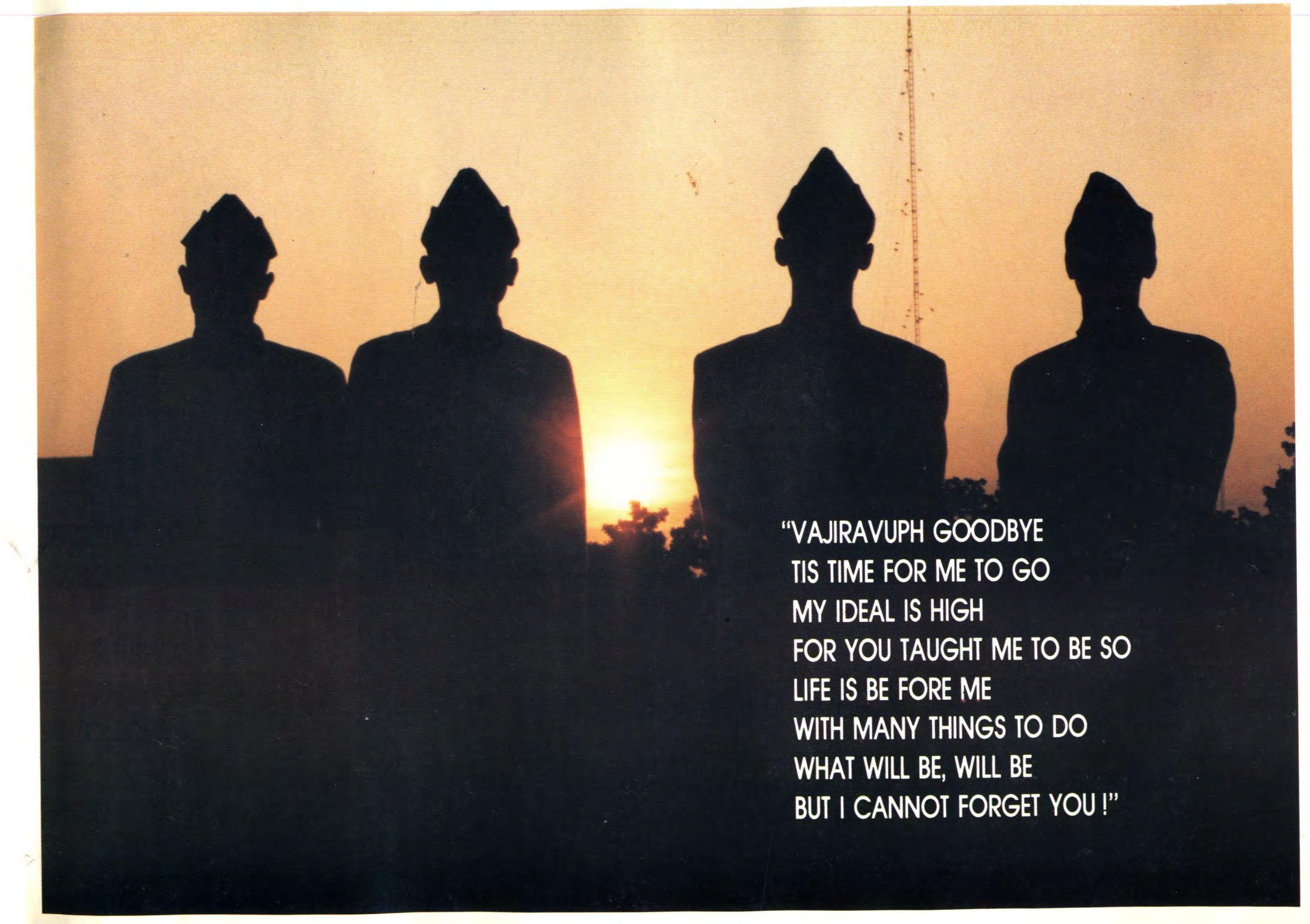
ข อ ข อ บ กุ ณ

ศจ.ดร.กัลย์	อิศรเสนา ณ อยุธยา
ร.ต. ประพาส	ลิมปะพันธ์
ดร.ชัยอนันต์	สมุทวนิช
พ.ต. อภิรักษ์	อารีย์มิตร
อาจารย์ เอก	ชมภูนิช
อาจารย์ พรไพจิตร	สว่างดำ
อาจารย์ ชนิตา	ชนะภัย
อาจารย์ สมฤดี	ยุทธนาเสวิน
อาจารย์ อรพินท์	ปิยะพันธ์
อาจารย์ สงวน	เลิศโชคชัย

และอาจารย์ทุกท่านที่ให้ความช่วยเหลือและกำลังใจตลอดมา
ขอบคุณเพื่อนร่วมรุ่น 65 ทุกคนที่ได้ช่วยกันสร้างสรรค์ผลงานขึ้นมา
ขอบใจน้องๆ ที่เป็นตัวประกอบให้ครบสมบูรณ์แบบ

AFTER WHAT WE'D BEEN THROUGH
TOGETHER, WE SHARED OUR TEARS
ALL THE GOOD TIMES AND BAD TIMES
FOREVER IT WILL BE IN MY MEMORY
HOW PROUD TO FEEL TO HAVE TODAY
BECAUSE I HAVE FRIENDS LIKE YOU

A photograph showing the silhouettes of four men in military uniforms standing in a line against a bright sunset. The sun is low on the horizon, creating a warm, golden glow. The men are wearing garrison caps and jackets. The background is a clear, bright sky with some faint vertical lines, possibly from a crane or tower.

"VAJIRAVUPH GOODBYE
TIS TIME FOR ME TO GO
MY IDEAL IS HIGH
FOR YOU TAUGHT ME TO BE SO
LIFE IS BE FORE ME
WITH MANY THINGS TO DO
WHAT WILL BE, WILL BE
BUT I CANNOT FORGET YOU!"

A group of approximately 40 young men, likely a school band or marching team, are posed in several rows in front of a large, ornate building. They are wearing white, short-sleeved uniforms with dark collars and cuffs, and dark trousers. In the background, a large statue of a man in a military-style uniform stands on a pedestal within a central arched doorway. The building features Gothic-style architectural elements, including pointed arches and columns. The scene is captured in a photograph with a white border.

เหลือไว้เพียงความทรงจำ

93 2 20